

மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம்

திருநெல்வேலி

MANONMANIAM SUNDARANAR UNIVERSITY

TIRUNELVELI

தொலைநெறித் தொடர்கல்வி இயக்ககம்

DIRECTORATE OF DISTANCE AND CONTINUING EDUCATION

முதுகலைத் தமிழ்

நான்காம் பருவம் - முதன்மைப் பாடம்

சங்க இலக்கியம்

முனைவர் ரெ.சுகிதா ராணி

உதவிப் பேராசிரியர்

தமிழியல் துறை

மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழக

முதுகலை விரிவாக்க மையம்

நாகர்கோவில்

Email ID : suhitharani@gmail.com

சங்க இலக்கியம்

கற்பித்தல் நோக்கம்

சங்க இலக்கியங்களின் சிறந்த கூறுகளை முதுகலை தமிழ் இலக்கிய மாணவர்க்கு அறிமுகப்படுத்தல்

பண்டைத் தமிழரின் அகம் புறம் கோட்பாட்டு நெறிகளைக் கற்பித்தல். களவு கற்பு என்னும் இருவகைக் கைகோளின் ஆழத்தைக் கற்பித்தல்

அகத்திணை, புறத்திணைக் கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில் இலக்கியங்களை மதிப்பிடும் திறனைக் கற்பித்தல்

பாடத்தைக் கற்பதால் மாணவர் அடையும் பயன்கள்

1. சங்க இலக்கியங்களின் நுட்பத்தை அறிவர்
2. சங்க இலக்கியங்களின் வாழ்வின் விழுமியங்களை, அறிவர்
3. சங்க இலக்கியங்களின் கவிதைச் சிறப்புக்களை அறிவர்
4. அகத்திணை புறத்திணை கோட்பாடுகளை அறிவதால் சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் அவற்றைப் பொருத்திப் பார்க்கும் திறன் பெறுவர்
5. மரபுசார் தன்மைகளை மதிப்பிடும் திறனும் அவற்றைத் தற்கால வாழ்வியலுக்குப் பயன்படுத்தும் பயன்பாட்டுத் தன்மையும் பெறுவர்.

அலகு - 1

குறுந்தொகை, நற்றிணை

களவியல் பாடல்கள் - 12 பாடல்கள்

1. குறுந்தொகை - தலைவன், பாங்கன் கூற்றுக்கள் - குறிஞ்சித் திணை இயற்கைப் புணர்ச்சி - குறுந்தொகை - 2
இடந்தலைப்பாடு - குறுந்தொகை - 62 பாங்கற் கூட்டம் - குறுந்தொகை - 129
2. நற்றிணை - தலைவி கூற்று - நெய்தல் திணை - தோழியிற் கூட்டம் - ஒருவழித்தணத்தல் - நற்றிணை - 382, 338
வரைவிடை வைத்துப் பொருள்வயிற் பிரிவு - நற்றிணை - 87

அகநானூறு, ஐங்குறுநூறு

கற்பியல் பாடல்கள்

3. அகநானூறு - தோழி பரத்தையர் கூற்றுக்கள் - மருதத் திணை.
தோழி வாயில் மறுத்தது - அகநானூறு - 46 பரத்தமை - அகநானூறு - 106
4. ஐங்குறுநூறு - செவிலி கூற்றுக்கள் - முல்லைத்திணை
செவிலி கூற்றுப்பத்து 1-5
5. கலித்தொகைப் பாடல்கள் - பாலைப் பாடல்கள் 3

அலகு 2

ஒருதிணைப் பாடல்கள் - புறநானூறு - கடையெழு வள்ளல்கள், மகளிர் பாடல்கள்

1. கடையெழு வள்ளல்கள் - 7 பாடல்கள்

அதியமான் - புறம் 91, பாரி - புறம் - 109, காரி - புறம் - 125,
ஆய் - புறம் - 127, பேகன் புறம் - 143, நள்ளி - புறம் 148, ஓரி -
புறம் - 152

2. மகளிர் பாடல்கள் - 3 பாடல்கள்

காவற்பெண்டு - புறம் - 86

பாரி மகளிர் - புறம் - 112

நக்கண்ணையார் (கைக்கிளை) - புறம் - 85

அலகு - 3

பதிற்றுப்பத்து, பரிபாடல் -7 பாடல்கள்

1. பதிற்றுப்பத்து - ஆறாம் பத்து - 5 பாடல்கள் - 2, 3, 5, 8, 10

(6 - ஆம் பத்து - ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதனைக் காக்கை
பாடினியார் பாடியவை)

2. பரிபாடல் - 2 பாடல்கள் - செவ்வேள், திருமால்.

அலகு - 4

சிறுபாணாற்றுப்படை

(1 - 269 அடிகள்)

அலகு - 5

குறிஞ்சிப்பாட்டு முழுவதும்

(1 - 261 அடிகள்)

பாட நூல்கள்

1. குறுந்தொகை - உவே. சாமிநாதையர் பதிப்பு, சென்னை.
2. நற்றிணை - கழக வெளியீடு, சென்னை.
3. அகநானூறு - கழக வெளியீடு, சென்னை.
4. ஐங்குறுநூறு - கழக வெளியீடு, சென்னை.
5. புறநானூறு - உ.வே. சாமிநாதையர் பதிப்பு, சென்னை.
6. பதிற்றுப்பத்து - கழக வெளியீடு, சென்னை.
7. பரிபாடல் - கழக வெளியீடு, சென்னை.
8. கலித்தொகை - கழக வெளியீடு, சென்னை
9. சிறுபாணாற்றுப்படை - கழக வெளியீடு, சென்னை
10. குறிஞ்சிப்பாட்டு - கழக வெளியீடு, சென்னை

Reference Books

1. பண்டைத் தமிழரின் வாழ்வும் வழிபாடும் - ச.கைலாசபதி
2. சங்க இலக்கிய ஒப்பீடு - தமிழண்ணல்
3. தமிழ்ச் செவ்வியல் படைப்புகள், பெ.மாதையன், 2009, நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட், எண்.41, பி.சிட்கோ இண்டஸ்டிரியல் எஸ்டேட், அம்பத்தூர், சென்னை 600 098,
4. சங்கக் கவிதையாக்கம் மரபும் மாற்றமும், அம்மன் கிளி முருகதாஸ், 2006, குமரன் புத்தக இல்லம், 3, மெய்கை விநாயகர் தெரு, குமரன் காலனி, வடபழனி, சென்னை 600 026,
5. பத்துப்பாட்டு ஆராய்ச்சி, மா. இராசமாணிக்கனார். 2012, சாகித்திய அகாதமி, இரவீந்திரன் பவன். 35, பெரோஸ்டிரா சாலை, புதுதில்லி 110 001. குணா பில்லிங்ஸ், 443, அண்ணாசாலை, தேனாம்பேட்டை, சென்னை 600 018,

6. பேராசிரியர் த. சஞ்சீவின் சங்க இலக்கிய ஆய்வும் அட்டவணையும், க. சண்முகசுந்தரம் (தொகுப்பாசிரியர்). 2010, காவ்யா. 16. இரண்டாம் குறுக்கு வீதி, டிரஸ்ட்புரம், கோடம்பாக்கம், சென்னை 600 024
7. தமிழ் வீரநிலைக் கவிதை, க. கைலாசபதி. 2006, மொழிப்பெயர்ப்பாளர் கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியன், குமரன் புத்தக இல்லம், 3, மெய்கை விநாயகர் தெரு, குமரன் காலனி 7 வது தெரு, வடபழனி, சென்னை 600 026
8. சங்கச் செவ்வியல் (சங்க இலக்கியத்தில் செவ்வியல் பண்புகள்), செ. சாரதாம்பாள். 1993, மீனாட்சி புத்தக நிலையம், 60, மேலக்கோபுர தெரு, மதுரை 625 001.
9. பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை, மு.வரதராசன், 2006 பாரி நிலையம், 184 பிராட்வே. சென்னை 600 108.
10. சங்க இலக்கியம்:பாட்டு மரபும் எழுத்து மரபும், கே.பழனிவேலு, 2010, என்.சி.பி.எச்., 41- பி.சிட்கோ இண்டஸ்டிரிஸ் எஸ்டேட், அம்பத்தூர், சென்னை 600 098.
11. தமிழ்க்காதல், வ.சுப. மாணிக்கம். 2005, மெய்யப்பன் பதிப்பகம், 53, புதுத்தெரு, சிதம்பரம் 608 001.
12. அகத்திணைக் கோட்பாடும் சங்க அகக்கவிதை மரபும், பெ. மாதையன், 2009, பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ், 142, தானி நான் கான் சாலை, இராயப்பேட்டை, சென்னை 600 014.
13. சங்க இலக்கியக் கொள்கை, கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியன், 2008, மீனாட்சி புத்தக நிலையம், மயூரா வளாகம், 48 தானப்ப முதலி தெரு. மதுரை 625 001.

14. சங்க இலக்கியம், கவிதையியல் நோக்கு சிந்தனைப் பின்புல மதிப்பீடு, த. கடிகாசலம் ச.சிகாமி (பதிப்பாசிரியர்), 1998, ஐ.ஐ.டி.எஸ், சிபிடி வளாகம், தரமணி, சென்னை 600 013.
15. தமிழ்ச் செவ்வியல் இலக்கியங்கள் காலமும் கருத்தும், பெ. மாதையன், 2011, என்.சி.பி.எச் 41-பி சிட்கோ இண்டஸ்டிரியல் எஸ்டேட், அம்பத்தூர், சென்னை 600 098
16. சங்க இலக்கிய ஆய்வுகள் செய்தனவும் செய்ய வேண்டுவனவும், கி.நாச்சிமுத்து, 2004
17. திணைக்கோட்பாடும் தமிழ்க் கவிதையியலும், - ஜவகர், 2010, காவ்யா, 16, இரண்டாம் குறுக்குத் தெரு, டிரஸ்ட்புரம் கோடம்பாக்கம், சென்னை 600 024
18. செவ்வியல் ஆய்வுக்களங்கள், இந்திரா மனுவேல், 2009, கிரேஸ்-வேதம் பதிப்பகம், 27, வங்கியர் குடியிருப்பு, முதன்மைத் தெரு, குமரன் நகர், திருச்சிராப்பள்ளி,
19. கார்த்திகேசு சிவதம்பி, 2009, சங்க இலக்கியம் கவிதையும் கருத்தும், ஐ.ஐ.டி நிறுவனம். 2 மெயின் ரோடு, சி.ஐ.டி வளாகம், சென்னை 600 113
20. சங்க இலக்கியத்தில் நிலையியல் உயிர்கள், இரா, காஞ்சனா, 1998 பதிப்புத்துறை, மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம், மதுரை 625 021.
21. சங்க இலக்கியத்தில் தோழி சரளா ராஜகோபாலன்
22. சங்ககால சமூக உருவாக்கமும் அரசு உருவாக்கமும் பெ.மாதையன்

சங்க இலக்கியம்

முச்சங்க நூல்களில், முதல் இரண்டாம் சங்க நூல்கள் எவையும் கிடைக்கவில்லை. இலக்கண நூலாகிய தொல்காப்பியம் ஒன்றே கிடைத்துள்ளது. கடைச் சங்க நூல்கள் பெரும்பான்மை கிடைத்தன. சங்க நூல்கள் ஆகியமையால், இவை சங்க இலக்கியங்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்றன.

தோற்றமும் தொகுப்பும் :

தெள்ளு தமிழ்ப் பாக்களை அள்ளிப் பருகி அக மகிழ்ந்த நல்லிசைப் புலவோர் சிலர், அப்பாக்கள் அனைத்தும் குறைந்தும் மறைந்தும் வருதலைக் கண்டு உளம் வெதும்பினர். உதிரியான பாக்கள் அனைத்தும் ஒன்றுபட்டால்தான் அவற்றிற்கு உண்டு வாழ்வென உணர்ந்தனர். அங்ஙனம் ஒன்று திரட்டும் பொறுப்பும் பணியும் தமதெனத் தெளிந்தனர். உள்ளம் உணரவே ஊக்கத்தோடும் உறுதியோடும் ஒன்று திரட்டினர். அடியையே அளவாக, அகத்தையும் புறத்தையுமே எல்லையாக, பா ஒப்புமையே வரம்பாகக் கொண்டு தொகை தொகையாக வகை செய்தனர். கவியரசர் கவிகளைத் திரட்டவே, புவியரசரும், போற்றித் துணை நின்றனர். இங்ஙனம் காவலர் போற்றப் பாவலர் தொகுத்தனவே இன்று நாம் காணும் எட்டுத் தொகையும் பத்துப் பாட்டும்.

சங்க இலக்கியம் :

இதனால் சங்கப் பாடல்கள் தோன்றிய காலம் வேறு, தொகுக்கப் பெற்ற காலம் வேறு என்றறியலாம். தோன்றிய காலம்

முதல் தொகுக்கப்பெற்ற காலம் வரை அமைந்த நல்ல பாடல்களின் தொகுதிகளே பாட்டும் தொகையுமாகும். சங்கப் பாக்களின் தொகை 2381, பாடிய புலவர்களின் எண்ணிக்கை ஏறத்தாழ 500, பெயர் தெரியாப் புலவர் 102 (இவற்றில் பரிபாடல் கலித்தொகை, திருமுருகாற்றுப்படை மூன்றும் பிற்காலத்தன என்பர் சிலர்) தொல்காப்பியம், திருக்குறள், எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை இவை சங்க இலக்கியமெனச் சான்றோர் செப்புவர்.

பதினெண் மேற்கணக்கு :

சங்கச் செய்யுட்களைக் குறைந்த அடிகளைக் கொண்டவை. நிறைந்த அடிகளையுடையவை எனத் தனித்தனியாகத் தொகுத்தனர். அவை, முறையே எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு எனப் பெறும். இரண்டும் இணைந்த 18 நூல்களே பதினெண் மேற்கணக்காம். மேல் - பெரிய, கணக்கு - நூல், பன்னிருபாட்டியல்

ஐம்பது முதலா ஐந்நூறு ஈறா

ஐவகைப் பாவும் பொருள் நெறிமரபின்

தொகுக்கப் படுவது மேற்கணக் காகும்

என இதன் இலக்கணம் பகர்கிறது.

இதனால், மிகுந்த அடிகளை - நான்கடிக்கு மேல் இயன்றனவான பேரெல்லை அடிகளைக் கொண்ட பாடல்களையுடையது 'மேற்கணக்கு' என்பது தெரிய வருகிறது. இப்பதினெண் பனுவல்களும் தொகை, பாட்டு என இரு முறையில் அமைந்து, அகம், புறம் என இரு வகையான இயன்று அறம்,

பொருள், இன்பம் வீடு எனும் நான்கு உறுதிகளையும் இயம்புகின்றன.

திணைப் பாகுபாடு :

"திணை அகம் புறம் எனும் இருவகைப்பட்டது. அகப்பொருளாவது, போகநுகர்ச்சி யாகலானும் அதனான் ஆய பயன் தானே அறிதலின் அகம் என்றார். புறப்பொருளாவது மறஞ்செய்தலும் அறஞ்செய்தலும் ஆகலான் அவற்றான் ஆய பயன் பிறர்க்குப் புலனாதலின் புறம் என்றார்" என இளம்பூரணர் அகம், புறம் எனப்பட்ட கலைச்சொற்களுக்கான பொருளைத் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார்.

"ஓத்த அன்பான ஒருவனும் ஒருத்தியும் கூடுகின்ற காலத்துப் பிறந்த பேரின்பம், அக்கூட்டத்தின் பின்னர் அவ்விருவரும் ஒருவருக்கொருவர் தத்தமக்குப் புலனாக இவ்வாறிருந்ததெனக் கூறப்படாததாய், யாண்டும் உள்ளத்துணர்வே நுகர்ந்து இன்பமுறுவதொரு பொருளாதலின் அதனை அகம் என்றார். எனவே அகத்தே நிகழ்கின்ற இன்பத்திற்கு அகமென்றது ஓர் ஆகுபெயராம்.

இதனை ஒழிந்தன, ஓத்த அன்புடையார் தாமேயன்றி எல்லார்க்கும் உய்த்துணரப் படுதலானும், இவை இவ்வாறிருந்ததெனப் பிறர்க்குக் கூறப்படுதலானும், அவை புறமெனப்படும்" என அகத்தைப் பிறர்க்கு வெளிப்படா உள்ளத்துணர்வெனவும் புறத்தை எல்லோருக்கும் இன்னதெனக்

கூறப்படுவதும் புலப்படுவதும் எனவும் விளக்கியுள்ளார்
நச்சினார்க்கினியர்.

முற்படக்கிளந்த எழுதிணை எனப்படும் அகத்திணை,
கைக்கிளை முதலாப் பெருந்திணை யிறுவாய்
முற்படக் கிளந்த எழுதிணை என்ப (1)

என ஏழாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. கைக்கிளை முதலாகப்
பெருந்திணை இறுதியாக உள்ள வைப்புமுறையில் நடுவில்
நிற்பவை

அவற்றுள்

நடுவ ணைந்திணை நடுவணது ஒழியப்

படுதிரை வையம் பாத்திய பண்பே (2)

என நடுவணைந்திணை எனப்பட்டுள்ளன. நடுவணைந்திணை
எனப்பட்ட இவற்றுள்ளும் நடுவணது என்பது உண்டு என்பதும்
இந்நூற்பாவிலேயே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு பொதுப்படக்
கூறப்பட்ட திணைகளின் பெயர், குறிப்பாக நடுவணது எனப்பட்ட
திணை ஒழிந்த நான்கு திணைகளின் பெயர்கள்

மாயோன் மேய காடுறை யுலகமும்

சேயோன் மேய மைவரை யுலகமும்

வேந்தன் மேய தீம்புன லுலகமும்

வருணன் மேய பெருமண லுலகமும்

முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தலெனச்

சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே (5)

எனும் நூற்பாவில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. திணைகளுக்கான பொழுதுகளை வரையறுத்து உணர்த்தும் இடத்தும் இப்பெயர்களே ஆளப்பட்டுள்ளன. நடுவணது எனப்பட்ட திணையின் பெயர்

நடுவுநிலைத் திணையே நண்பகல் வேனிலொடு

முடிவுநிலை மருங்கின் முன்னிய நெறித்தே (11)

என்றவாறு நடுவுநிலைத் திணை எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதே அன்றி அதற்குரிய பெயர் அகத்திணையியலில் எங்கும் குறிப்பிடப்படவே இல்லை. புறத்திணையியலில் வாகைத்திணை பற்றிப் பேசுகையில், இது எந்த அகத்திணையின் புறம் என்பதைச் சுட்டுகையில்

வாகை தானே பாலையது புறனே (75)

எனப் பெயர் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஆக, கைக்கிளை, முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல், பாலை, பெருந்திணை என ஏழு திணைகள் முற்படக் கிளத்தனவாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. இந்த எழுதிணைகளுள் நடுவணைத்திணைகள் பற்றிய அகஒழுக்கம் களவு கற்பு எனும் இருவகைக் கைகோள்களிலும் நிகழும் நிலைமைகள் களவியல், கற்பியல் எனும் இரு இயல்களில் விரிவாகப் பேசப்பட்டுள்ளன

"அகத்தைக் களவு என்றும் கற்பு என்றும் பாகுபடுத்தி விளக்குவது போல் கைக்கிளை, முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல், பாலை, பெருந்திணை எனப் பாகுபடுத்தி ஆராய வில்லை. கைக்கிளை பெருந்திணை என்னும் இரண்டையும் ஒவ்வொரு நூற்பாவில் விளக்கிவிட்டு, ஏனைய ஐந்து

திணைகளையும் முதல், கரு, உரிகளின் அடிப்படையில் விளக்குகிறார்.

புறத்திணைகள் என்பன பொதுநிலையில் உரைக்கப்பட்ட அகத்திணைகளைப் போலன்றி உரிய துறை வரையறைகளுடன் விளக்கி உரைக்கப்பட்டுள்ளன.

வெட்சிதானே குறிஞ்சியது புறனே (58)

வஞ்சிதானே முல்லையது புறனே (63)

உழிஞைதானே மருதத்துப் புறனே (66)

தும்பைதானே நெய்தலது புறனே (71)

வாகைதானே பாலையது புறனே (75)

காஞ்சிதானே பெருந்திணைப் புறனே (79)

பாடாண்தானே கைக்கிளைப் புறனே (82)

என ஒவ்வொரு புறத்திணையும் எந்த அகத்திணையின் புறத்திணை என்பது குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

அலகு - 1

குறுந்தொகை

தலைவன், பாங்கன் கூற்றுக்கள் - குறிஞ்சித் திணை - இயற்கைப் புணர்ச்சி - குறுந்தொகை -2, இடந்தலைப்பாடு - குறுந்தொகை - 62
பாங்கற் கூட்டம் - குறுந்தொகை 125

குறுந்தொகை = குறுமை + தொகை. குறுந்தொகை 400 பாடல்களை உடையது. குறுந்தொகையுள் 4 அடி முதல் 8 அடி வரையுள்ள அகப்பாடல்கள் உள்ளன. 205 புலவர்களால் பாடப்பட்டுள்ளது. கடவுள் வாழ்த்து பாடியவர் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார். இந்நூலை தொகுப்பித்தவர் பூரிக்கோ. தொகுத்தவர் பெயர் தெரியவில்லை.

குறுந்தொகை - 2

கொங்குதேர் வாழ்க்கை யஞ்சிறைத் தும்பி
காமஞ் செப்பாது கண்டது மொழிமோ
பயிலியது கெழீஇய நட்பின் மயிலியற்
செறியெயிற் றரிவை கூந்தலின்
நறியவு முளவோநீ யறியும் பூவே

- இறையனார்

இயற்கைப் புணர்ச்சியில் தலைவியைச் சந்திக்கின்றான் தலைவன், அவ்வேளையில் பெண்களுக்கே உரிய அச்சமும், நாணமும், மடனும் தலைவிக்கு ஏற்படுகின்றன. இதனைப் போக்குவதற்காக

வண்டினை முன்னிலையாக வைத்து கூற்று மொழிகின்றான் தலைவன்.

பொருள் :

அஞ்சிறைத் தும்பி என்பது நல்ல மணத்தை நாடிச் செல்லும் உயர்சாதி வண்டு. தும்பி என்னும் பெயரால் குறிக்கப்படுகிறது இதனை அழகான வண்ணச் சிறகுகளையுடைய பட்டாம்பூச்சி எனவும் குறிப்பர். அஃறிணை உயிராகிய வண்டினைக் கூறுவது போல கூறுவதிலிருந்து தலையியின் நாணத்தை நீக்கி கூடுவது தலைவனின் உள்ளக் குறிப்பு.

மேலும் அச்சத்தை நீக்கினால் மட்டுமே தலைவியுடன் உள்ளப் புணர்ச்சிக்கு எவ்வித தடையும் ஏற்படாது என்பதை தலைவன் உணர்ந்திருக்கலாம்.

விளக்கம் :

பூந்தாதை ஆரய்ந்து தேனை உண்ணுகின்ற வாழ்க்கையையும் அழகிய இறகுகளையும் உடைய வண்டே! நான் கேட்க விரும்பியதைக் கூறாமல் நீ கண்டு அறிந்ததையே சொல்வாயாக! நீ அறியும் மலர்களுள் என்னோடு பழகியதால் நெருங்கிய நட்பையும், மயில் போன்ற சாயலையும் நெருங்கிய பற்களையும் உடைய இந்த இளம்பெண்ணின் கூந்தலைப் போல நறுமணமுடைய மலர்களும் உளவோ?

குறுந்தொகை - 62

கோடல், எதிர்முகைப் பசுவீ முல்லை

நாறுஇதழ்க் குவளையொடு இடையிடுபு விரைஇ

ஐதுதொடை மாண்ட கோதை போல,

நறிய நல்லோள் மேனி

முறியினும் வாய்வது; முயங்கற்கும் இனிதே.

-சிறைக்குடி ஆந்தையார்.

தலைமகன் இடந்தலைப்பாட்டின் கண் கூடலுறும்
நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

பொருள் :

காந்தள் மலரையும், தோற்றிய அரும்புகளிலிருந்து
உண்டாகிய செவ்வி மலர்களாகிய முல்லைப் பூக்களையும், மணம்
கமழும் இதழ்களையுடைய குவளை மலர்களோடு இடையிடையே
பொருந்துமாறு கலந்து, அழகாகத் தொடுத்தலால் மாட்சிமை
பெற்ற மாலையைப் போல, நறுநாற்றத்தையுடைய தலைவியின்
மேனி, தளிரைக் காட்டிலும் மென்மையும், நிறமும் உடையது.
தழுவுதற்கும் இனிமையுடையது.

விளக்கம் :

இயற்கைப் புணர்ச்சியில், தலைவியைப் பெற்று இன்புற்றது
போல, இடந்தலைப் பாட்டின் கண்ணும் அவளைப் பெற்று மகிழ்
விரும்பிய தலைவன், தன் நெஞ்சிற்கு உரைப்பதாக இப்பாடல்
அமைகின்றது. 'நெஞ்சே' என்பது, வருவித்து உரைக்கப்பட்டது.
மூக்கிற்கு நறுமையும், கண்ணிற்கும் மனத்திற்கும் நன்மையும்
தருதலால் 'நறிய நல்லோள் மேனி' என்றான். தலைவியின் மேனி,
காந்தளாகிய கைகளும், முல்லை எதிர் முகையாகிய பற்களும்,

குவளையாகிய கண்களும் இவற்றை இடையிட்டுத் தொடுத்தாற் போன்ற மாலை போல் விளங்குவதைக் குறித்தான்.

தலைவியின் உடலில் தோன்றும் இயற்கை மணம் குறிக்கப்பட்டது. ஏனைய உறுப்புகளை விடக் கண்ணின் சிறப்புக் கருதி முன்றன் உருபு 'ஓடு' என்பது குவளையொடு என உயர்சொல்லின் பின் கூறப்பட்டது. ஏனைய உறுப்புக்கள் போலன்றி, யாண்டும் ஊற்றின்பம் பயத்தலால், அவள் மேனியைத் தளிரை விட இன்பம் தருவதாக உரைத்தான், காண்பதற்கு இனிதாகும் தளிரைப் போலன்றி, வாடாமையும், குழையாமையும் உடைய மேனி சிறந்து விளங்குவதாய்க் கருதினான்.

தலைவி, இயற்கைப் புணர்ச்சியின் போது தன்னைத் தழுவிய கைகளையும், அதற்கு முன் அவள் கொண்ட முறுவலையும் அதற்கு முன் மதியுடம்பட்ட நோக்கினையும் முறையே நினைந்தவன், கோடல், முல்லை, குவளை என ஆண்டுள்ள மலர்களை உருவகம் செய்து, தலைவியின் உடல் முழுதும் தனக்குத் தந்த இன்பம் நினைத்து தளிரினும் சிறந்ததாக அவள் மேனி விளங்குவதை எண்ணி மகிழ்ந்தான்.

சொற்பொருள் :

கோடல்	-	காந்தள்
எதிர்முகை	-	தோன்றும் அரும்பு
ஐது	-	அழகாக (ஐ-வியப்பு-உரிச்சொல்)
கோதை	-	மாலை
முறி	-	தளிர்

வாய்வது - வாய்த்தலை உடையது
முயங்குதல் - தழுவுதல்
பசுவீ - செவ்வி மலர் (பசுமை-நிறமன்று)

குறுந்தொகை - 129

எலுவ! சிறாஅர் ஏழுறு நண்ப!
புலவர் தோழ! கேளாய் அத்தை
மாக்கடல் நடுவண் எண்நாள் பக்கத்துப்
பசுவெண் திங்கள் தோன்றியாங்குக்
கதுப்பு அயல் விளங்கும் சிறுநுதல்
புதுக்கோள் யானையின் பிணித்தற்றால் எம்மே.

- கோப்பெருஞ்சோழன்

தலைமகன் பாங்கற்கு உரைத்தது.

பொருள் :

என்பால் கெழுதகை அன்புடையாய், இளைஞர் இன்புறுதற்குக் காரணமாகிய நட்பினையுடையாய், நன்றும், தீதும் காணவல்ல அறிஞர்களின் தோழனே, கேட்பாயாக. கரிய கடலினிடையே, குளிர்ந்த வளர்பிறையின் எட்டாம் நாளின் வெள்ளிய பிறைத் திங்கள் தோன்றினாற்போல, கூந்தலின் அயலாக விளங்கும் சிறிய நெற்றியானது, யானையைப் புதிதாக அகப்படுத்தல் போல, என்னை அகப்படுத்திப் பிணித்தது.

விளக்கம் :

இயற்கைப் புணர்ச்சிக்குப் பின்னர், தலைவன் பாங்கனால் தன்குறையை முடித்துக்கொள்ள விரும்பி, அவனிடம் தன்னுடைய

வேட்கையை உரைத்தனன். 'எலுவ' என்ற சொல்லால் பொருளும், "சிறாஅர் ஏழு நண்ப" என்ற தொடரால் இன்பமும், புலவர் தோழ என்ற தொடரால் அறமும் ஆகிய மூன்று நிலைகளிலும் தனக்கு உற்ற துணையாகப் பாங்கன் விளங்குவதைக் குறிப்பிட்டுக் கூறினன். தலைவியின் கூந்தலாகிய கயிற்றால், அவளுடைய நுதலாகிய கட்டுத்தறியில், தன்னுடைய நெஞ்சம் என்னும் அகப்படாத யானை பிணிக்கப்பட்டதாகப் பாங்கனிடம் கூறினன். கரிய கூந்தலுக்குக் கடலும் பொலிவுடன் திகழும் நுதலுக்கு அட்டமித் திங்களும் உவமங்களாயின. பாங்கனை மகிழ்விப்பதற்காக எலுவ, நண்ப, தோழ எனப் பலவாறு விளித்தனன்.

சொற்பொருள் :

எலுவ	-	கெழுதகைப் பொதுச் சொல், விளி
ஏழு	-	ஏமம் உறு. தொகுத்தல் விகாரம்
எண்நாள் பக்கம்	-	வளர்பிறை - அட்டமித் திதி
பிணித்தற்று	-	பிணித்தன்று - வலித்தல் விகாரம்
புலவர்	-	அறிஞர்
அத்தை	-	முன்னிலை அசை
சிறாஅர்	-	காமம் எய்தினார் (சிறுமை - காமம்)

2.நற்றிணை

நல் + திணை = நற்றிணை. அகப்பொருட் பிரிவுகளில் ஒன்றான திணையும், நல் என்ற அடைமொழியும் சேர இந்நூல் இப்பெயர் பெற்றது. 400 பாடல்களைக் கொண்டது. நற்றிணை நானூறு என்றும் வழங்கப்பெறும். 9 அடி முதல் 12 அடிகளை உடையது. இந்நூலை தொகுப்பித்தவர் பன்னாடு தந்த பாண்டியன் மாறன் வழி. தொகுத்தவர் பெயர் தெரியவில்லை. பாடிய புலவர்கள் 175. பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் கடவுள் வாழ்த்து பாடியுள்ளார்.

தலைவி கூற்று - நெய்தல் திணை

நற்றிணை - 382

கானல் மாலைக் கழி நீர் மல்க,
நீல் நிற நெய்தல் நிரை இதழ் பொருந்த,
ஆனாது அலைக்கும் கடலே; மீன் அருந்தி,
புள்ளினம் குடம்பை உடன் சேர்பு உள்ளார்
துறந்தோர் தேளத்து இருந்து, நனி வருந்தி
ஆர் உயிர் அழிவது ஆயினும் - நேரிழை!
கரத்தல் வேண்டுமால் மற்றே, பரப்பு நீர்த்
தண்ணம் துறைவன் நாண,
நண்ணார் தூற்றும் பழிதான் உண்டே

-நிகண்டன் கலைக்கோட்டுத் தண்டனார்.

கூற்று :

ஒரு வழித் தணந்த காலத்துப் பொழுதுபட ஆற்றாளாகி நின்ற தலைமகளைத் தோழி ஆற்றுவிக்கல்லாளாயினாட்குத் தலைமகள் சொல்லியது.

கூற்று விளக்கம் :

தலைமகன் களவுக் காலத்தில் ஒரு மாலைப் பொழுதில் வந்திலன். அதற்கு ஆற்றாது வருந்தும் தலைவியை நோக்கித் தோழி, அவளை ஆற்றுவிக்க இயலாது வருந்தினள். அதனை அறிந்த தலைவி தன் துன்பத்தை அடக்கிக் கொண்டு தோழியிடம் “தோழி நம்மைப் பிரிந்த தலைவரை எண்ணி நாம் வருந்துவோம். ஆயினும், அவர் நாணுமாறு அலர் எழக் கூடுமாதலின் நாம் நம் துன்பத்தை மறைத்துக் கொள்ள வேண்டும்” என்று கூறியது.

உரை :

தொழில் நேர்ந்த இழைகளை அணிந்தவளே! பரந்து பெருகிய நீரைக் கொண்டு குளிர்ந்திருக்கும் துறைக்குத் தலைவன் நாணம் அடையுமாறு நமக்குப் பகைவர் ஆயினார் தூற்றும் பழிச்சொல் நிரம்ப உண்டாயிற்று. கடற்கரைச் சோலையிடத்தே மாலைப்பொழுதில் உப்பங்கழிக்கண் நீர் மிகுதியாகப் பெருக, நீலநிறத்தைக் கொண்ட நெய்தல் மலரின் வரிசையற அமைந்த இதழ்கள் ஒருபடித்தாக அமைந்திராமல் அலைகள் வீசும். மீன்களை அருந்திப் பறவைக் கூட்டம் தத்தம் கூட்டினிடத்தே சென்று சேரும். அத்தகைய மாலைப் பொழுதை நினையாதவராய் நம்மைத் துறந்து சென்ற நம் தலைவர் முன்பு நம்மோடு

தங்கியிருந்த இடத்து நாம் இருந்து பிரிவுக்காக மிக வருந்தி நம் அரிய உயிர் நம்மை விட்டு நீங்கிப் போவதாயினும், அத்துன்பம் புறத்தார்க்குப் புலனாகாதவாறு நாம் மறைத்துக் கொள்ள வேண்டும். எனவேதான் நான் வருந்தாது ஆற்றியிருக்கின்றேன். எனவே நீயும் வருந்தாதே.

உரை விளக்கம் :

கடல் இடையீடில்லாமல் நெய்தலை அலைக்க நெய்தல் மலர் அலைக்கப்பெறும். நம் கண்களும் அவ்வாறே துன்பத்தால் அலைக்கப் பெறினும் நாம் நெய்தல் மலர் போல வருந்தாது கரந்து கொள்ளுதல் வேண்டும். புறத்தார் நம் கண்களைக் கொண்டு அறிவரன்றெ எனக் கூறினள். துன்பம் தாங்கவே உயிர் போகக்கூடுமென்றும் அது சாலும் என்பாள். 'ஆர் உயிர் அழிவதாயினும் கரத்தல் வேண்டுமால்' என்றாள். பறவை மாலைக் காலத்தே குடம்பை சேர்தலைக் கண்டு வைத்தும் நம்மை அடைதலை அவர் நினையார் என்றனள். ஊரார் பழி தாங்கொணாதாகலானும், அவர்க்கும் இகழ் செய்வதாகலானும், நம் துன்பத்தை மறைப்பேம் என்றனள். "இயற்கைப் புணர்ச்சி நிகழ்ந்த இடமாதலிற் கானலை முற் கூறினாள். அப்பொழுது துன்புறுங் காலம் மாலையாதலின் அதனையும் உடன் கூறினாள். அலைக்கும் கடலில் மீனருந்திப் புள்ளினம் குடம்பை சேரும் என்றதனாலே அரிய நெறியிலே சென்று வினை முடித்து மீண்டு வந்து கூடினாரில்லையே என்று குறிப்பித்தாளுமாம்" என்றனர் பின்னத்தூரார்.

அருஞ்சொற்பொருள் :

நண்ணார் - பகைவர்

நீர் - நீல

குடம்பை - கூடு

தேளம் - இடம்

நற்றிணை - 338

கடுங் கதிர் ஞாயிறு மலை மறைந்தன்றே
அடும்பு கொடி துமிய ஆழி போழ்ந்து, அவர்
நெடுந் தேர் இன் ஒலி இரவும் தோன்றா
இறப்ப எவ்வம் நலியும், நின் நிலை
நிறுத்தல் வேண்டும் என்றி நிலைப்ப
யாங்ஙனம் விடுமோமற்றே! -மால் கொள
வியல் இரும் பரப்பின் இரை எழுந்து அருந்துபு
புலவு நாறு சிறுகுடி மன்றத்து ஓங்கிய
ஆடு அரைப் பெண்ணைத் தோடு மடல் ஏறி,
கொடு வாய்ப் பேடைக் குடம்பைச் சேரிய,
உயிர் செலக் கடைஇப் புணர் துணைப்
பயிர்தல் ஆனா, பைதல்ஆம் குருகே?

-மதுரை ஆருலவிய நாட்டு ஆலம்பேரி சாத்தனார்

கூற்று :

ஒருவழித் தணந்த காலை ஆற்றாத தலைமகள் வன்புறை
எதிர்மொழிந்தது.

கூற்று விளக்கம் :

தலைவன் களவுக் காலத்து ஒருசார் சென்று மணம்புரியப் பொருளீட்டப் பிரிந்தனன். அதனால் தலைவி வருந்த, வருந்தாது ஆற்றியிருக்குமாறு தோழி வற்புறுத்தினள். அது பொறாத தலைவி, "நீ என்னிடம், 'வருந்தாது துயரைப் புலப்படுத்தாது நிறுத்து' என்கின்றனை, மாலை வந்தது, தேர் வரவில்லை. காமம் நலியச்செய்யும்; எங்ஙனம் ஆற்றமுடியும்" என்று மனந்தளர்ந்து எதிர்மொழிந்தது.

உரை :

தோழி! கடுமையான கதிர்களையுடைய கதிரவனும் மேற்கே மலையிடை மறைந்தனன். அடும்பின் கொடி சிதையுமாறு விரையும் சக்கரம் வழியைப் பிளக்க வரும் அவருடைய நெடியதேரின் இனிமையான ஒலி இவ்விரவிலே தோன்றாதாயிற்று, என் காமநோயும் அளவிறந்து என்னை மெலியச் செய்யும். ஆனால் நீயோ 'படுத்துயர் பிறரறியாதவாறு, துயரைப் புலப்படுத்தாது நிறுத்த வேண்டும்' என்பாய்.

நான் காமமயக்கம் பெருகிட வருந்துமாறு நாரையும் துன்பத்தைச் செய்யும். அஃது அகன்ற கரிய கழிபரப்பின்கண்ணே எழுந்து சென்று இரைதேடி யுண்ணும், புலால் நாறும் சிறிய குடியிருப்பிலே அமைத்த மன்றத்தில் உயர்ந்து விளங்குவதும், காற்றாலசையும் அடிப்பகுதியையுடையதுமான பனை மரத்தின் தோடாகிய மடலில் ஏறியிருக்கும். மேலும் வளைந்த வாயுடைய பெடை, தன் குடம்பையில் வந்து கூடுமாறு கூவும். அதுகேட்டு என்

உயிர் பிரியுமாறு வருந்தும் பெடையுடன் கூடுமளவும் தன் கூவுந் தொழிலைத் துன்புறுத்தும் நாரை நிறுத்தாத பொழுதிலே, யான் உயிர் நிலைக்குமாறு யாங்ஙனம் ஆற்றுவேன்.

உரை விளக்கம் :

ஞாயிறு மறைந்தது என்றதால் மாலை செய்யும் துயரைக் குறித்தனள் என்க. மாலைப் பொழுது பெருகும் காமநோயை இரவுக் குறியில் வரும் தலைவன் தணித்தனன். அங்ஙனமும் ஆகாது தலைவன் பிரிந்தகன்றனன். இனி இரவில் உய்ந்திருப்பது யாங்ஙனம் என வருந்தினள். அஃறிணையாகிய குருகும் இரையயர்ந்து தன் கூட்டிலே சென்று தங்கிப் பெடை வருமளவும் அதனைக் கூவி அழைக்கின்றது. தலைவன் இத்தகைய அன்பின் திறமுணர்கிலேனே, எவ்வாறு உயிர் நிலைக்குமாறு ஆற்றியிருக்க முடியும் என்று தோழியிடம் மறுத்துக் கூறினளாம். நெடுந்தேர் இன்னொலி என்றது தலைவன் வருவதுணர்த்துவதால் தேரின் ஒலி இனிமை செய்தது எனக் குறித்தற்காம்.

அருஞ்சொற்பொருள் :

துமிய	-	சிதைய
ஆழி	-	தேர்ச்சக்கரம்
எவ்வம்	-	துன்பம்
மால்கொள	-	மயக்குற
பெண்ணை	-	பனை
குடம்பை	-	கூடு
கடைஇ	-	ஒலித்து

நற்றிணை - 87

உள் ஊர் மாஅத்த முள் எயிற்று வாவல்
ஓங்கல்அம் சினைத் தூங்கு துயில் பொழுதின்,
வெல் போர்ச் சோழர் அழிசிஅம் பெருங் காட்டு
நெல்லி அம் புளிச் சுவைக் கனவியாஅங்கு
அது கழிந்தன்றே - தோழி! - அவர் நாட்டுப்
பனி அரும்பு உடைந்த பெருந் தாட் புன்னை
துறை மேய் இப்பி ஈர்ம் புறத்து உறைக்கும்
சிறுகுடிப் பரதவர் மகிழ்ச்சியும்,
பெருந் தண் கானலும், நினைந்த அப் பகலே.

- நக்கண்ணையார்.

கூற்று :

வரைவிடை வைத்துப் பிரிய ஆற்றாளாய தலைவி கனாக்
கண்டு தோழிக்கு உரைத்தது.

கூற்று விளக்கம் :

தலைவன் மணம்புரியும் கருத்தினனாய்ப் பொருள்தேடப்
பிரிந்தனன். அப்பிரிவுக்கு ஆற்றாத தலைவி கனவு
கண்டெழுந்தனள். அதனைத் தோழிக்குக் கூறுவாளாய், 'தோழி,
வெளவால் தான் துயிலும் போது தனக்குக் கிடைக்கப் பெறாத
நெல்லிக் கனியின் புளிப்புச் சுவைக்குக் கனவு காணும், அதுபோலப்
பரதவர் மகிழ்ச்சி நிறைந்த கடற்கரைச் சோலையை நினைந்து
உறங்கிய பொழுதில் அதனையே யானும் கனவு கண்டேன்' என்று
கூறியது.

உரை :

தோழி! நம் தலைவரது நாட்டில் பெரிய அடிப்பகுதியையுடைய புன்னையின் குளிர்ந்த அரும்புகள் மலரும், அவற்றின் மகரந்தத் தாதுக்கள், கடலின் துறையிடத்து அமைந்த மணற்பகுதியில் மேயும் இப்பிகளின் ஈரமான புறப்பகுதியில் விழும். இங்ஙனம் அமைந்த சிறுகுடியைப் பெற்ற பரதவரின் மகிழ்ச்சியையும் பெரிய குளிர்ந்த கடற்கரையில் அமையும் சோலையையும் நான் நினைத்துக் கொண்டேன். ஊரிடத்து அமைந்த மாமரத்தில் முள்போன்ற பல்லினையுடைய வெளவால் உயர்ந்த கிளையில் பற்றித் தூங்கும். அங்ஙனம் தூங்கிய பொழுதிலே வெல்லும் போரையுடைய சோழர் குடியில் பிறந்து ஆர்க்காட்டில் வீற்றிருக்கும் அழிசி என்பவனின் பெரிய காட்டில் இருப்பதும் தனக்குக் கிட்டாததுமான நெல்லிக் கனியின் இனிய புளிச் சுவையைத் தான் பெற்றதாகக் கனவு காணும். வெளவால் கண்ட கனவுபோல, பரதவரின் மகிழ்ச்சியையும் கடற்கரையையும் நினைத்த அப்பகற்பொழுதிலே நானும் நம் தலைவனுடன் கூடி இன்புற்றதாகக் கனவு கண்டேன். அத்தகைய இன்பமெல்லாம் விழித்தபோது என்னை விட்டு நீங்கிற்று.

உரை விளக்கம் :

வெளவால் தான் பெறாத சுவையைக் கனவிற்பெற்றது போலத் தலைவி தான் தலைவனுடன் பெறாத முயக்கத்தைக் கனவிற்பெற்றனள் என்பது உரையிற் கொண்ட பொருள். சிறுகுடிப் பரதவர் மகிழ்ச்சி என்பது அவர்தம் இல்லறச் சிறப்புக் குறித்தது. அங்ஙனமே தானும் இல்லறம் பேண விழைந்தனள் என்க. 'அது கழிந்தன்று'

என்பதில் அது என்பது கனவில் பெற்று இன்புற்ற மகிழ்வாம். கனவிற்பெற்ற இன்பமும் அரிதாகும் முன் தலைவன் மணம் முடிக்க வேண்டும் என்று தன் வேட்கையை வெளிப்படுத்தினள். இது கனவொடு மயங்கிக் கலங்கியுரைத்ததாம்.

அருஞ்சொற்பொருள்

மாஅத்த - மாமரத்தினுடைய
ஓங்கல் - உயர்ந்த
கனவியாங்கு - கனவுகாண்பதுபோல.

உள்ளுறை :

இப்பியின் புறத்தைப் புன்னையின் தாது முடிக்கொள்ளும் என்றது பசலை தலைவியின் மேனியை மறைக்குமாறு பரவும் என்பதனை உள்ளுறுத்திற்று.

அகநானூறு, ஐங்குறுநூறு - கற்பியல் பாடல்கள்

அகநானூறு

அகம், அகப்பாட்டு எனவும் அழைக்கப்படும். 400 பாடல்களை உடையது. 13 அடி முதல் 31 அடிகளையுடையது. நீண்ட அடிகளை உடையமையால் நெடுந்தொகை எனவும் வழங்கப்படும். இந்நூலைத் தொகுத்தவர் மதுரை உப்பூரி குடிகிழார் மகன் உருத்திர சன்மன். தொகுப்பித்தவர் பாண்டியன் உக்கிர பெருவழுதி. பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடியுள்ளார்.

அகநானூறு - 46

46. மருதம்

சேற்று நிலை முனைஇய செங் கட் காரான்
ஊர் மடி கங்குலில், நோன் தளை பரிந்து,
கூர் முள் வேலி கோட்டின் நீக்கி,
நீர் முதிர் பழனத்து மீன் உடன் இரிய,
அம் தூம்பு வள்ளை மயக்கி, தாமரை 5
வண்டு ஊது பனி மலர் ஆரும் ஊர்!
யாரையோ? நிற்புலக்கேம். வாருற்று,
உறை இறந்து, ஒளிரும் தாழ் இருங் கூந்தல்,
பிறரும், ஒருத்தியை நம் மனைத் தந்து,
வதுவை அயர்ந்தனை என்ப. அஃது யாம் 10
கூறேம்.வாழியர் எந்தை! செறுநர்
களிறுடை அருஞ் சமம் ததைய நூறும்
ஒளிறு வாட் தானைக் கொற்றச் செழியன்
பிண்ட நெல்லின் அள்ளூர் அன்ன என்
ஒண் தொடி நெகிழினும் நெகிழ்க! 15
சென்றீ, பெரும! நிற்புலக்குநர் யாரோ?

-அள்ளூர் நன்முல்லையார்.

கூற்று :

வாயில் வேண்டிச் சென்ற தலைமகற்குத் தோழி வாயில்
மறுத்தது.

கூற்று விளக்கம் :

தலைவி தலைவனின் பரத்தமை ஒழுக்கம் காரணமாய் வருந்தி ஊடியிருந்தாள். அப்பொழுது பரத்தையர் சேரியினின்றும் வந்த தலைவன் தோழியை வாயில் வேண்டி நின்றான். தோழி அவனது கூடாவொழுக்கத்தைச் சுட்டிக்காட்டி வாயில் மறுத்துக் கூறியது.

உரை :

1-6 : சேற்றில் நிற்பதை வெறுத்த சிவந்த கண்களையுடைய எருமை ஊர்மக்கள் உறங்கும் இரவு நேரத்தில் கயிற்றை அறுத்துக் கொண்டு கூர்மையான முள்வேலியைத் தனது கொம்பினால் அகற்றியது. நீர் மிக்க வயலில் மீன்கள் எல்லாம் அஞ்சி ஓட அழகிய உள்துளையையுடைய வள்ளைக் கொடியைக் கலக்கிச் சிதைத்தது. பின்னர், வண்டுகள் ஊதும் தாமரையின் குளிர்ந்த மலரை வயிறார உண்டது. அத்தகு வளமான ஊரை உடையவனே!

7: நின்னை யாம் புலத்தற்கு நீ எமக்கு என்ன உறவினை?

7:10: இவ்வூரார் பிறரும் நீண்டு தாழ்ந்து வீழ்கின்ற மழைக் காலின் அழகினையுங் கடந்து விளங்குகின்ற தாழ்ந்த கரிய கூந்தலையுடையாள் ஒருத்தியை எம்மனையிற் கொண்டு வந்து காட்டி நீ அவளை மணஞ்செய்து கொண்டாய் என்று கூறுவர்.

10-11 : எந்தையே! அதனை நீ செய்தாய் என யாங்கள் சொல்லமாட்டோம். நீ வாழ்வாயாக!

11-14: பகைவர்களுடைய யானைகளைக் கொண்ட பொறுத்தற்கரிய போரின்கண்ணே பகைவர்கள் சிதறும்படி அழிக்க

வல்ல ஒளிவீசும் வாட்படையினையுடைய வெற்றி பொருந்திய செழியனது நெற்குவியலையுடைய அள்ளூர் என்னும் ஊரை ஒத்த எனது ஒளி பொருந்திய வளையலை அணிந்துள்ளவள் நெகிழ்ந்து வீழினும் வீழ்க. நீ கருதிய இடத்திற்குச் செல்வாயாக! நின்னைத் தடுப்பவர்தான் யாரோ?

உரை விளக்கம் :

முனைஇய - வெறுத்த, ஊர்மடி - மடிதல் ஊரார் உறங்குதல், தளை - கயிறு, பரிதல் - அறுத்தல், மயக்குதல் - சிதைத்தல், நிலைகுலையச் செய்தல், தாமரை இரவிற் குவிதலின் வண்டுகள் உள்ளே ஊதும் பனிமலர் என்றார், ஆர்தல் - உண்ணுதல், யாரையோ நிற்புலக்கேம் - யாங்கள் புலத்தற்கு நீ யாரோ என்க. என்ன உறவினை என்றபடி, உறை - மழைக் கால்.

பிண்டம் - தொகுதி, அள்ளூர் - பாண்டிய நாட்டில் சிவகங்கைக்கு அருகில் உள்ளதோர் ஊர். அள்ளியூர் என்பர் பழைய உரையாசிரியர், பாடலாசிரியர் இவ்வூரினர் ஆதலின் தம் ஊரையே தலைவிக்கு உவமை கூறினார் என்க. ஒண்டொடி ஒளி பொருந்திய வளையணிந்த தலைவி; நெகிழ்தல்- தளர்தல்; சென்றீ- செல்க; தகைக்குநர் - விலக்குவார், தடுப்பார் ஒண்டொடி - ஒளி பொருந்திய வளையல் என்று கொண்டு பொருள் கூறுவாருமுளர்.

காரான் - எருமை (பெற்றமும் எருமையும் மரையும் ஆவே' (தொல். மரபியல் 61) என்னும் விதிப்படி எருமையைக் காரான் என்றார்.

பொருள் முடிபு :

காரான் பரிந்து நீக்கி மீனுடன் கரிய வள்ளை மயக்கிப் பனிமலர்
ஆரும் ஊர! நிற்புலக்கேம்; யாரையோ பிறரும், ஒருத்தியை
எம்மனைத் தந்து வதுவை அயர்ந்தனை என்ப, யாம் கூறேம், எந்தை!
அள்ளூர் அன்ன என் ஒண்தொடி நெகிழினும் நெகிழ்க, சென்றீ
பெரும, நின்னைத் தகைக்குநர் யாரோ?

அகநானூறு - 106

எரி அகைந்தன்ன தாமரைப் பழனத்து,
பொரி அகைந்தன்ன பொங்கு பல் சிறு மீன்,
வெறி கொள் பாசடை, உணீஇயர், பைப்பயப்
பறை தபு முது சிரல் அசைபு வந்து இருக்கும்
துறைகேழ் ஊரன் பெண்டு தன் கொழுநனை 5
நம்மொடு புலக்கும் என்ப - நாம் அது
செய்யாம்ஆயினும் உய்யாமையின்,
செறிதொடி தெளிர்ப்ப வீசி, சிறிது அவண்
உலமந்து வருகம் சென்மோ-தோழி!-
ஒளிறுவாட் தானைக் கொற்றச் செழியன் 10
வெளிறு இல் கற்பின் மண்டு அமர் அடுதொறும்
களிறு பெறு வல்சிப் பாணன் எறியும்
தண்ணுமைக் கண்ணின் அலைஇயர், தன்வயிறே.
-ஆலங்குடி வங்கனார்.

கூற்று :

தலைமகள் தன்னைப் புறங் கூறினாளாகக் கேட்ட பரத்தை அவட்குப் பாங்காயினார் கேட்ப, சொல்லியது.

கூற்று விளக்கம் :

தலைவன் பரத்தமை பூண்டு ஒழுகினான். அச்செய்தியைக் கேள்வியுற்ற தலைவி, தன் கணவனுடன் பரத்தையைத் தொடர்புபடுத்தி வைதாள். அது கேட்டுப் பொறாத பரத்தை, தலைவியின் தோழிமார் கேட்குமாறு தலைவியை இகழ்ந்து கூறியது.

உரை :

1-6: நெருப்பு கொழுந்து விட்டு எரிந்தாற் போன்று சிவந்த தாமரைப் பூக்கள் வயல்களில் பூத்துக் கிடக்கும். அவ்விடத்தே, நெற்பொறிகள் சிதறிக் கிடப்பன போன்று விளங்கும் பற்பல சிறிய மீன்களை உண்ணும் பொருட்டு, முதுமையால் சிறகுடன் நீங்கப்பெற்ற பறக்கவியலாத சிச்சிலிப் பறவை பையப்பைய அசைந்தபடி வந்து, மணங்கமழும் பசிய இலையின் மேலே தங்கியிருக்கும். அத்தகு துறை பொருந்திய ஊரனின் மனைவி, தன் கணவனைத் தம்மோடுஞ் சேர்த்து வெறுத்துப் பேசுகின்றாள் என்பர்.

6-13: நாம் அதற்குக் காரணமான யாதொன்றும் செய்யமாட்டோம். ஆயினும், அவள் கூறும் பழியினின்றும் நீங்கப் பெற்றிலேம். ஆதலின், வெற்றி பொருந்திய பாண்டியன், விளங்கும்

வாட்படையினையும், குற்றமற்ற படைக்கலப் பயிற்சியையும் கொண்டு மிக்குச் செல்லுகின்ற கொல்லும் போரினை வெல்லுந்தோறும் களிறாகிய (பரிசில்) உணவினைப் பெறும் பாணன், தான் அடிக்கும் மத்தளத்தின் கண்போலும் தன் வயிற்றிலே அவள் அறைந்து கொள்ளுமாறு, செறிந்த வளைகள் ஒலிக்க, கைகளை வீசிச் சிறிது பொழுது அவள் வாழும் மனையிடத்தே நின்று உலவி வருவோம்! வருவாயாக!

உரை விளக்கம் :

அகைதல் - கொழுந்துவிட்டு எரிதல், கிளைத்து - எரிதல், பழனம் - வயல், பொரி அகைந்தன்ன - நெற்பொரி தெறித்தாற் போன்ற, பாசடை - பசிய இலை, பைப்பய மெல்ல மெல்ல, சிரல் - சிச்சிலிப் பறவை, புலத்தல் - வெறுத்தல், உய்யாமையின் - பழி நீங்காமையின், செய்யாம் - செய்யமாட்டோம், தெளிர்ப்ப - ஒலிக்க, உலமந்து - உலவி, வருகம் வருவோம்.

உள்ளுறை :

சிறகுகள் நீங்கப் பெற்றமையான் பறத்தல் ஒழிந்த முதுசிரல், தான் கவரக் கருதிய மீனுக்கு அருகே பாசடை மீதிருந்தும் அதனைக் கவர்ந்து நுகரமாட்டாது, ஏனைய இளஞ்சிரல்கள் அதனைப் பற்றி நுகர்வதற்கும் பொறுக்காது இருத்தல் போல, முதுமையான ஊக்கம் ஒழிந்து எழுச்சி குன்றிய தலைவி, தன் இல்லத்தே கணவனைக் கொண்டிருக்கும் அவனை வளைத்துத் தன்பாற் கொள்ள முடியாமலும், ஏனைய ஊக்கமுடைய இளம் பருவத்தார் தழுவுதற்குப் பொறாமலும் இருக்கின்றாள் என்பதாம்.

பொருள் முடிபு :

தோழி பழனத்து மீன் உணீஇயர் பறைதபு முதுசிரல் பாசடை
அசைபு வந்திருக்கும் துறைகேழ் ஊரன்பெண்டு, தன் கொழுநனை
நம்மோடு புலக்கும் என்ப, நாம் அது செய்யாம் ஆயினும்
உய்யாமையின், செழியன் மண்டமர் அடுதொறும் பாணன் எறியும்
தண்ணுமைக் கண்ணின் தன் வயிறு அலைஇயர், சிறிது அவண்
உலமந்து வருகம் சென்மோ!

ஐங்குறுநூறு

திணைக்கு 100 பாடல்கள் வீதம் மொத்தம் 500 பாடல்களை
உடையது. 3 அடி முதல் 6 அடி வரையுள்ள பாடல்களைக்
கொண்டுள்ளது. குறைந்த அடிகளையுடைய பாடல்களைக்
கொண்டுள்ளமையால் ஐங்குறுநூறு எனப் பெயர்பெற்றது. பாரதம்
பாடிய பெருந்தேவனார் கடவுள் வாழ்த்து பாடியுள்ளார்.
இந்நூலைத் தொகுத்தவர் புலத்துறை முற்றிய கூடலூர் கிழார்.
தொகுப்பித்தவர் யானைக்கட் சேய் மாந்தரஞ் சேரல் இரும்பொறை.

செவிலி கூற்றுகள் - முல்லைத்திணை

செவிலி கூற்று பத்து 1 - 5

இப்பத்திலுள்ள அனைத்துச் செய்யுட்களும் தலைவன் இல்லம்
சென்று மீண்டு வந்த செவிலித் தாயின் கூற்றுக்களாக
அமைந்தமையின் இது செவிலி கூற்றுப் பத்து எனப்பட்டது.

401

மறி இடைப் படுத்த மான் பிணை போல,

புதல்வன் நடுவணன் ஆக, நன்றும்

இனிதுமன்ற அவர் கிடக்கை; முனிவு இன்றி
நீல் நிற வியலகம் கவைஇய
ஈனும் உம்பரும் பெறலருங்குரைத்தே.

கூற்று :

கடிமனைச் சென்றுவந்த செவிலி உவந்த உள்ளத்தளாய்
நற்றாய்க்குச் சொல்லியது.

இனிவரும் பாட்டு ஒன்பதனுள் முதல் எட்டிற்கும் இஃது
ஒக்கும்.

கூற்று விளக்கம் :

கற்புக்காலத்தில் தலைவன் மனை சென்ற செவிலி, ஆண்டு,
தன் மகளும் மருமகனும் ஒத்த அன்பினராய்க் கூடித் தம் புதல்வன்
மழலை கேட்டும், விளையாட்டுக் கண்டும், யாழ் இசை கேட்டும்
மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்ந்தமை கண்டு மகிழ்ந்து, மீண்டுவந்து தன்
மகிழ்வை நற்றாயுடன் பகிர்ந்து கொண்டது.

உரை :

(அன்னையே!) தம் குட்டி இடையே படுத்திருக்க அதன் இரு
மருங்கும் படுத்திருக்கும் மானும் அதன் பிணையும் போல், தம்
புதல்வன் நடுவே படுத்திருக்க நம் மகளும் அவள் கணவனும்
அவன் இருமருங்கும் படுத்திருக்கும் கிடக்கையானது தெளிவாகப்
பெரிதும் நீல நிறம் கொண்ட அகன்ற வானத்தால் இடையறவு
இன்றி எக்காலத்தும் கவிக்கப்பட்டுள்ள இந்நிலவுலகத்திலும்,
வானுலகத்திலும் பெறுதற்கு அரிதாகும்.

உரை விளக்கம் :

கணவனும் மனைவியும் கருத்தொரு மித்தும் ஒத்த அன்பு கொண்டும் உலகம் போற்ற வாழ்வதே இல்லறத்திற்கு அடிப்படையாதலின், தன் மகளும் மருமகனும் அங்ஙனம் வாழ்வது கண்டு செவிலி உவந்தாள். மங்கலமாம் மனைவாழ்வுக்கு நன்கலம் நன்மக்கட் பேறாதலின், இம்மைப் புகழையும் மறுமைப் பேற்றையும் உடன் வழங்கும் அப்பேற்றினைப் பெற்றுத் தன் மகள் வாழ்வது கண்ட செவிலிக்குப் பேரின்பமாயிற்று.

படைப்புப் பல படைத்துப் பலரோடு நாளும் உண்ணும் பெருவாழ்வு பெற்றவராயினும், இட்டும் தொட்டும் கவ்வியும் துழந்தும் நெய்யுடை அடசில் மெய்பட விதிர்த்தும் இன்புறுத்தும் மக்களைப் பெறாதார் குறைவாழ்வினராதலின் மழலைச் செல்வத்தோடு படுத்துறங்கிய காட்சி இவ்வுலகிற் காணும் மிக இனிய காட்சியாயிற்று. இனி, 'உம்பரும் பெறலரும் குரைத்து' என்றனள், ஈண்டு ஒருவன் செய்த நன்மைகளின் பயனை ஆண்டு நுகர்தலின்றிப் பிறிதொரு சிறப்பும் தேவர் உலகில் இல்லையாகலான். இதனால் உலகியல் வாழ்விலேயே உம்பருலக வாழ்வின்பத்தையும் பெற்றுத் தன் மகளும் மருமகனும் சிறந்தனர் என்றாளாம்.

'நன்றும் இனிது' என்று கூறியதோடமையாது தெளிவுப் பொருள் உணர்த்தும் 'மன்ற' என்ற இடைச் சொல்லும் புணர்த்துச் சொன்னாள், அவள் கண்ட காட்சியின் இன்பப் பெருக்கத்தை விளக்கும் முகமாக.

இம்மண்ணுலகின் எந்தப் பகுதியிலும் இதுபோன்றதொரு மகிழ்ச்சியான காட்சி இல்லையென்பது படவும், இம்மண்ணுலக வாழ்வில் பெறும் வேறு எந்த இன்பமும் இதற்குக் கீழ்ப்பட்டதே என்பது படவும், 'முனிவின்று நீல்நிற வியலகம் கவைஇய ஈனும்' என்றாள்.

அருஞ்சொற்பொருள் :

மறி - குட்டி; பிணை - பெண்மான்; மான் - கலைமான்; கிடக்கை - படுக்கை, கிடத்தல்; கவைஇய - கவிந்த; ஈன் - இவ்வுலகு; உம்பர் - மேலுலகு, தேவருலகு, அருங்குரைத்து - அரிது; முனிவு இன்று - இடையறவு இன்றி, வெறுப்பு இன்றி.

இலக்கணக்குறிப்பு :

மான் பிணை உம்மைத் தொகை. மாணும் பிணையும் என விரியும்; நன்றும் - மிகுதிப் பொருள் தந்த உரிச்சொல்; மன்ற - தெளிவுப் பொருள் தந்த இடைச் சொல்; கிடக்கை - தொழிற்பெயர்.

402

புதல்வற் கவைஇய தாய் புறம் முயங்கி
நசைஇனன் வதிந்த கிடக்கை, பாணர்
நரம்பு உளர் முரற்கை போல,
இனிதால்; அம்ம! பண்புமார் உடைத்தே.

கூற்று :

கடிமனைச் சென்றுவந்த செவிலி உவந்த உள்ளத்தளாய் நற்றாய்க்குச் சொல்லியது.

கூற்று விளக்கம் :

கற்புக்காலத்தில் தலைவன் மனை சென்ற செவிலி, ஆண்டு, தன் மகனும் மருமகனும் ஒத்த அன்பினராய்க் கூடித் தம் புதல்வன் மழலை கேட்டும், விளையாட்டுக் கண்டும், யாழ் இசை கேட்டும் மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்ந்தமை கண்டு மகிழ்ந்து, மீண்டுவந்து தன் மகிழ்வை நற்றாயுடன் பகிர்ந்து கொண்டது.

உரை :

அன்னையே, கேட்பாயாக! தன் புதல்வனை மார்புற அணைத்துக் கிடந்த தாயின் புறத்தை அன்புடன் தழுவி, அவள் கணவன் விருப்பமுடையவனாய்த் தங்கிய கிடக்கை, பாணர் யாழின் நரம்பில் தோன்றும் இசையைப் போல இனிமையுடையது, மேலும் நல்ல பண்புடையதுமாகும்.

உரை விளக்கம் :

விருப்பமில்லா முயக்கம் யாதொரு பயனும் அற்றதாகலின், தலைவன் தலைவியைப் பெருவிருப்பத்தோடு தழுவிக் கிடந்தான் என்பதனை, 'முயங்கி நசைஇனன் கிடந்த கிடக்கை' என்று சிறப்பித்தாள். பாணர் நரம்பு என்றது அவர் மீட்டும் யாழ் நரம்பினைக் குறித்தது. அந்த யாழைப் பாணர் தடவும்பொழுது எழும் ஓசையை முரற்கை என்றாள். இதனைத் துள்ளலோசையென்பாரும் உளர்.

ஓசை தரும் இன்பம் உவமையில்லா இன்பமாதலின், சிறப்புடைய இசையின்பத்தினைக் காதலின்பக் காட்சிக்கு உவமை கூறினாள். இசை கேள்விக்கு இன்பமுட்டி நெஞ்சத்தில்

மகிழ்ச்சியை நிறைத்தாற்போல, இக்காட்சியும் கண்ணின் வழிப் புகுந்து நெஞ்சிற்கு இனிமை நல்கின்றாம்.

ஈண்டுக் குறித்த பண்பாவது மக்களுக்கே சிறந்த காதற்பண்பு என்பார் பெருமழைப்புலவர். காதல் வாழ்க்கையின் அனைத்துப் பண்புகளும் அவர்தம் கிடக்கையிலே வெளிப்பட்டது என்பது. கேட்டபின்னரும் உள்ளிய விடத்தும் அது தன் இனிமைப் பண்பின் நீங்காமை போல, அவர்தம் கிடக்கை நினைக்குந்தொறும் இன்பம் பயக்கும் பண்புடைத்தாதலால் பண்புமாருடைத்தே என்றதாக ஓளவை சு. துரைசாமிப் பிள்ளை விளக்குவார்.

அருஞ்சொற்பொருள் :

கவைஇய - அணைத்த; புறம் - முதுகு; நசை - விருப்பம்; வதிந்த - தங்கிய; முரற்கை - இசை.

இலக்கணக்குறிப்பு :

நசைஇனன் - முற்றெச்சம்.

403

புணர்ந்த காதலியின் புதல்வன் தலையும்
அமர்ந்த உள்ளம் பெரிது ஆகின்றே
அகன் பெரும் சிறப்பின் தந்தை பெயரன்
முறுவலின் இன்நகை பயிற்றி
சிறுதேர் உருட்டும் தளர்நடை கண்டே.

கூற்று :

கடிமனைச் சென்றுவந்த செவிலி உவந்த உள்ளத்தளாய் நற்றாய்க்குச் சொல்லியது.

கூற்று விளக்கம் :

கற்புக்காலத்தில் தலைவன் மனை சென்ற செவிலி, ஆண்டு, தன் மகனும் மருமகனும் ஒத்த அன்பினராய்க் கூடித் தம் புதல்வன் மழலை கேட்டும், விளையாட்டுக் கண்டும், யாழ் இசை கேட்டும் மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்ந்தமை கண்டு மகிழ்ந்து, மீண்டுவந்து தன் மகிழ்வை நற்றாயுடன் பகிர்ந்து கொண்டது.

உரை :

யாங்கணும் அறியப்பட்ட பெருஞ்சிறப்பினை உடைய தன் தந்தையின் பெயர் தாங்கிய தன் மகன், இனிய புன்முறுவலுடன் சிறுதேர் உருட்டித் தளர்நடை பயிலுதலைக் கண்டு, தலைமகனுக்குத் தன் காதலியின்பால் இருந்த அன்பைப் போல் மகன்பால் பொருந்திய அன்பும் பெரிதாயிற்று.

உரை விளக்கம் :

ஊழ்வலியினால் உள்ளம் புணர்ந்து கணவன் மனைவியர் ஆனோர் என்பதனைச் சுட்டப் 'புணர்ந்த காதலி' என்றாள். தன்னைப் புணர்ந்த காதலி என்றும் தான் புணர்ந்த காதலி என்றும் இருவழியும் பொருள் கொள்ளலாம். முன்னர்க் காதலிமாட்டு மட்டுமே நிலைத்திருந்த தலைவனின் அன்பு, அதற்குச் சிறிதும் குறைவின்றி இப்பொழுது மகன் மீதும் பரவிற்று என்பாளாய், 'புணர்ந்த காதலியின் அமர்ந்த உள்ளம் பெரிதாகின்று' என்றாள். இதனாற் தன் மனைவிபாற் கொண்ட அன்பு பெரிது என்பதும், அதுபோலவே மகன்பாற் கொண்ட அன்பும் பெரிது என்பதும் விளக்கப்பட்டன. மகன்மேல் பாய்ந்த அவ்வன்பு, அவன்

புன்முறுவலுடன் தளர்நடை பயிற்றுவதனைக் கண்ட அளவில் பன்மடங்கு வளர்ந்தது ஆதலின், 'தளர்நடை கண்டு அமர்ந்த உள்ளம் பெரிதாகின்று' என்றாள்.

தன் மகன் மீது கொண்ட அன்பிற்கு இன்னொரு காரணமாவது அவன் தன் அகன்பெரும் சிறப்பின் தந்தையின் பெயரைக் கொண்டிருந்ததாம்.

தலைவனது குடும்பப் பெருமை வழிவழிப் பெருகும் வண்ணம் தன்மகள் புதல்வனை ஈன்றாள் என்ற பெருமிதம் தோன்றிடவும் அப்புதல்வன் தன் பாட்டன் போலவே அகன் பெருஞ்சிறப்பினனாக விளங்க வேண்டும் என்னும் தன் விருப்பம். வெளிப்படவும் 'அகன்பெருஞ்சிறப்பின் தந்தை பெயரன்' என்றாள் செவிலி.

தந்தையின் பெயரை மகனுக்கும் தாயின் பெயரை மகளுக்கும் இடுவது தொன்மையான தமிழ் மரபாகும். இதனாலேயே பெயரன், பெயர்த்தி என்னும் உறவுச் சொற்கள் உளவாயின. இற்றைநாள் தமிழர் இம்மரபினை மிக விரைவாக நெகிழ விட்டு வருகின்றனர்.

அருஞ்சொற்பொருள் :

புதல்வன் தலையும் - மகன்பாலும், அமர்ந்த - விரும்பிய; தந்தை பெயரன் - தந்தையின் பெயரைக் கொண்டவன்; ஈண்டு மகன் என்னும் பொருள் தந்தது. முறுவலின் இன்னகை - புன்சிரிப்பு, சிறுதேர் - நடை வண்டி; பயிற்றி - பலகாலும் செய்து.

இலக்கணக்குறிப்பு :

புணர்ந்த காதலியின் - இன்னுருபு ஒப்புப் பொருளது;
உறழ்ச்சிப் பொருளதுமாம்; தலையும் - உம்மை இறந்தது
தழுவியது. தலை - இடப்பொருள் தரும் சொல்.

404

வாள் நுதல் அரிவை மகன் முலை ஊட்ட,
தான் அவள் சிறுபுறம் சுவையினன் - நன்றும்
நறும் பூந் தண் புறவு அணிந்த,
குறும் பல் பொறைய நாடு கிழவோனே.

கூற்று :

கடிமனைச் சென்றுவந்த செவிலி உவந்த உள்ளத்தளாய்
நற்றாய்க்குச் சொல்லியது.

கூற்று விளக்கம் :

கற்புக்காலத்தில் தலைவன் மனை சென்ற செவிலி, ஆண்டு,
தன் மகனும் மருமகனும் ஒத்த அன்பினராய்க் கூடித் தம் புதல்வன்
மழலை கேட்டும், விளையாட்டுக் கண்டும், யாழ் இசை கேட்டும்
மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்ந்தமை கண்டு மகிழ்ந்து, மீண்டுவந்து தன்
மகிழ்வை நற்றாயுடன் பகிர்ந்து கொண்டது.

உரை :

நறிய பூக்கள் நிறைந்த குளிர்ச்சியுடைய காடுகளால் அழகு
பெற்ற, சிறிய பல குன்றுகள் சூழ்ந்த முல்லை நிலத்துக்குத்
தலைவன் ஒளிமிக்க நெற்றி கொண்ட தன் இளம் மனைவி தன்
மகனுக்கு முலையூட்டவும், தான் அவளது முதுகின் புறத்தே
தழுவிக்கிடந்தனன். (அவ்வினிய காட்சி என்னே!)

உரை விளக்கம் :

தலைவன் நாட்டில் சிறு சிறு குன்றுகள் பலவாக இருந்தமையின் 'குறும் பல் பொறைய நாடு' என்றாள்.

தண்புறவு என்றும் நறும்புறவு என்றும் பாராட்டினாள், கார்கால மழையால் செழித்தும், குளிர்ந்தும், பூத்தும் அழகு பெற்றமையால், பூமிகுந்த காடுகள் நாட்டிற்கு அழகு சேர்த்தமையின் 'அணிந்த.....நாடு' என்றாள். தலைவனுடைய செல்வ வளத்தைப் பாராட்டிப் பெருமிதம் கொண்டாள் செவிலி என்க. மகனுக்கு முலையூட்டுவதால் தலைவியின் முகம் மகிழ்ச்சியால் ஒளி வீசியமை தோன்ற 'வாணுதல் அரிவை' என்றாள். இனி, தலைவியின் முகம் தலைவன் வரவு கண்டு மலர்ந்து புத்தொளி படைத்தது என்பார் பெருமழைப்புலவர்.

தன் குடிக்கு விளக்கான மகனை ஈன்றவளாதலின் அவள் முதுகினைத் தழுவித் தன் பேரன்பினை வெளிப்படுத்தினான் தலைவன்.

அருஞ்சொற்பொருள் :

வாள் - ஒளி; நுதல் - நெற்றி; முலையூட்ட - பாலூட்ட; சிறுபுறம் - முதுகு; கவையினன் - அணைத்தனன்; நன்றும் - நன்றாகச் செறியுமாறு; பொறை - சிறிய குன்று; புறவு - முல்லை நிலம்.

இலக்கணக்குறிப்பு :

முலை - ஆகுபெயர், முலைப் பாலுக்கு ஆயிற்று.

ஒண் சுடர்ப் பாண்டிற் செஞ்சுடர் போல
 மனைக்கு விளக்கு ஆயினள்மன்ற - கனைப் பெயல்
 பூப்பல அணிந்த வைப்பின்
 புறவு அணி நாடன் புதல்வன் தாயே.

கூற்று :

கடிமனைச் சென்றுவந்த செவிலி உவந்த உள்ளத்தளாய் நற்றாய்க்குச் சொல்லியது.

கூற்று விளக்கம் :

கற்புக்காலத்தில் தலைவன் மனை சென்ற செவிலி, ஆண்டு, தன் மகளும் மருமகனும் ஒத்த அன்பினராய்க் கூடித் தம் புதல்வன் மழலை கேட்டும், விளையாட்டுக் கண்டும், யாழ் இசை கேட்டும் மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்ந்தமை கண்டு மகிழ்ந்து, மீண்டுவந்து தன் மகிழ்வை நற்றாயுடன் பகிர்ந்து கொண்டது.

உரை :

ஆரவாரத்துடன் பெருமழை பெய்தமையால் பல்வேறு பூக்களும் மலர்ந்து அழகு நல்கும் ஊர்களைக் கொண்ட முல்லையாகிய அழகிய நாடனாகிய தலைவனின் மகனுக்குத் தாயாகிய நம் மகள் ஒளிவிட்டு மின்னும் பாண்டில் விளக்கில் ஏற்றப்பட்ட செந்நிறம் கொண்ட சுடர்போலத் தலைவன் வீட்டுக்கு விளக்காக விளங்குகின்றாள் என்பது தெளிவு.

உரை விளக்கம் :

ஊர்கள் பூக்களால் அழகு பெற்றமைக்குப் பெருமழை காரணமாதலின், 'கனை பெயற் பூப்பல அணிந்த வைப்பு' என்றாள்.

தலைவன் குடி வளர்தற்கு ஏதுவான மகனைப் பெற்றவளாதலின் 'புதல்வன் தாய்' என்று சிறப்பித்தாள். இதனாலேயே அவள் 'மனைக்கு விளக்கு' ஆயினள் என்க. பாண்டில் விளக்கின் செவ்விய சுடர் வீடு முழுவதும் தன் ஒளியைப் பரப்பி இருளை நீக்கும். அதுபோல் குடும்ப விளக்காகிய தலைவி தன் கணவன் வீட்டின் பழி முதலிய மாசு போக்குதலின் மனைக்கு விளக்கானாள் என்பார் துரைசாமிப்பிள்ளை. பாண்டில் - தலைவன் வீடு; அதன் சுடர் - தலைவி.

அருஞ்சொற்பொருள் :

ஒண் - ஒளிமிக்க; பாண்டில் - கால் விளக்கு (உலோகத்தாலாயது); கனை - ஆரவாரம்; வைப்பு - இடங்கள்; ஊர்கள்; புறவு - முல்லை நிலம்.

இலக்கணக்குறிப்பு :

கனைப்பெயல் - கனை பெயல் என்பதன் எதுகை நோக்கிய திரிபு; மன்ற - தெளிவுப் பொருள்தரும் இடைச்சொல்.

கலித்தொகை

கற்றறிந்தோரால் பாராட்டப் பெறும் நூல் என்னும் சிறப்பினை உடையது. 150 கலிப்பாவால் ஆன நூல் எனவே கலித்தொகை என பெயர் பெற்றது. இந்நூலுக்கு கடவுள் வாழ்த்துப் பாடியவர் நல்லந்துவனார். கலித்தொகையில் அமைந்த ஒவ்வொரு பாடலும் ஒரு சிறுகதை போலவோ ஓரங்க நாடகம் போலவோ அமைந்துள்ளது இதன் சிறப்பு ஆகும். இந்நூலை தொகுப்பித்தவர் நல்லந்துவனார். தொகுத்தவர் பெயர் தெரியவில்லை.

கலித்தொகைப் பாடல்கள் - பாலைப்பாடல்கள் - 3

பாலைக்கலி

2.தோழி கூற்று

தொடங்கற்கண் தோன்றிய முதியவன் முதலாக,
அடங்காதார் மிடல் சாய, அமரர் வந்து இரத்தலின்,
மடங்கல் போல், சினைஇ, மாயம்செய் அவுணரைக்
கடந்து அடு முன்பொடு, முக்கண்ணான் முளயிலும்
உடன்றக்கால், முகம்போல ஒண்கதிர் தெறுதலின், 5

சீறு அருங் கணிச்சியோன் சினவலின் அவ்ளயில்
ஏறு பெற்று உதிர்வன போல், வரைபிளந்து, இயங்குநர்
ஆறு கெட விலங்கிய அழல் அவிர் ஆர்இடை -
மறப்பு அருங் காதல் இவன் ஈண்டு ஒழிய,
இறப்பத் துணிந்தனிர், கேண்மின் மற்று, ஐஇய ! 10

“தொலைவு ஆகி, இரந்தோர்க்கு ஒன்று ஈயாமை இழிவு” என,
மலை இறந்து செயல் சூழ்ந்த பொருள் பொருள் ஆகுமோ
நிலைஇய கற்பினாள், நீ நீப்பின் வாழாதாள்,
முலைஆகம் பிரிபாமை பொருளாயின் அல்லதை?

“இல் என, இரந்தோர்க்கு ஒன்று ஈயாமை இழிவு” என, 15
கல் இறந்து செயல் சூழ்ந்த பொருள் பொருள் ஆகுமோ -
தொல் இயல் வழாஅமைத் துணை எனப்புணர்ந்தவள்
புல் ஆகம் பிரியாமை பொருளாயின் அல்லதை?

“இடன் இன்றி, இரந்தோர்க்கு ஒன்று ஈயாமை இழிவு” என,
கடன் இறந்து செயல் சூழ்ந்த பொருள் பொருள் ஆகுமோ 20
வடமீன் போல் தொழுதுஏத்த வயங்கிய கற்பினாள்
தடமென்தோள் பிரியாமை பொருளாயின் அல்லதை?

என, இவள்

புன்கண் கொண்டு இனையவும், பொருள்வயின் அகறல்
அன்பு அன்று, என்று யான் கூற, அன்புற்று, 25

காழ்வரை நில்லாக் கடுங் களிற்று ஒருத்தல்
பாழ்வரைத் தங்கியாங்கு, தாழ்பு, நின்
தொல்கவின் தொலைதல் அஞ்சி, என்
சொல்வரைத் தங்கினர், காத லோரே 29

'ஓன்றாத் தமரினும்' என்னும் சூத்திரத்து, நாளது சின்மையும் இளமையது அருமையும், தாளாண் பக்கமும், தகுதியது அமைதியும், இன்மையது இழிவும், உடைமையது உயர்ச்சியும், அன்பினது அகலமும், அகற்சியது அருமையும், ஒன்றாய்ப் பொருள் வயின் ஊக்கிய பாலினும் ' என்பதனான், இன்மையது இழிவு கூறி, 'இல்வாழ்க்கை நெறி ஆற்றுதற்குப் பொருள்வயிற் பிரிவேன்' என்ற தலைமகற்குத் தலைமகளது இயல்பு கூறி, 'இப் பெற்றியாளைப் பிரியாமையே பொருளாவது எனச் சொல்லி, செலவு அழுங்குவித்தமை தோழி தலைமகட்கு உவந்து சொல்லியது. கூற்று விளக்கம் :

இல்வாழ்க்கையை நெறி முறைப்படி நடத்துதற்கு வேண்டிய பொருளை ஈட்டுவதற்குத் தலைவன் பிரியக்கருதிப் பொருள்வயிற் பிரிவேன் என்றான். தோழி, தலைவியது இயல்புகளை எடுத்துரைத்து, 'இப்பெற்றியாளைப் பிரியாமையே பொருள்' என்று எடுத்துச் சொல்லி, பொருள்வயிற் பிரியாவண்ணம் அவனைத் தடுத்தனள். இதனைத் தலைமகட்கு மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்தாள். உரை :

இறைவன் உலகுகளைப் படைக்கக் கருதிய பொழுது, படைத்தல் தொழிலைச் செய்வதற்கு உரியவனாக முதன் முதலாகத் தோன்றிய முதியவன் அயன். அயன் முதலான தேவர் வந்து இரத்தலின், எல்லை கொள்ளாத பகைவருடைய வலியைக் கெடுத்தற்குச் சினந்து, கூற்றுவனைப் போன்று, வஞ்சனை செய்கின்ற அவணரை, எதிர்நின்று போரிடும் வலிமையுடன்,

முன்று கண்களை உடைய இறைவன், முன்று கோட்டைகளையும் அழிக்கச் சினந்து எழுந்தனன். அங்ஙனம் எழுந்தபொழுது அவன் முகம் தெறுமாறு போல, ஒள்ளிய ஞாயிறு சுடுகின்றது. சீறுதற்கரிய, மழுப்படை உடையோன் சினத்தலின் அந்த முன்று கோட்டைகளும் - திரிபுரமும் அழிதலைப் பெற்று உதிர்வன போல, மலைகள் எல்லாம் வெடித்துச் சிதறிப் போவார்க்கு வழியில்லையாக வீழ்ந்து குறுக்கிட்டுக் கிடக்கின்றன. அவ்வகையில் வெம்மையுடைய கடத்தற்கரிய வழியிடை, நினை மறத்தற்கரிய வேட்கை உடையளாகிய இவள், இவ்விடத்தே இறந்துபடும்படியாக, ஐயனே, பொருள் வயிற் பிரியத் துணிந்தீர், யான் கூறுவனவற்றைக் கேட்பீராக.

தம்மிடம் இருந்த பொருள் எல்லாம் கொடுத்துத் தொலைந்த பின்னர், இன்மை காரணமாக வந்து இரந்தவர்களுக்குச் சிறிதும் பொருள் கொடாது இருத்தல் இளிவு என்று கருதினீர். அதற்காக, மலையைக் கடந்து போய், தேடுதலைக் கருதின பொருள், நன்கு மதிக்கப் பெறும் பொருளாயினும், நிலைபெற்ற கற்பினை உடையாள், நீ அகன்றமையின் உயிர் வாழாதாள் ஆயினள். அவளுடைய நிரம்பிய முயக்கத்தை விரும்புகின்ற, முலையினை உடைய மார்பைப் பிரியாது இருத்தல் நின்மனத்திற்குப் பொருளாய் இருக்குமாயின், அதுவே பொருள் அல்லது பிரிகின்றது பொருள் ஆகுமோ ?

எம்மிடத்துப் பொருள் இல்லை என்று கூறி வந்தவர்கட்குச் சிறிதும் கொடாதிருத்தல் இளிவாகும் என்று கருதி, மலையைக்

கடந்து போய்த் தேடுதலைக் கருதின பொருள், நன்கு மதிக்கப்படும் பொருளாயினும், நமக்குப் பழைய உழுவலன்பு வழாமல் வரும் என்ற கூற்றை உட்கொண்ட தலைவி, நீ பிரியாய் என்று கூடினவள், அவ்வாறு புல்லுதலை உடைய இளமைச் செவ்வி பொருந்திய மார்பைப் பிரியாதிருத்தல் நின் மனத்திற்குப் பொருளாய் இருக்குமாயின், அதுவே பொருள் ஆவதல்லது பிரிகின்றது பொருள் ஆகுமோ ?

தம்முடைய இல்வாழ்க்கைக்கு வேண்டும் பொருள் இல்லை என்று கூறி வந்து இரந்தவர்கட்குச் சிறிதும் கொடாது இருத்தல் இளிவாகும் என்று கூறிக் காட்டைக் கடந்து, தேடுதலைக் கருதின பொருள், நன்கு மதிக்கப்படும் பொருளாயினும், அருந்ததிபோல, எல்லோரும் தொழுது வாழ்த்தும்படி விளங்கிய கற்பினை உடையவளின், பெருமை வாய்ந்த மெல்லிய தோளைப் பிரியாதிருத்தல் நின் மனத்திற்குப் பொருளாய் இருக்குமாயின், அதுவே பொருளாவதல்லது பிரிகின்றது பொருளாகுமோ ?

என்று யான் நினக்குக் கூறும்படியாக, இவள், பொலிவழிந்து, வருந்துகின்றாள். பொருள்தேடுதலைக் கருதி நீங்குதல் அன்பு அன்று என்று யான் கூறினேன். அச் சொல்லைத் தாங்காத காதலர், நினது இயற்கை நலன் தொலைதற்கு அஞ்சி, பரிக் கோலாற் குத்தவும் தன் நெறியின் நில்லாத செலவு கடிய ஆண் யானை, மெல்லிய யாழ் ஓசையின் எல்லையிலே தங்கினாற் போல, அன்புற்று, தாழ்ந்து, என் கூற்றின் எல்லையிலே தங்கி, போகாது ஒழிந்தார் காண் என்று கூறினாள்.

உரை விளக்கம் :

வறியார்க்கொன்று ஈவதே ஈகை. இல்வாழ்க்கையின் அடிப்படை இரந்தோர்க்குக் கொடுத்தல். கொடாதிருத்தல் இழிவு என்னும் உயரிய கோட்பாட்டினை இப்பாடல் உணர்த்துகின்றது. மலைகடந்து, காடு கடந்து சென்று ஈட்டும் பொருளினும் மனைவியைப் பிரியாது இருத்தலே சிறந்த பொருள் என்பதை வலியுறுத்துகின்றது. தோட்டிக்கு அடங்காத யானை, யாழ் இசை கேட்டு அடங்கியது, தலைவன் தோழியின் சொற்கேட்டு செலவு நீங்கித் தங்கியதற்கு உவமையாகக் காட்டப் பெற்றுள்ளது.

அருஞ்சொற்பொருள் :

முதியவன் = அயன், மடங்கல் = கூற்றுவன், மிடல் = வலிமை, சினைஇ = சினந்து, மாயம் = வஞ்சனை, இறப்ப = பொருள் கருதிப் பரிய, இறந்து = கடந்து, கல் = மலை, கடன் = காடு, தட = பெரிய, காழ்வரை = குத்துக்கோல், களிற்று ஒருத்தல் = மதம் மிக்க ஆண் யானை.

இலக்கணக் குறிப்பு :

கணிச்சியோன் = (கணிச்சியினையுடைய சிவபெருமான்) சுட்டுப் பெயராய் நின்றது. கேண்மின் ஐய = ஒருமைப்பன்மை மயக்கம், வட மீன் = வடதிசைக்கண் வானில் நிலைத்துத் தோன்றும் விண்மீன், அருந்ததி, கற்பு மாட்சிக்கு இவளை எடுத்துக் காட்டாகக் கூறுவது மரபு. கற்பு என்பதற்குக் கற்பனை என்று பொருள் வரைந்துள்ளார் நச்சினார்க்கினியர்.

பண்பாடு :

சிவபெருமான் சினந்து திரிபுரத்தைத் தெய்வக் கணையால் எரித்தார் என்றும், சிரித்து எரித்தார் என்றும் கூறும் வழக்குண்டு. தேவர்கட்கு எதிராகத் தொல்லை கொடுத்த அவுணர்களைச் சிவபெருமான் வென்றார் என்பது புராணச் செய்தி.

3. தோழி கூற்று

அறன் இன்றி அயல் தூற்றும் அம்பலை நாணியும்,
வறன் நீந்தி நீ செல்லும் நீள் இடை நினைப்பவும்
இறைநில்லா வளைஓட, இதழ் சோர்பு பனிமல்க,
பொறை நில்லா நோயோடு புல்லென்ற நுதல் இவள்
விறல் நலன் இழப்பவும், வினைவேட்டாப் ! கேள், இனி, 5

“உடைஇவள் உயிர் வாழாள், நீ நீப்பின்“ என, பல
இடைகொண்டு யாம் இரப்பவும், எம கொள்ளாய் ஆயினை
கடைஇய ஆற்றிடை, நீர்நீத்த வறுஞ்சுனை,
அடைபொடு வாடிப அணிமலர் - தகைப்பன.

'வல்லை நீ துறப்பாயேல், வகைவாடும் இவள்' என 10
ஒல்ஆங்கு யாம் இரப்பவும். உணர்ந்தீயாய் ஆயினை
செல்லு நீள் ஆற்றிடை, சேர்ந்து எழுந்தமரம் வாட
புல்லு விட்டு இறைஞ்சிய பூங்கொடி, - தகைப்பன.

“பிணிபு நீ விடல் சூழின், பிறழ்தரும் இவள்“ என,
பணிபு வந்து இரப்பவும், பல சூழ்வாய் ஆயினை
துணிபு நீ செலக் கண்ட ஆற்றிடை, அம்மரத்து
அணிசெல, வாடிய அம்தளிர் - தகைப்பன.

15

என ஆங்கு

யாம் நிற் கூறவும் எமகொள்ளாய் ஆயினை

ஆனாது இவள்போல் அருள் வந்தவை காட்டி,

20

மேல் நின்று மெய் கூறும் கேளிர் போல், நீ செல்லும்

கானம் - தகைப்ப, செலவு,

22

தலைமகனால் பிரிவு உணர்த்தப்பட்ட தோழி தலைமகட்கு அஃது
உரைத்து, அவளது ஆற்றாமையின் வகை தலைமகற்கு
உணர்த்தவும், பின்னும் பிரிவின் மேல் சென்ற உள்ளத்தன்
ஆயினானை, "நீர் செல்லும் கானமே நும்மை இடிக்கும் கேளிர்
போல விலக்கும்' என, அவன் செலவழுங்கும் வகை அவள்
கூறியது.

கூற்று விளக்கம் :

தலைவன் தான் பிரிந்து செல்ல இருப்பதைத் தோழியிடத்துத்
தெரிவித்தான். அவள் தலைவிக்கு உரைத்தாள். அவளது
ஆற்றாமையைத் தோழி தலைவனுக்கு உணர்த்தினாள். மேலும்
பிரிவின் மேற்செல்லும் எண்ணத்தனாய் இருத்தலை அறிந்து, நீர்
செல்லும் கானமே, நின் செலவினைத் தடுக்கும் என்றுரைத்து,
அவன் செல்லாமல் தங்குமாறு தோழி கூறினள்.

உரை :

யான் தலைவியிடம் நிற்பிரிவை உணர்த்திய அளவிலே, அவளது முன்கையிற் கிடந்த வளைகள் கழன்றன. கண்ணீர் இமையினின்றும் வீழ்ந்து, பின்னர் இமை நிறைய நின்றது. தாங்குதற்கரிய காம நோயினால், பொலிவு அழிந்த நுதலினை உடையள் அயலிலுள்ளார் தம் நெஞ்சில் அறமின்றாய்ப் பழி தூற்றுதலுக்கு நாணிள். நீ அரிதே கடந்து செல்லும் நீண்ட வற்கடமான காலத்தை நினைத்தலில், வெற்றியை உடைய தன் நலத்தை இழவா நிற்பள். இங்ஙனம் இவள் தன் சிறப்பினை இழந்தாலும், வினைமேற் செல்லுதலை விரும்பினவனே, யான் கூறுகின்றதனைக் கேள்.

நினை உயிராக உடைய இவள், நீ பிரிந்து சென்றால் உயிர் வாழாள் என்று பலவற்றை எடுத்துக் கூறி, யாம் இரந்து வேண்டவும் நீ எம்முடைய சொற்களைக் காரியம் என்று கொள்ளாய் ஆயினை. இனி, நின் நெஞ்சைச் செலுத்தின வழி இடை உள்ள நீர் நீக்கப்பட்ட வறிய சுனைகளிடத்தே இலைகளோடு கூடிய வாடிய அழகிய மலர்கள், நின் போக்கைத் தடுப்பனவாகும்.

நீ விரைந்து இவளைத் துறப்பாய் ஆயின் இவளுடைய உறுப்புகள் கெடும் என்று நினக்குப் பொருந்தும் வழியில் யாங்கள் இரந்து கொள்ளவும், இவள் வருத்தத்தை உணராய் ஆயினை. இனி, நீ போகும் நீண்ட வழியிடத்து, நமக்குப் பற்றுக் கோடு என்று சேர்ந்து படரப்பட்ட மரம் வாட அதனைச் சேர்தலைக் கைவிட்டு,

வீழ்ந்து கிடக்கும் பூங்கொடிகள் - நினைப்போகாமல் தடுப்பனவாகும்.

இவளைப் பிணித்துக் கொண்டு நின்றலின்றிக் கைவிடுதலைக் கருதுவையாயின், இவள் இறந்துபடுவள் என்று தாழ்ந்து வந்து இரந்து கொள்ளவும், வினை மேற் செல்லும் பலவற்றையும் சூழ்வாய் ஆயினை. இனி, நெஞ்சாற்றுணிவு கொண்டு, நீ கண்டு வைத்த வழியிடத்து, முற்கூறிய மரத்தின் அழகு போக, வாடிக்கிடந்த அழகிய தளிர்கள் நினைப்போகாமற் தடுப்பனவாகும்

என்று,

யாம் நினக்கு எடுத்துக் கூறியும் எம்முடைய சொற்களை நெஞ்சிற் கொள்ளாய் ஆயினை. இவளை அமையாது போலவே, அருள் தோன்றுவதற்குக் காரணமானவற்றை மேன்மேலே காட்டி உனக்கு மேலாய் நின்று உண்மை உரைகளைக் கூறிக் கழறும் கேளிரைப் போல, நின்போக்கைத் தடுப்பன நீ செல்லும் காடு.

உரை விளக்கம் :

தலைவன் பிரிந்து செல்லின் தலைவி உயிர் வாழ மாட்டாள் என்பதைத் தோழி பலவாறு எடுத்துச் சொல்லியும் தலைவன் உணராதிருந்தனன். பொருள் தேடுதலையே முதன்மையாகக் கருதினன். நீர்வற்றிய சூனையும், தழையொடு வாடிய மலரும், வீழ்ந்து கிடக்கும் கொடியும், வாடிய தளிரும் தலைவியது வாடிக் கிடக்கின்ற நிலையைக் காட்டித் தலைவனை வீடு திரும்பச் செய்யும் என்பது கருத்து.

அருஞ்சொற்பொருள் :

அயல் = அயலில் உள்ளார், அம்பல் = ஊரவர் கூறும் பழிமொழி, வறன் = வறட்சி, இறை = முன்கை, நோய் = காம நோய், விறல் நலன் = வெற்றி உடைய நலன் - பேரழகு கடைஇய = செலுத்திய, ஒல்லாங்கு = பொருந்தும் வகையில், தகைப்பன = போகாமல் தடுப்பன, பிறழ்தரும் = மாறும் (இறந்துபடும்), ஆனாது = அமையாது, அருள் வந்தவை = அருள் தோன்றுவதற்குக் காரணமானவை, மெய் = உண்மை உரைகள்.

இலக்கணக் குறிப்பு :

அயல் = ஆகுபெயர் (அயலார்), இதழ் = ஆகுபெயர் (இமை), உடை இவள் = உடைய இவள் நிலைமொழி ஈறு கெட்டது, எம : அகரம் ஆறாம் வேற்றுமைப் பன்மை உருபு, வகை = உறுப்புகளுக்கு ஆகுபெயர், தகைப்ப = அன்சாரியை பெறாது நின்ற அகரவீற்றுப் பலவறிசொல்.

பெரும்பாலும் தோழி மட்டுமே தலைவனிடம் கூற்று நிகழ்த்துவள். இப்பாடலில் யாம் இரப்பவும், யாம் நிற்குறவும், எமகொள்ளாய் - என்றதனான் தோழி மட்டுமன்றி ஏனை வாயில்களும் கூறினமை புலனாகின்றது. இதனால் தலைவி மாட்டு யாவரும் அன்பு கொண்டிருந்தமை பெறப்படும்.

4. தோழி கூற்று

வலிமுன்பின், வல்லென்ற யாக்கை, புலிநோக்கின்
சுற்றமை வில்லர், சுரிவளர் பித்தையர்,
அற்றம் பார்த்து அல்கும் கடுங்கண் மறவர் தாம்

கொள்ளும் பொருள் இவர் ஆயினும், வம்பலர்
துள்ளுநர்க் காண்மார் தொடர்ந்து உயிர்வெளவலின், 5

புள்ளும் வழங்காப் புலம்பு கொள் ஆர்இடை,
வெள்வேல் வலத்திர் பொருள்தரல் வேட்கையின்,
உள்ளினிர் என்பது அறிந்தனன், என்தோழி

காழ்விரி கவை ஆரம் மீவரும் இளமுலை
போழ்து இடைப்படாமல் முயங்கியும் அமையார், என் 10
தாழ்கதுப்பு அணிகுவர், காதலர், மற்று, அவர்
சூழ்வதை எவன் கொல் ? அறியேன் !" என்னும்.

"முள்உறழ் முளைஎயிற்று அமிழ்து ஊறும் தீ நீரைக்
கள்ளினும் மகிழ் செய்யும் என உரைத்தும் அமையார், என்
ஒள் இழை திருத்துவர், காதலர் : மற்று, அவர் 15
உள்ளுவது எவன்கொல் ? அறியேன் !" என்னும்
நுண் எழில் மாமைச் சுணங்கு அணி ஆகம் தம்
கண்ணொடு தொடுத்தென நோக்கியும் அமையார், என்
ஒள்நுதல் நீவுவர், காதலர்: மற்று, அவர்
எண்ணுவது எவன் கொல் ? அறியேன்!" என்னும் 20
என ஆங்கு,

"கழிபெரு நல்கல் ஒன்று உடைத்து" என, என்தோழி
அழிவொடு கலங்கிய எவ்வத்தள் ; ஒருநாள், நீர்,

பொழுது இடைப்பட நீப்பின், வாழ்வாளோ?

ஒழிக இனி, பெரும ! நின் பொருட்பிணிச் செலவே 25

“பொருள்வயிற் பிரிவேன்“ என்ற தலைமகற்கு, தோழி, தலைவி செலவுக் குறிப்பு அறிந்தவாறும், அவளது ஆற்றாமையும், உணர்த்தி, 'செலவு ஒழிவாயாக' எனக் கூறியது.

கூற்று விளக்கம் :

தலைவன், பொருள் தேடுதல் பொருட்டுப் பிரிய இருக்கிறேன் என்றான். தோழி தலைவியின் உள்ளக் குறிப்பு அறிந்தவாறும் அவளது ஆற்றாமையும், தலைவனுக்கு உணர்த்திச் செலவினை ஒழிவாயாக எனக் கூறினள்.

உரை :

வரிச்சுற்று அமைந்த வில்லினை உடையராய், கடை குழன்ற வளர்ந்த மயிரினை உடையராய், பிறர்க்குத் துன்பம் செய்தலை எதிர்பார்த்திருக்கும் உடல்வலிமை உடைத்தாகிய வலிமையினையும், வற்கென்ற உடம்பினையும் புலிபோலும் பார்வையினையும் உடையோர் தறுகண்மை உடைய மறவர். அவர்தாம் புதிதாக வருகின்ற வழிப்போக்கரிடத்தே, பெறுதற்குரியதொரு பொருள் உடையர் அல்வர் ஆயினும், தங்கள் அம்பு பட்டுப் பதைப்பதைக் கண்டு மனமகிழ்ச்சி அடைவதற்காகத் தொடர்ந்து சென்று வம்பலர் தம் உயிரைக் கொள்ளுவர். அங்ஙனம் கொள்ளுதலினால் பறவைகளும் பறத்தலைச் செய்யாத வருத்தமிக்க, தொலையாத வழியின் கண், வெள்ளிய வேலை வலக்கையில் ஏந்திப் பொருளைத் தேடிக் கொண்டுவரும்

விருப்பத்தினால், நினைந்தீர் என்று, வெளிப்படையாகச் சொல்லுகின்ற நும்முடைய செயலை என் தோழி அறிந்தாள்.

காதலர், முத்துவடங்கள், விரிந்த கலத்தை அகத்திட்டுக் கிடக்கின்ற ஆரங்கள், கிடந்தசையும் இளைய முலையை ஒருபோதும் இடையீடுபடாமல் தழுவியும் வேட்கை தணியாராய்க் கூட்டத்தால் தாழ்ந்த என்னுடைய கூந்தலை அணிசெய்வர். பின்னர், அவர் மனத்தில் சூழ்கின்ற காரியம் எத்தகையது கொல் ? அதனை யான் அறியேன் என்று கூறாநிற்பள்.

காதலர், முள்ளை மாறுபடுகின்ற முளையினை உடைய நாணல் முளைபோன்ற எயிற்றிடத்து, விடாமல் ஊறும் அமிழ்தம் போன்ற நீரைக் கள்ளைக் காட்டிலும் மகிழ்ச்சியைத் தரும் என்று உரைப்பர். உரைத்தும் வேட்கை தணியாராய் என்னுடைய ஒள்ளிய அணிகள் புணர்ச்சியால் நிலைகுலைந்தவற்றைப் பழைய நிலைக்குத் திருத்துவர். பின்னர் மனத்தில் அவர் நினைக்கின்ற காரியம் எத்தன்மையது கொல்? அதனை யான் அறியேன் என்று கூறா நிற்பள்,

காதலர், நுண்ணிய அழகினையும், மாமை நிறத்தினையுமுடைய சுணங்குபரந்த மார்பகம், தம் கண்ணோடு எதிராக வைத்துக்கட்டினது என்று கூறும்படி இமையாமற் பார்ப்பார். பார்த்தும் வேட்கை தணியாராய், என்னுடைய ஒள்ளிய நுதலைத் துடைப்பர். பின்னை, அவர் எண்ணுகின்ற காரியம் எத்தன்மையது கொல் ? யான் அதனை அறியேன் என்று கூறாநிற்பள்.

என்று அவள் கூறும்படியாக,

புணர்ச்சிக்குப் பின்னர் மிகப்பெரிய தலையளி ஒரு பிரிவை உடையது என்று உட்கொண்டு, எந்தோழி நெஞ்சழிவாலே கலங்கிய வருத்தத்தை உடையளாயினள். இத்தன்மை உடையாள் நீர் ஒருநாள்பொழுது கூட்டம் இடையீடுபடப் பிரிவீராயின் உயிர் வாழ்வாளோ ? உயிர் வாழாள். ஆதலின் பெரும! பொருளிடத்து நின் நெஞ்சு பிணித்தலாற் கொண்ட செலவைத் தவிர்வாயாக என்றாள்.

உரை விளக்கம் :

புணர்ச்சிக்குப் பின்னர்த் தலைவன் தன் விருப்ப மிகுதியைப் பலவகையால் உணர்த்தினான் ஆயினும் தலைவி, அவற்றின் உட்கருத்து, பிரிவே என்று உட்கொண்டு நெஞ்சழிய வருந்தினள். ஒருநாள் இடையீட்டையும் பொறாமல் உயிர் வாழாள் எனின் பொருட்பிரிவின் கண் உயிர் வாழமாட்டாள் என்றமையின் தலைவி தலைவன் மாட்டுக் கொண்ட பிணைப்பு, புலனாகின்றது. தலைவன் பொருட்பிரிவைத் தவிர்வான் என்பது கருத்து.

அருஞ்சொற்பொருள் :

முன்பு = வலிமை, சுரிவளர் பித்தை = சுருண்டு வளர்ந்த மயிர், அல்கும் = காத்திருக்கும், வம்பலர் = புதிதாக வருகின்ற வழிப்போக்கர், புள் = பறவை, புலம்பு = வருத்தம், காழ் = முத்து வடம், முயங்குதல் = தழுவுதல், கதுப்பு = கூந்தல், சுணங்கு = அழகுத்தேமல், கழி = மிகுதி, ஒழிக = தவிர்க.

இலக்கணக் குறிப்பு :

வலி, முன்பு = ஒரு பொருளன, தாழ் கதுப்பு = வினைத் தொகை, சூழ்வதை = ஐகாரம் சாரியை, தொடுத்தது = தொடுத்து - விகாரம், தொடுத்தென = தொடுத்தது, நிலை மொழி ஈறு கெட்டது, விகாரம், கழி = உரிச் சொல்.

பண்பாடு :

மழுவர் வில்லைக் கருவியாக உடையோர். அவர்தம் தொழில் ஆற்றிடை வருவோரிடம் உள்ள பொருளைக் கொள்ளை இடுதல் ஆகும். அவர் இரக்கமற்ற மனத்தினர் என்பது நன்கு காட்டப்பட்டுள்ளது. கொள்ளும் பொருள் இல்லாவிட்டாலும், அம்புபட்டுத் துடிதுடித்து இறத்தலைக் கண்டு மகிழும் இயல்பினர்.

அலகு - 2

ஒருதிணைப் பாடல்கள் - புறநானூறு - கடையெழு
வள்ளல்கள், மகளிர் பாடல்கள்

புறநானூறு

புறப்பொருள் பற்றிய 400 பாடல்களைக் கொண்டது. புறம், புறப்பாட்டு, புறம் நானூறு எனவும் வழங்கப்படும். 4 அடி முதல் 40 அடி வரையுள்ள பாடல்களைக் கொண்டுள்ளது. பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடியுள்ளார். 160 புலவர்களால் இந்நூல் பாடப்பட்டுள்ளது. இந்நூலைத் தொகுத்தவர், தொகுப்பித்தவர் பெயர் தெரியவில்லை.

கடையெழு வள்ளல்கள் - 7 பாடல்கள்

புறநானூறு - 91

வலம் படு வாய்வாள் ஏந்தி, ஒன்னார்
களம் படக் கடந்த கழல் தொடித் தடக் கை,
ஆர் கலி நறவின், அதியர் கோமான்!
போர் அடு திருவின் பொலந் தார் அஞ்சி!
பால் புரை பிறை நுதற் பொலிந்த சென்னி 5
நீலமணி மிடற்று ஒருவன் போல
மன்னுக பெரும! நீயே, தொல் நிலைப்
பெரு மலை விடரகத்து அரு மிசைக் கொண்ட
சிறியிலை நெல்லித் தீங்கனி குறியாது,

ஆதல் நின் அகத்து அடக்கி,

10

சாதல் நீங்க, எமக்கு ஈத்தனையே!

திணை : பாடாண்திணை

துறை : வாழ்த்தியல்

அவனை அவர் நெல்லிப்பழம் பெற்றுப் பாடியது.

துறை விளக்கம் : 'நீலமணி மிடற்று ஒருவன் போல மன்னுக் என வாழ்த்தியமையால் வாழ்த்தியல் எனும் துறையில் அமைந்தது.

உரை :

(1-3) வெற்றியைப் பொருந்திய தப்பாத வாளை ஏந்திப் பகைவர் போர்களத்தில் அழியுமாறு வென்றவனும் கழலுமாறு அமைந்த வீரவளை பொருந்திய பெரிய கைகளையுடையவனும் மிக்க ஆரவாரம் செய்யும் மதுவினையுடையவனுமான அதியர் கோமானே!

(7-11) நீ தொன்மையான பெரிய மலையின் பிளவிடத்தில் அரிதான உச்சியில் சிறிய இலையையுடைய நெல்லியின் இனிய கனியைக் கொண்டாய்; அதனைப் பெறுவதற்கு அரியது என்று கருதாமல் அக்கனியின் அரும்பயனாக அமைந்த தன்மையை எனக்குக் கூறாமல் நின் மனத்து அடக்கினாய்; அவ்வரிய கனியை இறப்பு என்னை விட்டு அகலுமாறு எனக்கு அளித்தாய்.

(4-7) பகைவரைப் போரில் வெல்லும் வீரமாகிய செல்வமும் பொன்னாற் செய்த மாலையும் உடைய அஞ்சியே! பெரும! நீ பால் போன்று பிறையணிந்த நெற்றியுடன் பொலிவுற்ற திருமுடியையும்

நீல மணி போலும் கரிய கழுத்தினையும் உடைய ஒருவனாகிய சிவபெருமான் போல நிலை பெறுவாயாக.

உரை விளக்கம் :

கிடைத்தற்கரிய, வாழ்நாள் நீட்டிக்கும் அரிய நெல்லிக்கனியைத் தானுண்ணாமல் ஒளவைக்குத் தந்தபோது அவர் உவந்து பாடியது. 'வலம்படு ... அஞ்சி' என்பது அதியமானின் வன்மையைக் குறித்தது. அத்தகு வன்மையன் பகைவர்க்கே; தமக்கு அருளுள்ளமுடையவனாய் அரு நெல்லி ஈந்தனன் என வியந்தார். அதியமானின் இவ்வியல்பைப் பாடல் 94இல் விளங்க உரைத்தனர். சிவபெருமானின் தோற்றமாக 'நீல மணி மிடற்று ஒருவன்' என்றார். கடிய விடமுண்டு, பிறருக்கு அருள் செய்கின்ற நிலையினை அதியமானுக்கு உவமை கூறினார்.

பெறலரிய கனியை அரிதின் முயன்று பெற்றுத் தானுண்ணாது ஒளவைக்கு ஈந்தனன். இத்தன்மையை, உ.வே.சாமிநாதையர் தம் குறிப்புரையில் 'தன்னுடைய ஆக்கம் கருதாமல் விடத்தை உண்டு பல்லுயிர்களையும் காத்தருளிய பண்பினால் நீலமணி மிடற்று ஒருவனை உவமை கூறினார்' என்பது எண்ணத்தக்கது. அதியமானும் தன்னுடைய நலம் கருதாப் பண்பினன் என்பது உவமையால் பெறும் பயன். ஆதல் - கனியால் ஆகின்ற பயன்.

அருஞ்சொற்பொருள் :

வலம் - வெற்றி, நறவு - மது, கள், அதியர் - ஒரு குடியின் பெயர், பொலம் - பொன், மிடறு - கழுத்து.

புறநானூறு -109

அளிதோதானே, பாரியது பறம்பே! -

நளி கொள் முரசின் முவிரும் முற்றினும்,

உழவர் உழாதன நான்கு பயன் உடைத்தே;

ஒன்றே. சிறியிலை வெதிரின் நெல் விளையும்மே;

இரண்டே, தீம் சுளைப் பலவின் பழம் ஊழ்க்கும்மே; 5

மூன்றே, கொழுங் கொடி வள்ளிக்கிழங்கு வீழ்க்கும்மே;

நான்கே, அணி நிற ஓரி பாய்தலின், மீது அழிந்து,

திணி நெடுங் குன்றம் தேன் சொரியும்மே.

வான் கண் அற்று, அவன் மலையே; வானத்து,

மீன் கண் அற்று, அதன் சுனையே; ஆங்கு, 10

மரம் தொறும் பிணித்த களிற்றினிர் ஆயினும்,

புலம்தொறும் பரப்பிய தேரினிர் ஆயினும்,

தாளின் கொள்ளலிர்; வாளின் தாரலன்;

யான் அறிகுவென், அது கொள்ளும் ஆறே;

சுகிர் புரி நரம்பின் சீறியாழ் பண்ணி, 15

விரை ஒலி கூந்தல் நும் விறலியர் பின்வர,

ஆடினிர் பாடினிர் செலினே,

நாடும் குன்றும் ஒருங்கு ஈயும்மே.

திணை : நொச்சி

துறை : மகள் மறுத்தல்

வேள்பாரியைக் கபிலர் பாடியது.

திணை விளக்கம் :

மதிலைக் காக்கும் வீரர்கள் சூடிய (நொச்சி) போர்ப் பூவைப் புகழ்வது நொச்சித் திணையாகும். எயில் காத்தல் நொச்சியாகும். இதனை "நுவலரும் காப்பின் நொச்சி" என்றும் "ஏப்புழை ஞாயில் ஏந்துநிலை அரணம் காப்போர் சூடிய பூப்புகழ்ந்தன்று" என்றும் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை கூறும், பகையரசனால் முற்றப்பட்ட தனது மதிலைப் பாதுகாக்கும் பொருட்டு, அம்மதிலகத்துள்ள அரசன், வீரர் ஆகியோர் நொச்சிப் பூவைச் சூடிப் போர் செய்வர்.

துறை விளக்கம் :

ஒரு வீரன் திருமணம் செய்வதற்குத் தம் மகளை வேண்டச் சிற்றரண்களிலுள்ளோர் மறுத்துச் சொல்லுதல் மகள் மறுத்தல் எனப்படும். "வெம்முரணான் மகள் வேண்ட அம்மதிலோன் மறுத்துரைத்தன்று" என்று புறப்பொருள் வெண்பா மாலை குறிப்பிடுகின்றது. 'தாளின் கொள்ளலிர், வாளின் தாரலன்' எனப் பகை வேந்தரது கருத்துக்கு எதிராகத் தம் மகளைத் தர மறுத்துச் சொல்லுதலால் மகள் மறுத்தல் துறையாயிற்று.

உரை :

பாரியின் பறம்புமலை உழவரால் உழுது விளைவிக்காத நான்கு விளையுளை உடைத்து; அவற்றுள் ஒன்று, சிறிய இலையையுடைய மூங்கிலினது நெல் விளையும்; இரண்டு, இனிய சுளையுடைய பலாவினது பழம் ஊழ்க்கும்; மூன்று, கொழுங்கொடியையுடைய வள்ளிக்கிழங்கு வீழ்க்கும்; நான்கு, அழகிய நிறத்தையுடைய ஓரி பாய்தலான் அதன்மேற் கொடி

அழிந்து, நெடிய மலை தேன் சொரியும்; அவனது மலை, அகல நீள உயரத்தால் வாணிதத்தை ஒக்கும்; அம்மலையின்கண் அமைந்த சுனை, அவ்வானத்தில் உள்ள விண்மீனை ஒக்கும்; அவ்விடத்து மரந்தோறும் கட்டப்பட்ட யானையை உடையீராயினும், இடந்தோறும் பரப்பப்பட்ட தேரையுடையீராயினும் உங்கள் முயற்சியால் பாரியை வெற்றி கொள்ள முடியாது. நுமது வாள்வலிமையாலும் வெல்ல இயலாது. பாரியின் பறம்பு பகைவர்க்கு எளிதன்று; முரசினையுடைய நீயிர் மூவேந்தரும். சூழினும் போரிட்டு அவனை வெற்றி கொள்ள இயலாது. அவனை வெற்றி கொள்ளும் வழியை யான் அறிவேன். வடித்து முறுக்கப்பட்ட நரம்பினையுடைய யாழை வாசித்து, மணம் பொருந்திய கூந்தலையுடைய நும் விறலியர் பின்வர, ஆடியும் பாடியும் செல்வீராயின், அவன் நுமக்கு நாட்டையும், மலையையும் பரிசிலாகத் தருவான்.

உரை விளக்கம் :

பாரியின் பறம்பை அடைய நினைக்கும் பகை மன்னர்க்குப் புலவர் அறிவுறுத்தும் தன்மையில் இப்பாட்டைப் பாடியுள்ளார். மூவேந்தரும் வேந்தர் வடிவினை மாற்றிக் கூத்தர் வேடமும், மகளிர் விறலியர் வேடமும் கொண்டு பாரிமுன் ஆடிப் பாடிவீராயின், அவன் வியந்து மலையையும் நாட்டையும் அளிப்பான். பரிசிலாக அவன் நாட்டையும் மலையையும் அடையலாமே தவிரப் போரிட்டு அடைய முடியாது என்பதை மூவேந்தர்க்கும் உணர்த்துகின்றார். இவற்றால் பாரியின்

மென்மையும் வன்மையும் புலனாகக் காணலாம். மலையை மூவேந்தர் சூழ்ந்து கொண்டாலும் அம்மலையில் வாழும் மக்கள் யாதொரு துன்பமும் அடையமாட்டார்கள் என்பதையும், அம்மலையில் விளையும் விளைபொருளைக் கொண்டே உயிர் வாழ முடியும் என்பதையும், அம்மலையின் வளத்தையும், எடுத்துரைக்கின்றார். 'வான்கண் அற்று அவன் மலையே' என்றது. மலையின் உயரத்தையும் பரப்பையும் உணர்த்தும் பொருட்டாகும். 'மீன் கண் அற்று அதன் சுணையே' என்றது வானத்து மீன்களினும் பலவாக சுணைகள் இருந்தன என்பதை எடுத்துக்காட்டும் தன்மையாகும். மரந்தொறும் பிணித்த களிறு, புலந்தொறும் பரப்பிய தேர் என்றதால் பனை மன்னர்களின் படைப்பெருக்கத்தை அறியலாம். தாளிற்கொள்ளலிர் வாளில் தாரலன் என்றதால், படை வலியாலோ, கருவிகளாலோ, முயற்சியாலோ, வாள்வலியாலோ பாரியது பறம்பை வெல்ல முடியாது என்பதை உணர்த்தும் பொருட்டாகும்.

அருஞ்சொற்பொருள் :

அளிது - இரங்கத்தக்கது, நளி - பெருமை, மூவிர் - மூவேந்தர், வெதிரி - மூங்கில், ஓரி - தேன், ஆண் குரங்கு எனினும் அமையும், பவர் - கொடி, மீன் - விண்மீன், தாள் - முயற்சி, விரை - மணம், ஈயும் - தரும்.

புறநானூறு -125

பருத்திப் பெண்டின் பனுவல் அன்ன,
நெருப்புச் சினம் தணிந்த நிணம் தயங்கு கொழுங் குறை,
பருஉக் கள் மண்டையொடு, ஊழ் மாறு பெயர
உண்கும். எந்தை! நிற் காண்கு வந்திசினே,
நள்ளாதார் மிடல் சாய்த்த 5
வல்லாள! நின் மகிழ் இருக்கையே,
உழுத நோன் பகடு அழி தின்றாங்கு
நல் அமிழ்து ஆக, நீ நயந்து உண்ணும் நறவே;
குன்றத்து அன்ன களிறு பெயர,
கடந்து அட்டு வென்றோனும், நிற் கூறும்மே; 10
வெலீஇயோன் இவன்' என,
"கழல் அணிப் பொலிந்த சேவடி நிலம் கவர்பு
விரைந்து வந்து, சமம் தாங்கிய,
வல் வேல் மலையன் அல்லன் ஆயின்,
நல் அமர் கடத்தல் எளிது மன், நமக்கு' எனத் 15
தோற்றோன் தானும், நிற் கூறும்மே;
'தொலைஇயோன் இவன்' என,
ஒரு நீ ஆயினை - பெரும! பெரு மழைக்கு
இருக்கை சான்ற உயர் மலைத்
திருத் தகு சேஎய்! நிற் பெற்றிசினோர்க்கே. 20

திணை : வாகை

துறை : அரசவாகை

சேரமான் மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறையும் சோழன் இராச சூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளியும் பொருதவழி, சோழற்குத் துப்பாகிய தேர்வண் மலையனை வடம வண்ணக்கன் பெருஞ்சாத்தனார் பாடியது.

திணை விளக்கம் :

வாகைப்பூவைத் தலையிலே சூடிப் பகைவரைக் கொன்று ஆரவாரித்தல் வாகைத் திணையாகும். இதனைப் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, "இலை புனை வாகை குடி இகல் மலைந்து, அலைகடல் தானை அரசு அட்டு ஆர்த்தன்று" எனக் குறிப்பிடும்.

துறை விளக்கம் :

அரசனது இயல்பைக் கூறுதல் அரசவாகையாகும். அரசனது வெற்றியைக் கூறுதல் எனவும் பொருள்படும். "பகலன்ன வாய்மொழி இகல்வேந்தன் இயல்பு உரைத்தன்று" என்று புறப்பொருள் வெண்பாமாலை குறிப்பிடும். "வென்றோனும் வெலீஇயோன் இவன் எனத், தோற்றோனும் தொலைஇயோன் இவன் என, நிற் கூறும்மே ஒரு நீ ஆயினை பெரும!" எனத் தேர்வண் மலையனின் வெற்றியைப் பாராட்டிப் பாடியதால் அரசவாகைத்துறை ஆயிற்று.

உரை :

எம்முடைய தலைவ! பகைவரது வலியைத் தொலைத்த வலிய ஆண்மையுடையோய்! மலை போன்ற யானை இறந்துபட எதிர் நின்று கொன்று வெற்றிபெற்றவனும், நம்மை வெற்றி பெறச்

செய்தவன் இவனென நின்னையே புகழ்ந்து போன்றுவன்; வீரக்கழல் அணிந்த சேவடியால், போர்க்களத்தில் சோழனுக்குத் துணையாக விரைந்து வந்து, போரைத் தடுத்த வலிய வேலினையுடைய மலையன் இல்லையாயின், போரை வெல்லுதல் நமக்கு எளிதெனத் தோற்றுவனும், நம்மைப்போரில் தோல்வி அடையச் செய்தவன் இவனென நின்னையே புகழ்ந்து போன்றுவன். ஆதலால் போரில் வென்றவனும், தோற்றவனும் புகழ்ந்து போற்றும் தன்மையில் நீ ஒருவனாயினாய்; பெரும! நினது மகிழ்ச்சியுடைய இருக்கைக்கண் (நாளவை) நின்னைக் காண வந்தேன்.

பருத்தி நூற்கும் பெண்டின் பஞ்சு போன்றதும் சூடு தணிந்த நெருப்பின் வெம்மை போன்ற கொழுப்பு படர்ந்ததும் ஆன இறைச்சியைக் (ஊனை) கள் வார்த்த மண்டையோடு (உண்கலத்தில்) முறை முறையாக ஒன்றற்கொன்று மாறுபட உண்பேமாக; நிலத்தை உழுத வலிய எருது, பின் வைக்கோலைத் தின்றாற்போல, நினது முயற்சியால் செய்த பொருளை யாவர்க்கும் அளித்துப் பின்னர் நீ விரும்பி உண்ணும் கள் நல்ல அமிழ்தமாவதாக; நின்னை நட்பாகவும், பகையாகவும் பெற்றோர்க்கு, பெருமழைக்கு இருப்பிடமாக அமைந்த, உயர்ந்த மலையையுடைய திருத்தக்க முருகக் கடவுளுக்கு ஒப்பாவாய்.

உரை விளக்கம் :

தேர்வண் மலையன், சோழனுக்குப் போரில் உதவி புரிந்து வெற்றியோடு வந்திருப்பது கண்டு மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் பெருஞ்சாத்தனார், "நீ உண்ணும் உணவு அமிழ்தமாய் நீண்ட வாழ்நாளை நினக்கு நல்குவதாக' எனப் பாராட்டிப் பாடியது. பருத்திப் பெண்டின் சுகிர்ந்த பஞ்சு போன்ற தன்மையது நிணம் என்பதால், பருத்திப் பெண்டின் பனுவல் அன்ன" என்றார். அவ்விறைச்சியின் மேல் படர்ந்த வெண்மை நிறமுடைய கொழுப்பு, எரியாது பூத்துக்கிடக்கின்ற நெருப்புப் போன்றது என்பதால், "நெருப்புச் சினம் தணிந்த நிணம் தயங்கு கொழுங்குறை" என்றார்.

இறைச்சியும், கள்ளையும் மாறி மாறி உண்பதால், "பருஉக் கள் மண்டையொடு ஊழ் மாறு பெயர உண்கும்" எனக் குறிப்பிட்டார். உழவு செய்த எருது பின் வைக்கோலைத் தின்று அசை போட்டாற் போலப் போரில் வெற்றிப் பெற்ற மலையமான் கள் உண்டு மகிழ்ந்தான் என்பதை, "உழுத நோன் பகடு அழி தின்றாங்கு, நல் அமிழ்து ஆக நீ நயந்து உண்ணும் நறவே" என்று வலிய ஆண் எருதினை மலையனுக்கு ஒப்பாகக் காட்டினார்.

வென்றோன் நன்றியறிவால் நினைப்பைப் பாராட்டுதல் ஒருபுறமிருக்க, தோன்றோன் நின் போராண்மையை வியந்து போற்றுவன் என்று நண்பரும், பகைவரும் ஒப்பப் பாராட்டுதல் பற்றி, "ஒரு நீ ஆயினை பெரும!" என்றார். நண்பரும், பகைவரும்

ஒப்பப் பாராட்டும் சிறப்பு முருகனுக்குரியதாகலின், "நிற் பெற்றிசினோர்க்கே திருத் தகு சேஎய்!" என்றார். சேஎய் மலையை இருப்பிடமாக உடையவனாதலின், "இருக்கை சான்ற உயர்மலை" என்று குறிப்பர்.

அருஞ்சொற்பொருள் :

பருத்திப் பெண்டு - பருத்தி நூற்கும் பெண், பனுவல் - பஞ்சு, கள் மண்டை - கள் வார்க்கும் கலம், நள்ளாதார் - பகைவர், மிடல் - வலி, மகிழ் இருக்கை - நாளிருக்கை, நாளவை, பகடு - எருது, அழி - வைக்கோல், நறவு - கள், வெலீஇயோன் - வெல்வித்தோன், சமம் - போர், தொலைஇயோன் - தொலைவித்தோன், இருக்கை - இருப்பிடம், சேஎய் - முருகன்.

புறநானூறு -127

களங்கனி அன்ன கருங்கோட்டுச் சீறியாழ்ப்
பாடு இன் பனுவற் பாணர் உய்த்தென,
களிறு இலவாகிய புல் அரை நெடு வெளில்,
கான மஞ்சை கண்ணொடு சேப்ப,
ஈகை அரிய இழை அணி மகளிரொடு 5
சாயின்று' என்ப, ஆஅய் கோயில்;
சுவைக்கு இனிது ஆகிய குய்யுடை அடிசில்
பிறர்க்கு ஈவு இன்றித் தம் வயிறு அருத்தி,
உரைசால் ஓங்கு புகழ் ஓரிஇய
முரைசு கெழு செல்வர் நகர் போலாதே. 10

திணை : பாடாண்திணை

துறை : கடைநிலை

ஆயை உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசியார் பாடியது.

துறை விளக்கம் :

தலைவன் வாயிற்கண் நின்று விடை கூறுதல். விடை விடுத்தலும், பெறுதலும் கடைநிலையாகும். "முரைசுகெழு செல்வர் நகர் போலாதே, ஈகை அரிய இழை அணி மகளிரொடு சாயின்று என்ப ஆஅய் கோயில்," எனவும், "பாடு இன் பனுவற் பாணர் உய்த்தென களிறு இலவாகிய" எனவும் கூறியதால் கடைநிலைத்துறை ஆயிற்று.

உரை :

சுவைக்கு இனிதாகிய தாளிப்புடைய உணவை வேந்தர் பிறர்க்கு வழங்காமல் தாமே உண்டு, தம் வயிற்றை நிறைத்துக் கொள்வர். அத்தகைய சொல்லுதற்கு அமைந்த மேம்பட்ட புகழை நீங்கிய, முரசு பொருந்திய செல்வத்தினையுடைய பிற அரசனின் அரண்மனை, ஆய் அண்டிரனின் அரண்மனைக்கு ஒப்பாகாது.

ஏனெனில், களாப்பழத்தின் நிறத்தை ஒப்ப கரிய கோட்டையுடைய சிறிய யாழைக் கொண்டு, இனிய பாட்டைப் பாடுவதில் வல்ல பாணர் நினைப்பைப் பாடி யானையைப் பரிசாகப் பெற்றுச் சென்றனர். அதனால் களிறுகள் இல்லையாகிய, புல்லிய பக்கத்தையுடைய யானை கட்டும் தறியில் காட்டு மயில்கள் தத்தம் இனத்தோடு தங்கும். பிறிதோர் அணிகலமின்றிக் கொடுத்தற்கரிய மங்கலநாணை அணிந்த மகளிருடன் நின் (ஆய் அண்டிரன்) அரண்மனை பொலிவழிந்து காணப்பட்டது என்று சொல்லுவர்.

உரை விளக்கம் :

ஏனைய அரசர் அரண்மனைகளில் காணப்படும் ஆரவாரமும் பொலிவும் ஆய் அண்டிரன் அரண்மனைக்கண் காணப்படாவிடினும் இதுவே சிறந்தது என்று அவனது கொடை நலத்தை வியந்து பாடியது. களாப்பழத்தின் நிறத்தை ஒத்ததால், "களங்கனி அன்ன கருங்கோட்டுச் சீறியாழ்" என்றார். யானை கட்டும் தறிகளில் யானை இல்லாதபோது அவை பொலிவழிந்து தோன்றுமாதலின், "புல்லரை நெடுவெளில்" என்றார். மகளிர்க்கு மங்கல அணி ஒழியப் பிறவெல்லாம் நீக்குதற்கு உரியதாதலின், "ஈகை அரிய இழை அணி" என்றார். பிறர்க்கு உதவாமல், தம் வயிறு நிறைக்கும் வேந்தரை, "உரைசால் ஓங்கு புகழ் ஓரீஇய செல்வர்" என்றார்.

அருஞ்சொற்பொருள் :

களங்கனி - களாப்பழம், பனுவல் - பாட்டு, புல்லரை - புல்லிய பக்கம், வெளில் - தறி, ஈகை அரிய இழையணி - கொடுத்தற்கரிய மங்கல அணி (ஈண்டு தாலி), குய்யுடை அடிசில் - தாளிப்பையுடைய உணவு, நகர் - அரண்மனை, கோயில்.

புறநானூறு -143

மலை வான் கொள்க! என, உயர் பலி தூஉய்,

'மாரி ஆன்று, மழை மேக்கு உயர்க! எனக்

கடவுட் பேணிய குறவர் மாக்கள்,

பெயல் கண் மாறிய உவகையர், சாரற்

புனத் திணை அயிலும் நாட! சினப் போர்க் 5
 கை வள் ஈகைக் கடு மான் பேக!
 யார் கொல் அளியள் தானே - நெருநல்,
 சுரன் உழந்து வருந்திய ஒக்கல் பசித்தென,
 குணில் பாய் முரசின் இரங்கும் அருவி
 நளி இருஞ் சிலம்பின் சீறார் ஆங்கண், 10
 வாயில் தோன்றி, வாழ்த்தி நின்று,
 நின்னும் நின் மலையும் பாட, இன்னாது
 இகுத்த கண்ணீர் நிறுத்தல் செல்லாள்,
 முலையகம் நனைப்ப, விம்மி,
 குழல் இனைவது போல் அழுதனள், பெரிதே? 15

திணை : பெருந்திணை

துறை : குறுங்கலி, தாபதநிலையும் ஆம்.

பேகனால் துறக்கப்பட்ட கண்ணகி காரணமாக, வையாவிக்
 கோப்பெரும் பேகனைக் கபிலர் பாடியது.

திணை விளக்கம் :

பெருந்திணையாவது பொருந்தாக் காமம். "காஞ்சி தானே
 பெருந்திணைப் புறனே" என்று தொல்காப்பியம் குறிப்பிடும்.

துறை விளக்கம் :

வேறு மகளிரை விரும்பிய ஒருவனுடைய காதல் கெடும்படி
 சொல்லுதல் குறுங்கலியாகும். ஒருவனால் துறக்கப்பட்ட அவன்
 மனைவியை அவனோடு சேர்க்கும் பொருட்டு, நீ இவள்பால் அருள்

செய்தல் வேண்டுமென வேண்டுதல். "நாறிருங் கூந்தல் மகளிரை நயப்ப, வேறுபடு வேட்கை வீயக் கூறின்று" என்று புறப்பொருள் வெண்பாமாலை இத்துறையைப் பற்றிக் குறிப்பிடும். கணவனைப் பிரிந்த மனைவியின் நிலையைக் கூறியமையின் தாபதநிலையும் ஆயிற்று. பேகனால் துறக்கப்பட்ட கண்ணகிக்கு அருள் புரிய வேண்டும் என்று புலவர் இரந்து வேண்டியதால் குறுங்கலி ஆயிற்று. "யார் கொல் அளியள் தானே...குழல் இனைவது போல் அழுதனள்" என்று குறிப்பிட்டதால் இப்பாடல் குறுங்கலித்துறை ஆயிற்று.

உரை :

தெய்வத்தைப் போற்றும் குறமாக்கள், மழையற்ற காலத்து, மலையை மழை வந்து சூழ்க என்று, பலியைத் தூவி வேண்ட, மிகுதியான மழை பெய்தது; மழை மிகுதியாகப் பெய்ததால் அதனை நிறுத்தல் வேண்டி, முகில் (மழை) மேலே போவதாக என்று வேண்ட, மழை இடம் மாறி பெய்தது. அதனால் உவகை எய்திய குறமாக்கள் புனத்தில் விளைந்த திணையை உண்ணுதற்கு இடனான நாட்டை உடையவனே! சினத்தினால் செய்யும் வெல்போரையும், கைவண்மையால் கொடுக்கும் கொடையையும், விரைந்த குதிரையையும் உடைய பேகனே! அருளத்தக்க அவள்தான் யாரோ?

நேற்று சுரத்தில் நடந்து வருந்திய என் சுற்றம் பசியால் வாட, கடிப்பு அறைந்த முரசு போல ஒலிக்கும் அருவியையுடைய

உயர்ந்த மலைச்சாரலில் உள்ள சிற்றூராகிய அவ்விடத்து வந்து சேர்ந்தோம். அவ்வூரில் ஒரு வீட்டின் வாயிற்கண் தோன்றி வாழ்த்தி நின்று நின்னையும், நின் மலையையும் பாடினேம்; அப்பொழுது இன்னாதாகச் சொரிந்த கண்ணீரை நிறுத்தமாட்டாதவளாய், முலையிடம் நனைப்பப் பொருமி, குழல் இரங்கி ஒலிப்பதுபோல் ஒருத்தி மிகவும் அழுதாள்.

உரை விளக்கம் :

அரசன் நெறி மாறிச் சென்றவிடத்து, புலவர் அவனை இடித்துரைத்து நன்னெறிப்படுத்திப் பாடியது. பரிசில் பெறுவது மட்டுமே நோக்கமாகக் கொள்ளாமல், பொதுநலம் சார்ந்து, மன்னனது அகவாழ்விலும் நெறிப்படுத்திய பெருமை, புலமை சங்ககாலப் புலவர்களுக்கு இருந்துள்ளது என்பதை இப்பாடல் காட்டுகின்றது. மழை இல்லாத காலத்தில் மழை பெய்யும் பொருட்டுக் கடவுளை வேண்டி பலி தூவி வழிபட்ட மரபையும், மழை மிகுதியான விடத்து, குறைவதற்காக வழிபட்ட மரபையும், குறவர்மாக்களின் செயலால் தெரியவருகின்றது. குறமாக்கள் வேண்டியதை வேண்டியவாறு பெற்று உணவு உண்டாற் போல, இவளும் (கண்ணகி) நின் அருள் பெற்று இன்பம் நுகர வேண்டும் என்பதனை, "கடவுட் பேணிய குறவர்மாக்கள் பெயல் கண் மாறிய உவகையர் சாரல் புனத்தினை அயிலும் நாட" என்று குறிப்பிட்டார்.

கண்ணகி அழுத கண்ணீர் இன்னாமையை விளைவிப்பதால், "இன்னாது இகுத்த கண்ணீர்" என்றார். நின்னையும், நின் மலையையும் வாழ்த்திப் பாடக் கேட்டு மகிழவேண்டிய கண்ணகி

இன்னாது அழுவ, யாம் அதனை நிறுத்துமாறு வேண்டியும், நிறுத்தாது அழுதனள் என்பார், "குழல் இனைவது போல அழுதனள்" என்றார். மயிலுக்குக் கொடை நல்கிய பேகன், மனைவியை அழுமாறு துன்பப்படவிடலாமா என்னும் கருத்தை மறைபொருளாக வைத்துப் புலவர் அறிவுறுத்துகின்றார்.

அருஞ்சொற்பொருள் :

மாரி - மழை, மழை - முகில், பெயல் - மழை, அளியள் - இரங்கத்தக்காள், நெருநல் - நேற்று, ஒக்கல் - சுற்றம், குணில் - முரசடிக்கும் குறுந்தடி, இரங்கும் - ஒலிக்கும், சிலம்பு - மலை.

புறநானூறு -148

கறங்கு மிசை அருவிய பிறங்கு மலை நள்ளி! நின்
 அசைவு இல் நோன் தாள் நசை வளன் ஏத்தி,
 நாள்தொறும் நன் கலம் களிற்றொடு கொணர்ந்து,
 கூடு விளங்கு வியல் நகர், பரிசில் முற்று அளிப்ப;
 பீடு இல் மன்னர்ப் புகழ்ச்சி வேண்டி,
 செய்யா கூறிக் கிளத்தல்
 எய்யாதாகின்று, எம் சிறு செந் நாவே.

5

திணை : பாடாண்திணை

துறை : பரிசில் துறை

கண்டிரக் கோப்பெருநள்ளியை வன்பரணர் பாடியது.

துறை விளக்கம் :

அரசன் முன்னே பரிசிலர் (இரவலர்) தாம் பெறக் கருதிய பொருள் இதுவெனச் சொல்லுதல் பரிசில் துறையாகும்.

"மண்ணகங் காவல் மன்னர் முன்னர் எண்ணிய பரிசில் இதுவென உரைத்தன்று" என்று புறப்பொருள் வெண்பாமாலை இதனைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது."வியல்நகர் பரிசில் முற்று அளிப்ப" என்று கூறியதால் பரிசில் துறையாயிற்று.

உரை :

உச்சியினின்றும் ஒலித்து இழிதரும் அருவியினையுடைய உயர்ந்த மலைக்குரிய நள்ளியே! நாள்தொறும் நல்ல அணிகலங்களைக் களிற்றோடு கொண்டு வந்து, நெற்கூடு விளங்கும் அகன்ற நகரத்தில் இருந்து, சூழ்ந்திருந்த பரிசிலர்க்கு அளித்து விடுகின்றாய். ஆதலால், நினது தளர்ச்சி இல்லாத வலிய முயற்சியால் ஈட்டப்படும் செல்வத்தை எம் செந்நாவால் வாழ்த்தி வந்தேம். நீ இவ்வாறு இருக்கப் பிறர்க்கு ஈயும் பெருமை இல்லாத அரசரைப் புகழும் புகழ்ச்சியை விரும்பி, அவ்வரசர் செய்யாதனவற்றைச் சொல்லி, அவர் குணங்களைக் கூறுதலை அறியாதது ஆயிற்று, எம்முடைய சிறிய செவ்விய நா.

உரை விளக்கம் :

வன்பரணர், நள்ளியின் வென்றியையும், கொடையையும் பாராட்டிப் பாடியது. பொய் கூறாமையின் "செந்நா" என்றார். தற்புகழ்ந்தார் என்ற குற்றம் வரக்கூடாது என்பதால் தன்னடக்கத்துடன் "எம் சிறு செந்நா" என்றார். முயற்சியால் பெற்ற செல்வத்தை, அணிகலங்களைக், களிற்றைத் தன்னைச் சூழ்ந்து இருக்கும் பரிசிலர்க்கு நள்ளி நாடோறும் அளித்து விடுப்பனாதலால் அவனைப் பாராட்டிய என் நாவானது,

பெருமையற்ற அரசரைப் புகழ்ந்து கூறிப் பாராட்டற்கு அறியாது
என்பதைப், "பீடு இல் மன்னர்ப் புகழ்ச்சி வேண்டி, செய்யா கூறிக்
கிளத்தல்' என்று குறிப்பிட்டார்.

அருஞ்சொற்பொருள் :

அசைவு - தளர்ச்சி, நோன்தாள் - வலியமுயற்சி, வளன் -
செல்வம், கலம் - அணிகலம், கூடு - நெற்கூடு, வியல்நகர் - அகன்ற
நகர், பீடு - பெருமை, கிளத்தல் - சொல்லுதல்.

புறநானூறு -152

வேழம் வீழ்த்த விழுத் தொடைப் பகழி
பேழ் வாய் உழுவையைப் பெரும்பிறிது உறீஇ,
புழல் தலைப் புகர்க் கலை உருட்டி, உரல் தலைக்
கேழற் பன்றி வீழ், அயலது
ஆழல் புற்றத்து உடும்பில் செற்றும், 5
வல் வில் வேட்டம் வலம் படுத்து இருந்தோன்,
புகழ்சால் சிறப்பின் அம்பு மிகத் திளைக்கும்
கொலைவன் யார் கொலோ? கொலைவன் மற்று இவன்
விலைவன் போலான்; வெறுக்கை நன்கு உடையன்,
ஆரம் தாழ்ந்த அம் பகட்டு மார்பின், 10
சாரல் அருவிப் பய மலைக் கிழவன்,
ஓரிகொல்லோ? அல்லன்கொல்லோ?
பாடுவல், விறலி! ஓர் வண்ணம்; நீரும்
மண் முழா அமைமின்; பண் யாழ் நிறுமின்
கண் விடு தூம்பின் களிற்று உயிர் தொடுமின் 15

எல்லரி தொடுமின்; ஆகுளி தொடுமின்
 பதலை ஒருகண் பையென இயக்குமின்
 மதலை மாக் கோல் கைவலம் தமின்' என்று
 இறைவன் ஆகலின், சொல்லுபு குறுகி,
 மு ஏழ் துறையும் முறையுளிக் கழிப்பி, 20
 'கோ' எனப் பெயரிய காலை, ஆங்கு அது
 தன் பெயர் ஆகலின் நாணி, மற்று 'யாம்
 நாட்டிடன் நாட்டிடன் வருதும்; ஈங்கு ஓர்
 வேட்டுவர் இல்லை, நின் ஒப்போர்' என,
 வேட்டது மொழியவும் விடாஅன், வேட்டத்தில் 25
 தான் உயிர் செகுத்த மான் நிணப் புழுக்கோடு,
 ஆன் உருக்கு அன்ன வேரியை நல்கி,
 தன் மலைப் பிறந்த தாஇல் நன் பொன்,
 பல் மணிக் குவையொடும் விரைஇ, 'கொண்மி' என,
 சுரத்திடை நல்கியோனே - விடர்ச் சிமை 30
 ஓங்கு இருங் கொல்லிப் பொருநன்,
 ஓம்பா ஈகை விறல் வெய்யோனே !

திணை : பாடாண்திணை

துறை : பரிசில்விடை

வல்வில்ஓரியை வன் பரணர் பாடியது.

துறை விளக்கம் :

பரிசில் பெறவந்தவன் அதனைப் பெற்றாயினும், பெறாமல்
 ஆயினும் பரிசில் அளிப்பவனை நோக்கிக் கூறும் விடை. அரசன்
 தன் உள்ளம் மகிழும்படி தனது வெற்றியால் உண்டாய புகழைக்

கூறிய பரிசிலர்க்கு பரிசிற்பொருளை வழங்கி, அவர் இன்புறும்படி விடை கொடுத்து அனுப்புதல். "வேந்தன்உள் மகிழ் வெல்புகழ் அறைந்தோர்க்கு, ஈந்து பரிசில் இன்புற விடுத்தன்று" என்று புறப்பொருள் வெண்பாமாலை குறிப்பிடும். "மான் நிணப் புழுக்கோடு ஆன் உருக்கு அன்ன வேரியை நல்கி, தன் மலைப் பிறந்த தாஇல் நன்பொன் பல் மணிக்குவையொடு விரைஇ கொண்ம் என சுரத்திடை நல்கியோனே" எனக் கூறியதால் பரிசில் விடைத் துறையாயிற்று.

உரை :

யானையைக் கொன்று வீழ்த்திய சிறந்த தொடையையுடைய அம்பு, புலியின் அகன்ற வாயில் ஊடுருவிச் சென்று இறந்துபாட்டைச் செய்தது. பின் துளை பொருந்திய கொம்பையுடைய கலைமாளை வீழ்த்தியது. பின் உரல்போலும் தலையையுடைய கேழலாகிய பன்றியைக் கொன்றது. பின் அதற்குப் பக்கத்தில் உள்ளதாகிய புற்றில் உள்ள உடும்பில் சென்று தைத்தது. அத்தகைய வலிய வில்லால் உண்டாகிய வேட்டத்தை வென்றிப்படுத்தியிருந்தவன், புகழ்மைந்த சிறப்பினையுடைய அம்பு ஏவும் தொழிலில் மிகச் சரியாக எய்துதற்குக் காரணமாகிய கொலைவன் யாரோ? அக்கொலைவன், விலை பொருட்டாக அவ்வுயிர்களைக் கொல்பவன் அல்லன்.

அவன் செல்வம் மிக்குடையன், சந்தனம் பூசிப் புலர்த்திய பரந்த மார்பினையுடையவன், சாரலில் அருவிலையுடைய பயன்படுமலைக்குத் தலைவனாகிய ஓரியோ? அல்லனோ?

அவனாகத்தான் இருத்தல் வேண்டும். யான் அவனைப் பாடுவேன். விறலி! நீயும் ஒன்று பாடுவாயாக. நீங்களும் முழாவில் மார்ச்சனையை இடுமின், யாழிலே பண்ணை நிறுத்துமின், கண் திறக்கப்பட்ட தூம்பாகிய களிற்றினது கைபோலும் வடிவையுடைய பெருவங்கியத்தை இசைமின், சல்லியை வாசியுமின், சிறுபறையை அறையுமின், பதலையில் ஒருமுகத்தை மெல்லெனக் கொட்டுமின், நமது பிறப்புணர்த்தும் கரியகோலைக் கையின்கண் தாருங்கள் என்று சொல்லி அணுகித் தலைவனாதலாலே இருபத்தொரு பாடற் துறையையும் முறையால் அவனைப் பாடி முடித்தேன்.

முழை பொருந்திய உச்சியுடைய உயர்ந்த கொல்லிமலைக்குத் தலைவன், பாதுகாவாத கொடைபொருந்திய வென்றியை விரும்புவோன், பின்னர் வேந்தே! (கோவே) என்று அவன் பெயர் கூறிய காலத்து, அவ்விடத்து அவ்வார்த்தை தன் பெயராதலால் நாணி நின்றான். அவ்விடத்து யாங்கள் "நாட்டிடந்தோறும் நாட்டிடந்தோறும் சென்று வருவேம்; இவ்விடத்து ஒரு வேட்டுவரில்லை, நின்னை ஒப்போர்" என யாம் விரும்பியது கூறவும் அதற்கு இடந்தரானாய் நின்றான். வேட்டையில் தான் எய்த மான் தசையினது புழுக்குடனே, பசு நெய்யை உருக்கினாற் போன்ற மதுவைத் தந்தனன். தன் மலையில் பிறந்த வலியில்லாத நல்ல பொன்னைப் பல மணித்திரளுடன் கலந்து இதனைக் கொள்வீராக என்று சொல்லிச் சுரத்திடத்தே எமக்குத் தந்தனன், அவன் வாழ்வானாக.

உரை விளக்கம் :

வண்பரணர், தம் பாண் சுற்றத்துடன் கொல்லிமலையைச் சார்ந்த சுரத்தே சென்றபோது, வேட்டையாடும் பொருட்டு அங்கு வந்திருந்த வல்வில் ஓரியைக் கண்டு பரிசில் பெற்ற திறத்தை இப்பாடலில் பாடியுள்ளார். யானையை வீழ்த்த அம்பாகலின், 'விழுத்தொடை பகழி' என்றார். இதனை விடுத்த ஓரியை, 'வல்வில் வேட்டுவன்' என்றார். அதாவது மிக்க வன்மை உடையதும், ஒரே நேரத்தில் பலவற்றை ஊடுருவிச் செவ்வும்படி அம்பை விரைவில் செலுத்துவதுமாகிய வில்வேட்டம். ஒரு தொடையில் எய்த அம்பு புலியைக் கொன்று, மானை உருட்டி, பன்றியை வீழ்த்தி, உடும்பில் சென்று செறிதலின், "கொலைவன் யார் கொலோ கொலைவன் மற்றிவன்" என்றார். ஓரியின் தோற்றத்தைக் கொண்டு, 'விலைவன் போலான் வெறுக்கை நன்குடையன்" என்று கூறினார். 'பாடுவல் விறலி! ஓர் வண்ணம்' என்றது, தன்னுடன் வந்த விறலியும் பாட்டு ஒன்றைப் பாடுவாயாக என்பதை உணர்த்தும் பொருட்டாகும்.

மேலும் தம்முடன் வந்த பாண் சுற்றமும் முழா, யாழ். பெருவங்கியம். சல்லி, சிறுபறை, பதலை போன்ற இசைக் கருவிகளைக் கொண்டு ஓரியின் புகழைப் பாடச் சொல்வதன் மூலம், அவர்கள் கொண்டு வந்த இசைக்கருவிகளின் பட்டியலை உணர்த்தியுள்ளார். "மூவேழ் துறையும் முறையுளிக் கழிப்பி" என்றது, வலிவு, மெலிவு சமம் என்னும் மூன்று தாளத்திலும் ஒவ்வொன்றில் ஏழு தாளம் முடித்துப் பாடும் பாடல் துறையைக்

குறித்து நின்றது. அதுவன்றியும், இருபத்தொரு நரம்பால் தொடுக்கப்படும் பேரியாழ் எனினும் அமையும்.

களிற்றுயிர் என்றது, ஆகுபெயரால் களிற்றினது கைபோலும் வடிவையுடைய பெருவங்கியத்தைக் குறித்தது. தன்பால் பேரன்பு கொண்டு, தனது புகழைத் தன்முன்னே பாடிய பரிசிலரை வறிதே அனுப்புதல் தகாது என உணர்ந்து, காட்டிடத்தே இருந்தாலும், வேட்டையாடிய மான் தசையும், மதுவும், பொன்னும், மணியும் தந்து அனுப்பிய வல்வில் ஓரியின் ஈகைத் திறத்தை, 'ஓம்பா ஈகை விறல் வெய்யோன்' எனப் பாராட்டினார்.

அருஞ்சொற்பொருள் :

பகழி - அம்பு, உழுவை - புலி, புகர்க்கலை - புள்ளிமான், வெறுக்கை - செல்வம், வண்ணம் - பாட்டு, களிற்றுயிர் - பெருவங்கியம், எல்லரி - சல்லரி, ஆகுளி - சிறுபறை, மதலை மாக்கோல் - பிறப்புணர்த்தும் கோல், நுண்கோல், மூவேழ்துறை - இருபத்தொரு பாடற்றுறை, கோ - வேந்து, அரசன், வேட்டது - விரும்பியது, ஆன் - பசு, வேரி - மது, குவை - திரள்.

மகளிர் பாடல்கள் - 3 பாடல்கள்

புறநானூறு - 86

சிறிற் நல் தூண் பற்றி, நின் மகன்
யாண்டு உளனோ?' என வினவுதி; என்மகன்
யாண்டு உளன் ஆயினும் அறியேன்; ஓரும்
புலி சேர்ந்து போகிய கல் அளை போல,

ஈன்ற வயிறோ இதுவே;

தோன்றுவன்மாதோ, போர்க்களத்தானே.

திணை : வாகை

துறை : ஏறாண் முல்லை

காவற் பெண்டின் பாட்டு.

துறை விளக்கம் :

வீரம் செறிந்த குடியில் பிறந்த ஆண்மகனின் இயல்பைப் புகழ்தல் ஏறாண் முல்லையாகும். இப்பாடலில் 'போர்க்களத்துத் தோன்றுவன்' என்பதால் போரஞ்சா வீர இயல்பு கூறப்பெற்றமையால் ஏறாண் முல்லை எனப்பெற்றது.

உரை :

சிறிய வீட்டில் உள்ள நல்ல தூணைப் பற்றிய வண்ணம் 'உன் மகன் எங்கு உள்ளானோ?' என வினவுகிறாய். என் மகன் எங்கிருந்தாலும் நானறியேன்; புலி இருந்து பின் பெயர்ந்து சென்ற கற்குகை போல அவனைப் பெற்ற வயிறு இதுவேயாகும். அவன் போர் நிகழும் களத்தில் தோன்றுமியல்புடையன் (அவனைக் காண்பதற்கு அங்குச் செல்)

உரை விளக்கம் :

போரெனின் வீரம் விளைக்கும் ஆற்றலை உடையவன் தன் மகன் எனப் பெருமிதத்தாற் கூறினாள். இப்பாடற்கருத்து புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில்,

வீடுணர்ந் தோர்க்கும் வியப்பாமால் இந்நின்ற

வாடன் முதியாள் வயிற்றிடம் - கூடார்

பெரும்படை வெள்ளம் நெரிதரவும் பேரா

இரும்புலி சேர்ந்த விடம்

என்ற சான்றுப்பாடலாய் நின்றது.

அருஞ்சொற்பொருள் :

அளை - முழை, குகை, யாண்டு - எவ்விடம்.

புறநானூறு - 112

அற்றைத் திங்கள் அவ் வெண் நிலவின்

எந்தையும் உடையேம்; எம் குன்றும் பிறர் கொளார்

இற்றைத் திங்கள் இவ் வெண் நிலவின்,

வென்று எறி முரசின் வேந்தர் எம்

குன்றும் கொண்டார்; யாம் எந்தையும் இலமே!

5

திணை : பொதுவியல்

துறை : கையறுநிலை

பாரி மகளிர் பாடியது.

துறை விளக்கம் :

அரசன் இறப்ப, அவனைச் சார்ந்தோர் அவ்விறந்து பாட்டை உரைத்துத் தளர்தல் கையறு நிலையாகும். "செய்கழல் மன்னன் மாய்ந்தெனச் சேர்ந்தோர், கையற உரைத்துக் கை சோர்ந்தன்று" என்று புறப்பொருள் வெண்பாமாலை குறிப்பிடும். கழிந்து போன பொருளைக் குறித்து இரங்குதலும் கையறுநிலையைச் சாரும். 'வென்று எறி முரசின் வேந்தர் எம் குன்றும் கொண்டார்; யாம் எந்தையும் இலமே' என்று இரங்குவதால் கையறுநிலைத்துறை ஆயிற்று.

உரை :

முவேந்தரும் முற்றியிருந்த வெண்ணிலா காயும் அன்றைய திங்களில் (மாதத்தில்) எம் தந்தையையும் உடையேம்: எம் மலையையும் பிறர் கொள்ளார்; இன்றைய திங்களில் இவ்வெண்ணிலவில், வென்றெறி முரசினையுடைய வேந்தர் எம்மலையையும் கொண்டார்; யாம் எம் தந்தையையும் இழந்தேம் உரை விளக்கம் :

தந்தை இருந்தபோது வாழ்ந்த இன்ப நிலையையும், தந்தையை இழந்து நின்றபோது ஏற்பட்ட துன்ப நிலையையும் ஒப்புநோக்கி எண்ணும் தன்மையில் பாரி மகளிர் இப்பாடலைப் பாடியுள்ளனர். தனி ஒருவனை முவேந்தரும் முற்றியிருந்தும், வஞ்சித்தும் கொன்றமையின் 'வென்றெறி முரசின் வேந்தர்' என்று இகழ்ச்சி பொருள்படக் கூறப்பட்டது. பாரியை இழந்த துயரமும், பறம்பினை துறந்த வருத்தமும் இப்பாடல் வெளிப்படுத்துகின்றது. அருஞ்சொற்பொருள் :

அற்றை என்பது நெஞ்சறி சுட்டு, திங்கள் - மாதம்; எந்தை - தந்தை.

புறநானூறு - 85

என்னைக்கு ஊர் இஃது அன்மையானும்,
என்னைக்கு நாடு இஃது அன்மையானும்
'ஆடு ஆடு' என்ப, ஒரு சாரோரே
'ஆடு அன்று' என்ப, ஒரு சாரோரே

நல்ல, பல்லோர் இரு நன் மொழியே

5

அம் சிலம்பு ஒலிப்ப ஓடி எம் இல்,

முழா அரைப் போந்தை பொருந்தி நின்று,

யான் கண்டனன், அவன் ஆடு ஆகுதலே.

திணை : வாகை

துறை : அரச வாகை

அவனை அவர் பாடியது.

துறை விளக்கம் :

பெருநற்கிள்ளியை

விரும்பிய

நக்கண்ணையார்

கைக்கிளையாய்ப் புகழ்ந்து பாடியது.

உரை :

என் தலைவனாகிய பெருநற் கிள்ளிக்கு ஊர் இஃதன்று. நாடும் இஃதன்று. எனவே அவனுக்கு இயல்பான வெற்றியை 'வெற்றி' என்று ஏற்றுக் கூறுவர் ஒரு திறத்தார். 'வெற்றியன்று' என்று மறுத்துக் கூறுவர் ஒரு திறத்தார். இவ்வாறு இருவகையாகவும் பலர் கூறிய நன்மொழி நல்லவாய் இருந்தன.

அழகிய சிலம்பொலிக்க ஓடிச்சென்று எம்முடைய இல்லத்தில் முழவினைப் போலும் அடியை உடைய பனை மரத்தைப் பொருந்தி நின்று அவனுடைய வெற்றியை யான் கண்டேன்.

உரை விளக்கம் :

பெருநற்கிள்ளி வெற்றியடைந்தான், அடையவில்லை என இருவகையாகக் கூறுகின்றனர். ஆனால் அவனைக் கண்டளவில் தம்முடைய நாண் மறந்து அவனைக் கூடக் கருதியமையாலும்

(84.2) அணிகலன் நெகிழ்த்தமையாலும் (83.2) அவன் தம்மை ஆண்மையால் வென்றனன் என்றாள். அவன் தம்மை வருத்தி நின்று தம்முடைய நிறையழித்து வெல்கின்றான் என்பது உணராமல் ஊரவர் வெற்றி, வெற்றியன்று என ஆரவாரம் செய்தனர். எனவே 'நல்ல' என்று இகழ்ச்சிபடக் கூறினாள். 'தன் பெண்மை நலனழிய வெல்பவன்; இது அவனுக்குப் பெருமை தருமோ எனும் கருத்தில் 'ஆடன்று' என்பதை நன்மொழியாய்க் கருதினள் என்பதும் அமையும். அயலவர் பால் இரக்கமும் இரக்கமின்மையும் என இருத்தல் ஊரவர் இயல்பு. எனவே இருநிலையில் கூறினர். என்க. இப்பாடலில் அவனுடைய வெற்றியைக் கூறித் தன் காதலைப் புலப்படுத்தினளாம்.

அருஞ்சொற்பொருள் :

ஆடு - வெற்றி, அரை - அடிமரம், போந்தை - பனை.

அலகு - 3

பதிற்றுப்பத்து, பரிபாடல் - 7 பாடல்கள்

பதிற்றுப்பத்து - ஆறாம் பத்து - 5 பாடல்கள் - 2, 3, 5, 8, 10

(6 - ஆம் பத்து - ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதனைக் காக்கை பாடினியார் பாடியவை)

பரிபாடல் - 2 பாடல்கள் - செவ்வேள் (5), திருமால் (1)

பதிற்றுப்பத்து

பத்து சேர அரசர்களைக் குறித்து பத்துப் புலவர்களால் பாடப்பட்ட, பத்துப் பத்து பாடல்களைக் கொண்ட நூல். தற்போது முதற் பத்தும், இறுதிப் பத்தும் கிடைக்கவில்லை. 8 அடி முதல் 57 அடி வரையுள்ள பாடல்களைக் கொண்டுள்ளது. இந்நூலை தொகுத்தவர், தொகுப்பித்தவர் பெயர் தெரியவில்லை.

52. மன்னவன் கைவண்மையோடும் வென்றியோடும்

படுத்து, அவன் காம இன்பச் சிறப்புக் கூறுதல்.

கொடி நுடங்கு நிலைய கொல் களிறு மிடைந்து,

வடி மணி நெடுந் தேர் வேறு புலம் பரப்பி,

அருங் கலம் தரீஇயர், நீர் மிசை நிவக்கும்

பெருங் கலி வங்கம் திசை திரிந்தாங்கு,

மை அணிந்து எழுதரு மா இரும் பல் தோல்

5

மெய் புதை அரணம் எண்ணாது, எஃகு சுமந்து,

முன் சமத்து எழுதரும் வன்கண் ஆடவர்
தொலையாத் தும்பை தெவ்வழி விளங்க,
உயர்நிலை உலகம் எய்தினர், பலர் பட,
நல் அமர்க் கடந்த நின் செல் உறழ் தடக் கை 10

இரப்போர்க்குக் கவிதல் அல்லதை, இரைஇய
மலர்பு அறியா எனக் கேட்டிகும்: இனியே,
சுடரும் பாண்டில் திரு நாறு விளக்கத்து,
முழா இமிழ் துணங்கைக்குத் தழுஉப் புணை ஆக,
சிலைப்புவல் ஏற்றின் தலைக் கை தந்து, நீ 15

நளிந்தனை வருதல், உடன்றனள் ஆகி;
உயலும் கோதை, ஊரல்அம் தித்தி,
ஈர் இதழ் மழைக்கண், பேர் இயல் அரிவை
ஒள் இதழ் அவிழகம் கடுக்கும் சீறடி,
பல் சில கிண்கிணி சிறு பரடு அலைப்ப, 20

கொல் புனல் தளிரின் நடுங்குவனள் நின்று, நின்
எறியர் ஒக்கிய சிறு செங் குவளை,
என இரப்பவும், ஒல்லாள்; 'நீ எமக்கு
யாரையோ?" எனப் பெயர்வோள் கையதை:
கதுமென உருத்த நோக்கமொடு, அது நீ 25

பா அல் வல்லாய் ஆயினை, பாஅல்

யாங்கு வல்லுறையோ - வாழ்க, நின் கண்ணி!

அகல் இரு விசும்பில் பகல் இடம் தரீஇயர்;

தெறு கதிர் திகழ்தரும் உரு கெழு ஞாயிற்று

உருபு கிளர் வண்ணம் கொண்ட

வான் தோய் வெண்குடை வேந்தர் தம் எயிலே? 30

துறை : குரவை நிலை

வண்ணம் : ஒழுகு வண்ணம்

தூக்கு : செந்தூக்கு

பெயர் : சிறு செங் குவளை

1-12 கொடி நுடங்கு.....கேட்டிகும்

உரை : 3 - 4 அருங்கலம் தரீஇயர்.....திரிதாங்கு

பிறநாடுகளிலுள்ள அரிய ஆபரணங்களைத் தரும்
பொருட்டுக் கடல்நீரில் உயர்ந்து செல்லும் பெரிய
ஆரவாரத்தையுடைய கப்பல் தான் செல்லும் திசைகளிலே
திரிந்தாற் போல,

1-2 கொடி நுடங்கு.....பரப்பி

கொடிகள் அசைகின்ற நிலையையுடைய கொல்லும் ஆன்
யானைகள் நெருங்கி நிற்க, திருந்திய தொழிலையுடைய
மணிகளைக் கட்டிய உயர்ந்த தேர்களை வேறிடங்களில் பரப்புவர்.

5-12 மை அணிந்து.....கேட்டிகும்

மேகத்தை ஒத்து எழுகின்ற கரிய, பெரிய பரிசைகளோடு
பரப்பி, உடலை மூடுகின்ற கவசத்தையும் வேண்டுமென்று

எண்ணாமல் வேல்களையும் தாங்கிப் போர்க்களத்தின் முன்னே புறப்பட்டுச் செல்லும் அஞ்சாமையுடைய வீரர்கள் தோல்வியடையாமைக்குக் காரணமான தும்பையானது பகைவரிடத்தே விளங்கும்படி போர்புரிந்தனர். அதனால், உயர்ந்த நிலையையுடைய வீரசுவர்க்கத்தை அடைத்தனராகப் பலர் இறந்தனர். இவ்வாறு நல்ல போரினை வஞ்சியாது எதிர்நின்று வென்ற, நினது இடியை ஒத்துப் பகைவரை அழிக்கின்ற பெரிய கைகள், நின்பால் வந்து இரப்பவர்களுக்கு, அவர்கள் வேண்டிவற்றைக் கொடுத்தற் பொருட்டுக் கவிதல் அல்லாமல் பிறரிடம் சென்று இரத்தற்கு விரிதலை அறியா எனக் கேட்டோம் என்பதால்,

விளக்கம் :

வேற்றுப் புலத்தே களிற்றை நிறுத்தித் தேரைப் பரப்பி எஃகு சுமந்து எழுதரும் ஆடவர், பலர்பட நல்அமர்க்கடந்த நின் தடக்கை இரப்போர்க்குக் கவிதல் அல்லதை இரைஇய மலர்பு அறியா எனக் கேட்டிகும். அருங்கலம் - பெறுதற்கரிய அணிகலன்கள். அரிய பண்டங்கள் எனினுமாம். நீர் என்றது பெருநீராகிய கடலை; பெருங்கலி வங்கம் - பெரிய ஆரவாரத்தையுடைய வங்கம், வங்கம் - மரக்கலம், போர்க்களிற்றிற் கொடியை உயர்த்தியமையால் கொடி நுடங்கு நிலைய கொல் களிறு என்றார். கேடகம், கவசம் ஆகிய பாதுகாப்புக்களை எண்ணாமல் தம் தறுகண்மையால் பகைவரை அழித்தற்குரிய வேலினையே எண்ணி அதனைச் சுமந்து போர்க்களத்தில் எழுந்தனர் என்க, முன்சமம் - தூசிப்படை,

பேரணிப்படையின் முற்படத் தூசிப்படை செல்லல் வழக்கம், ஆடவர் - வீரர். மைந்து பொருளாகப் பொருதற்கண் சூடும் தும்பையாதலின் 'தொலையாத் தும்பை' என்றார். அதிரப் பொருதலால் தும்பை பகைவரிடத்து விளங்கலின் 'தும்பை தெவ்வழி விளங்க' என்றார். விளங்க என்பதற்கு விளங்கப் பொருது என ஒரு சொல் வருவிக்க. சேரன் பிறர்க்கு ஈதல் அல்லது பிறரிடம் ஏற்றிலன் என அவன் நன்மையை அவன் கையின் மேலேற்றிக் கூறினார். "பிறரைத்தா னிரப்பறியலன், இரந்தோர்க்கு மறுப்பறியலன்" (புறநா. 239: 8- 9), கேட்டிகும் இகும் அசை. கேட்டும்-கேட்டோம்.

12 - 24.....இனிய.....பெயர்வோள் கையதை

உரை :

இப்பொழுதோ எனின், எரியும் பாண்டில் விளக்கினது செல்வமெல்லாம் விளங்கித் தோன்றும் ஒளியிலே, முழவு ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. அதற்கு ஏற்ப மகளிர் ஆடுகின்ற துணங்கைக் கூத்திற்குத் தழுவுதலையுடைய தெப்பமாக, முழங்குதலில் வல்ல ஏற்றைப் போல முதற்கையைக் கொடுத்தாய். அவ்வாறு நீ அவர்களோடு செறிந்து வருதலை அறிந்து ஊடல் கொண்டவளாகினள், அசையும் மாலை போன்ற தன்மையையும் பரவுதலையுடைய தேமலையும் குளிர்ந்த இமைகளையும் மழைபோன்ற கண்களையும் உடைய பெரிய இயல்பையுடைய நின்தேவி.

ஒள்ளிய இதழையுடைய பூவைப்போன்ற சிறிய அடியின்கண் அணிந்த பலவாகிய இரண்டு கிண்கிணி பரட்டினை வருத்த இசை ஆர்க்கும் செந்தளிர்ச் சீறடி கரையை இடிக்கின்ற நீரிலேயுள்ள தளிரைப் போல நடுங்குகின்றவளாய் நின்று நின்மீது எறிதற் பொருட்டுத் தூக்கிய சிறிய செங்குவளை மலரை இரப்போன் கூற்றால் எனக்கு ஈயென்று நீ கேட்பவும், தான் அதற்கு மனம் பொருந்தாளாய் "தீ எமக்கு என்ன முறைமையையுடையையோ?" என்று சினத்தால் கூறி நீங்கு வாளாகிய நீள் தேவியின் கையிலுள்ளது அக்குவளை மலர்.

விளக்கம் :

பாண்டில் விளக்கு - காலுடைய விளக்கு, நாறுதல்-தோன்றுதல். துணங்கை யாடும் போது முழவு முழக்கப்படுதல் "முழவிமிழ் துணங்கை" (அகநா. 336:16) எனப் பிறராலும் கூறப்படுகிறது. புணை - தெப்பம், இங்குப் பற்றுக்கோடு, ஆடவர் முதற்கை கொடுத்து மகளிரொடு துணங்கையாடுதல் பற்றிக் கலித்தொகையும் (கலித்.73:16) கூறும். தலைமை பற்றி ஏற்றினை அரசனுக்கு உவமை கூறினார். நடக்குந்தோறும் அடியில் அணியப்பட்ட கிண்கிணி தாங்கிக் கிடக்கின்ற பரட்டினை வருத்துதலின் 'சிறுபரடு அலைப்ப' என்றார். பரடு - கணுக்கால், காற்கரண்டை, பெருந்தேவி உடன்றமையின் நடுங்குவாளாய் நின்றாள். புலந்தவள் சினத்தால் கரையை இடிக்கின்ற நீரிலேயுள்ள தளிரைப்போல நடுங்குகிறாள். சினத்தாலும் கரணத்தாலும் நடுங்கிற்று எனக் கூடலும் உணர்த்திய செய்தி

பிறர் கூற்றிலும் (சீவக சிந்.134.3) அறியப்படும். நீ எமக்கு யாரையோ? என்று சினத்தால் தேவி கேட்பதில் 'எமக்கு' என்றது தன் பெருமிதந்தோன்றக் கூறியது, "தொடிய வெமக்கு நீ யாரை?" (கலித் 88:3).

சேரன் பிறர்பால் இரக்கும் இயல்பினன் அல்லனாயினும் ஊடிய தேவியின் பால் சிறு செங்குவளையை இரப்பவனானான். இவ்வாறு அவன் கைவண்மையொடு படுத்து அவன் காமவின்பச் சிறப்புக் கூறினார்.

25 - 26 கதுமென.....ஆயினை
உரை :

சினந்த பார்வையோடு அக்குவளை மலரை நீ நிற்பால் விரையப் பகுத்துக் கொள்ளுதலை மாட்டாயாயினாய்.

விளக்கம் :

அவ்வாறு சேரன், இரந்தது பொறாது, அவளைச் சினந்த பார்வையோடு அக்குவளை மலரை அவளிடமிருந்து பகுத்துக் கொள்ளாமையின் "உருத்த நோக்கமொடு அது நீ பால் வல்லாயாயினை" என்றார். உருத்த நோக்கம் ஈயாமை பற்றிச் சினந்த பார்வை. வல்லாய் - மாட்டாய்.

26-31.....பாஅல்.....எயிலே
உரை :

மற்ற நான்கு பூதங்களும் விரிதற்குக் காரணமாகிய பெரிய ஆகாயத்தில் பகற்பொழுதைச் செய்யும்பொழுது செய்யும் பொருட்டுச் சுடுகின்ற கிரணங்கள் விளங்குகின்ற அச்சம்

பொருந்திய சூரியனது நிறம் விளங்கின தன்மையைக் கொண்ட
வானைத்தோயும் உயர்ந்த வெண்குடையையுடைய
பகைவேந்தருடைய மதில்களைப் பகுத்துக் கொள்ளுதலை
எவ்வாறு வல்லை ஆயினாய்? நிள் கண்ணி வாழ்வதாக.

விளக்கம் :

எயில் (31) பாஅல்(26) யாங்கு வல்லுறையோ(27) என மாறிக்
கூட்டுக. 'ஞாயிற்று உருபு கிளர் வண்ணம் கொண்ட வான் தோய்
வெண்குடை வேந்தர்' எனப் பகைவரைச் சிறப்பித்துக் கூறியது,
அவ்வேந்தர் தம் எயிலைப் பகுத்துக் கொள்ளும் சேரனின்
கடுஞ்சினமும் பேராற்றலும் இனிது புலப்படுத்தற் பொருட்டென்க.
சினங்கொண்ட அரசர்க்கு ஞாயிறு உவமை.

அரிவையின் கையிலுள்ள குவளையை உருத்த
நோக்கமொடு பகுத்துக் கொள்ள மாட்டாத நீ, ஞாயிற்று வண்ணங்
கொண்ட நீ, ஞாயிற்று வண்ணங் கொண்ட வேந்தர் தம் எயிலைப்
பகுத்துக் கோடல் யாங்கு வல்லை ஆயினாய் என வெற்றியோடு
சேர்த்து அவன் காமவின்பச் சிறப்பைக் கூறினார்.

முடிவு :

நல் அமர்க் கடந்த நின் தடக்கை (10) இரப்போர்க்குக் கவிதல்
அல்லதை இரைஇய(11) மலர்பு அறியா எனக் கேட்டிகும் (12)
துணங்கைக்குத் (14) தலைக்கை தந்து நீ (15) நளிந்தனை வருதல்
உடன்றனள் ஆகி(16) அரிவை (18) நின் (21) எறியர் ஒக்கிய சிறு
செங்குவளை (22) நீ(25) 'ஈ' என இரப்பவும், ஒல்லாள்: நீ எமக்கு (23)
யாரையோ? எனப் பெயர்வோள் கையதை(24), கதுமென உருத்த

நோக்கமொடு அது நீ(25) பாஅல்(26) யாங்கு வல்லுநையோ? வாழ்க
நின் கண்ணி(27).

துறை :

பாடல் துணங்கையாடுதல் காரணமாகப் பிறந்த ஊடற்
பொருட்டாக அமைந்தமையால் குரவை நிலை ஆயிற்று.

பெயர் :

தான் அவனை எறிதற்கு ஓக்கிய சிறியதொரு
செங்குவளையெனச் சிறுமையால் அவள் மென்மை கூறிய
சிறப்பால் இதற்குச் 'சிறு செங்குவளை' என்பது பெயராயிற்று.

கருத்து :

இப்பாடலில், ஆசிரியர் சேர வேந்தனது கைவண்மையொடும்
வெற்றியொடும் இணைத்து அவனது காமவின்பச் சிறப்பைக்
கூறினார்.

53.அடைந்தவர்க்கு அருளலொடு படுத்து, மன்னவன்

வென்றிச் சிறப்புக் கூறுதல்

வென்று கலம் தரீஇயர் வேண்டு புலத்து இறுத்து அவர்
வாடா யாணர் நாடு திறை கொடுப்ப,
நல்கினை ஆகுமதி, எம்' என்று
கல் பிறங்கு வைப்பின் கடறு அரை யாத்த நின்
தொல் புகழ் முதுர்ச் செல்குவை ஆயின்,

5

செம்பொறிச் சிலம்பொடு அணித் தழை தூங்கும்
எந்திரத் தகைப்பின் அம்புடை வாயில்,
கோள் வல் முதலைய குண்டு கண் அகழி,
வான் உற ஓங்கிய வளைந்து செய் புரிசை,
ஒன்னாத் தெவ்வர் முனை கெட விலங்கி,

10

நின்னின் தந்த மன் எயில் அல்லது,
முன்னும் பின்னும் நின் முன்னோர் ஓம்பிய
எயில் முகப்படுத்தல் யாவதும் வளையினும்,
பிறிது ஆறு சென்மதி, சினம் கெழு குருசில்!
எழுஉப் புறந்தரீஇ, பொன் பிணிப் பலகைக்

15

குழுஉ நிலைப் புதவின் கதவு மெய் காணின்,
தேம் பாய் கடாத்தொடு காழ் கை நீவி,
வேங்கை வென்ற பொறிகிளர் புகர் நுதல்
ஏந்து கை சுருட்டி, தோட்டி நீவி,
மேம்படு வெல் கொடி நுடங்க,
தாங்கல் ஆகா, ஆங்கு நின் களிறே

20

துறை : செந்துறைப் பாடாண் பாட்டு
வண்ணமும் தூக்கும் : அது
பெயர் : குண்டு கண் அகழி

1-5 வென்று கலம்.....ஆயின்

உரை :

பிற நாடுகளை வென்று அந்நாட்டரசர் திறையாகக் கொடுக்கும் ஆபரணங்களைக் கொண்டும் பொருட்டுத் தான் வேண்டிய இடத்திலே படையொடு சென்று தங்கி, அப்பகையரசர் 'எம்மைக் காப்பாயாக' என்று கூறிக் குறையாத புதுவருவாயையுடைய தம் நாட்டைத் திறையாகக் கொடுக்க அவர்களுக்கு நீ அருள் செய்வாய்.

கற்கள் விளங்கிய இடங்களையுடைய காடுகளைத் தன் அரையிலே கட்டினாற் போன்று விளங்குகின்ற நினது பழையதாகிய புகழையுடைய பழைய நகருக்கு மீண்டு செல்வாயானால்

விளக்கம் :

பகைவர் கலங்களைத் திறையாகத் தருதல் "நன்கலங்களிற்றொடு நண்ணா ரேந்தி வந்து திறை கொடுத்தனர். (அகநா.124:1 -2) என்பதனாலும் அறியப்படும். வேண்டு புலம் என்பது மன்னன் தாம் அழிக்க வேண்டுமென்ற நாடுகள். இறுத்து - தானையொடு தங்கி. மன்னர்களின் இத்தகைய செயலை "வெருவரு தானையொடு வேண்டு புலத்திறுத்த, பெருவளக்கரிகால்" (அக. 125: 16-18) என்பதனாலும் அறிக. நாட்டைத் திறையாகக் கொடுத்தல் "நாடு திறை கொண்டனமாயின்" (அக.334:3) எனப் பிறவிடத்தும் காண்க, சேர நாடு மலை

நாடாதலின் மலைகள் மிகுந்த இடங்களைக் 'கல் பிறங்கு வைப்பு' என்றார். கடறு ஈண்டுக் காவற்காட்டை.

6-14 செம்பொறி.....கெழு குருசில்
உரை :

சிவந்த முட்டுவாயையுடைய சிலம்போடு அணியாகிய தழை தங்குகின்ற எந்திரக் கட்டினையும் அம்பையுமுடைய கோட்டை வாயிலையும் நீந்திச் செல்ல முயல்வாரைக் கொள்ளுதல் வல்ல முதலையையும் குழிந்த இடத்தையும் கொண்ட அகழியையும் உடைய, ஆகாயத்தைப் பொருந்தும்படி உயர்ந்த அவ்வகழியை வளையும்படி வளைவு வளைவாகச் செய்யப்பட்டதும் நின்னோடு மனம் பொருந்தாத பகைவரது போர் கெடும்படி தடுத்து, வென்று, அவர்களுக்கு உரியதாய் இருந்ததைக் கைக் கொண்டு நின்னாற் கொடுக்கப்பட புரிசை ஆகிய நிலைபெற்ற மதில் உண்டு. அம்மதிலிடத்து நின் படைகளைச் செலுத்துவதே அல்லாமல், தாம் இறப்பதற்கு முன்னும் இறந்தபின்னும் நின் குலத்து முன்னோர் பாதுகாத்து அளித்த மதில்களினிடத்தே செலுத்துவது நினக்கு என்ன காரியம்? அது நின் பெருமைக்குப் பொருந்துவது அன்று, ஆகவே சினம் பொருந்திய தலைவ! நீ நின் படைகளோடு அம்மதில் வழியாகச் செல்லாது வேறு வழியாகச் செல்வதாயின் அவ்வழி வளைந்து செல்ல வேண்டியதாய்த் தூரமாயிருப்பதாயினும் வேறு வழியே செல்வாயாக

விளக்கம் :

புரிசை (9) ஆகிய மன்னெயில் (11) என இயைக்க, செவ்விய மூட்டுவாயுடைய சிலம்பாதல் பற்றிச் 'செம்பொறிச் சிலம்பு' என்றார். பொறி - மூட்டுவாய், தழை - மகளிர் உடுக்கும் தழையாலான உடை. தழைகளையும் மலர்களையும் கொண்டு தழையாடை தொடுத்து அணிந்து கொள்வது பண்டையோர் வழக்கம். தூங்கும் - தொங்கும். சிலம்பொடு தழை தூங்கும் (6) புரிசை (9) எனக் கூட்டுக. புரிசைக் கண் சிலம்பும் தழையும் தங்கின என்றது, ஈண்டும் பொருவீர் உளரேல் நும் காலிற் கழலினையும் அரையில் போர்க்குரிய உடையினையும் ஒழித்து இச்சிலம்பினையும் தழையினையும் அணிமின் என அப்பகைவரைப் பெண்பாலாக இகழ்ந்தவாறென்க. இனி அவற்றை அம்மதிலில் வாழும் வெற்றி மடந்தைக்கு அணியாகத் தூக்கின என்பாரும் உளர்.

பகைவர் அணுகாமல் தடுக்கும் பல்வகைப் பொறிகளும் அமைந்த மதிலாதலின் 'எந்திரத் தகைப்பின் புரிசை' என்றார். அம்புகள் சுட்டப்பட்ட புரிசையாகவும் விளங்குதல் தோன்ற 'அம்புடை வாயில்' என்றார். நீந்திச் செல்வாரைத் தப்பாமற் கொள்ளுதல் வல்ல முதலைகளையுடைய அகழியாதலின் 'கோள்வல் முதலைய அகழி எனப்பட்டது. அகழியின் சிறப்பு, "கராஅங் கலித்த குண்டகழி" (புறநா:7) எனவும் "இரைதேர்ந்திவருங் கொடுங்கான் முதலையொடு திரைபடக் குழிந்த கல்லகழ் கிடங்கின்" (மலைபடு. 90 - 91) எனவும் பிறவிடத்துக்

கூறப்படுகின்றது. மலைகள், மண்டபங்கள், வாயில்கள் முதலியவற்றை வளைந்து வரச் செய்த புரிசை 'வளைந்து செய்புரிசை' எனச் சிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. நின்குலத்து முன்னோர் எயிலைத் தாம் உள்ள வரையும் பிறரால் நலிவு வராமற் காத்தலும் தமக்குப் பின் அரசாள்வாரும் அவ்வாறு காக்கும்படி நியதி செய்தலைக் குறித்தற்பொருட்டு முன்னும் பின்னும் நின் முன்னோர் ஓம்பிய' என்றார். நீயும் மதிலைப் பாதுகாத்தல் கடனாயிருக்க, அம்மதிலினிடத்து நின் படைகளைச் செலுத்துதல் நினக்குத் தகுவதொன்று அன்று என்று கூறவேண்டி 'எயில்முகப்படுத்தல் யாவது' என்றார். ஆறு - வழி, சென்மதி; மதி முன்னிலையசை.

15-21 எழுஉப் புறந்தரீஇ.....களிறே
உரை : 17 - 18 தேம்பாய்.....புகர்நுதல்

நின் போர் யானையானது உண்ணும் பொருட்டுத் தேனீக்கள் பரவிய மதத்தினையுடையது. அம்மதத்தின் காரணத்தால் குத்துக்கோலைக் கடந்துசெல்வது; நிறத்தால் வேங்கை மலரை வென்ற புள்ளிகள் விளங்கித் தோன்றுகின்ற நெற்றியினை உடையது.

15 - 16 எழுஉப் புறந்தரீஇ.....காணின்

இத்தகைய யானையானது கணைய மரத்தாற் பாதுகாக்கப்பட்டு, இரும்பினால் பிணித்தலையுடைய பலகையாற் செய்யப்பட்டதுமான பலநிலைகளையுடைய கோபுரமதில் வாயிலிலேயுள்ள கதவை மெய்யாகக் கண்டால்

19 - 21 ஏந்துகை.....களிறே

நின் களிறுகள் அவ்விடத்தே அடங்குதல் ஆகா. தன் மேலுள்ள வீரர்கள் ஏந்திய கையைச் சுருட்டி அங்குசத்தைக் கடந்து உயரமான வெற்றிக்கொடி தன் மீது அசைய அக்கதவினை அழிக்க முற்படும்.

விளக்கம் :

கதவிற்குப் பின்புறத்தே கணைய மரம் இடப்பட்டமையின் 'எழுஉப் புறந்தரீஇ' என்றார். எழுஉ - கணைய மரம். "எழுஉத் தாங்கிய கதவு" (புற.97), கதவு - இரும்பாலே பிணித்துச் செய்யப்பட்டமை

"பருவிரும்பு பிணித்துச் செவ்வரக் குரீஇத்,

துணைமாண் கதவம் பொருத்தி" (80-81)

என நெடுநல் வாடையில் வருதல் காண்க. குழுஉ - கூட்டம். குழுஉநிலை - பலநிலைகளில் செய்யப்பட்ட கோபுரம். புதவு - வாயில், கதவு மெய் - கதவு வடிவம். கதவு மெய் காணிற் (16) களிறு தாங்கலாகா (21) எனக் கூட்டுக. பகைவரது மதில் வாயிற்கதவங்கள் பலவற்றை முருக்கி அழித்த பயிற்சி காரணமாகக் கதவு வடிவத்தைக் கண்டால் களிறு தாங்காமல் பொருது அழிக்கச் செல்கிறது எனக் கொள்க. தேம் - தேனீ, கடாம் - போர் வேட்கையால் பிறக்கும் மதம். காழ் - குத்துக்கோல், இதனால் குத்தி யானையை அடக்குவர். யானை மதத்தால் குத்துக் கோலுக்கு அடங்காமற் போதலின் 'காழ்கைநீவி' என்றார். வேங்கை வென்ற புகர் நுதல் எனக் காட்டி நிறத்தினாலும்

அழகினாலும் வேங்கை மலரை வென்ற புகரினையுடைத்தாகிய நுதல் என்க. யானை மதத்தாலே மேலெழுந்த கையைச் சுருட்டுதலின் 'ஏந்து கை சுருட்டி' என்றார். தான் விரும்பியவாறு ஒழுகாதபடி தன்னை விலக்கும் தோட்டியைக் கைகடத்தலின் 'தோட்டி நீவி' என்றும் கூறினார்.

அரசர்க்குச் சிறந்த மறப்புகழ் மற்றெல்லாப் புகழினும் மிக்க புகழாதல் போல வெல்கொடியும் மற்றெல்லாக் கொடியினும் மேம்பட்ட கொடியாகும். எனவே 'மேம்படு வெல் கொடி' எனப்பட்டது.

முடிவு :

வேண்டு புலத்து இறுத்து அவர் (1) திறைகொடுப்ப (2) அருளி (3) நின் (4) மூதூர்ச் செல்குவை ஆயின் (5) குருசில் (14) வளையினும் (13) பிறிது ஆறு செல் (14) புதவிற் கதவு மெய் காணின் (16) ஆங்கு நின் களிறு தாங்கல் ஆகா (21) நின்னின் தந்த மன்னெயில் அல்லது (11) நின் முன்னோர் ஓம்பிய (12) எயில் முகப்படுத்தல் யாவது? (13) பெயர் :

கோள்வல் முதலைய என்றும் குண்டு கண் என்றும் அகழிக்கு வந்த அடைச்சிறப்பால் இதற்குக் "குண்டுகண் அகழி" என்பது பெயராயிற்று.

கருத்து :

இப்பாடலில் அடைந்தவர்க்கு அருளலொடு அவன் வெற்றிச்சிறப்பையும் சேர்த்துக் கூறினார்.

55. மன்னவன் உலகு புரத்தலும் தன் குறையும் கூறி,

வாழ்த்துதல்

ஆன்றோள் உணவி சான்றோர் புரவல!

நின் நயந்து வந்தனென். அடு போர்க் கொற்றவ!

இன் இசைப் புணரி இரங்கும் பௌவத்து,

நன் கல வெறுக்கை துஞ்சும் பந்தர்.

கமழும் தாழைக் கானல்அம் பெருந்துறை,

5

தண் கடற் படப்பை நல் நாட்டுப் பொருந!

செவ் ஊன் தோன்றா, வெண் துவை முதிரை,

வால் ஊன் வல்சி மழவர் மெய்ம்மறை!

குடவர் கோவே! கொடித் தேர் அண்ணல்!

வாரார் ஆயினும் இரவலர், வேண்டி,

10

தேரின் தந்து, அவர்க்கு ஆர் பதன் நல்கும்

நமை சால் வாய் மொழி இசை சால் தோன்றல்!

வேண்டுவ அளவையுள் யாண்டு பல கழிய,

பெய்து புறந்தந்து, பொங்கல் ஆடி,

விண்டுச் சேர்ந்த வெண் மழை போலச்

15

சென்றாலியரோ பெரும! அல்கலும்,

நனந் தலை வேந்தர் தார் அழிந்து அலற,

நீடு வரை அடுக்கத்த நாடு கைக்கொண்டு,

பொருது சினம் தணிந்த செருப் புகல் ஆண்மை,

தாங்குநர்த் தகைத்த ஒள் வாள்,

ஓங்கல் உள்ளத்துக் குருசில்! நின் நாளே.

20

துறை : செந்துறைப் பாடாண்பாட்டு

வண்ணமும் தூக்கும் : அது

பெயர் : துஞ்சும் பந்தர்

1 - 12 ஆன்றோள் கணவ.....இசைநூல் தோன்றல்

உரை :

கற்பினால் சிறந்தோளுடைய தலைவ! நற்குணங்களால்
நிரம்பியவர்களைப் புரத்தலில் வல்லோய்! கொல்லுகின்ற
போரைச் செய்யும் அரசே! நின்னைக் காண விரும்பி வந்தேன்.
இனிய ஓசையையுடைய அலைகள் ஒலிக்கும் கடல்வாயிலாக
வந்த நல்ல ஆபரணங்களாகிய செல்வம் தங்கும் பண்டக
சாலைகளையுடையதும் மணம் வீசுகின்ற தாழை மரங்கள்
பொருந்திய கடற்கரைச் சோலைகள் அழகிய பெரிய
துறைகளையும் உடைய குளிர்ந்த கடற் பக்கத்தையுடையதுமாகிய
நல்ல நாட்டுக்கு உரிய ஒப்பற்றவனே! தன்னொடு கலந்த சிவந்த
இறைச்சி தனியே வேறுபட்டுத் தோன்றாத வெள்ளிய
துவையலையும் அவரை துவரை முதலியவற்றைக் கலந்த
வெள்ளிய நிணத்தையுடைய இறைச்சியாகிய உணவையுமுடைய
மழவர்க்குக் கவசம் போன்றாய். குடநாட்டிலுள்ளோர்க்கு அரசே!
கொடியசையும் தேரினையுடைய தலைவனே! நின் நாட்டில்
வறுமை இல்லாமையால் இரவலர் வாராராயினும் அவர்களைப்

பெற விரும்பித் தேரை அவர்கள் உள்ள பிற நாடுகளுக்கு அனுப்பி, அதில் அவர்களைக் கொண்டுவந்து, அவர்களுக்கு உணவைத்தரும் பகைவரும் கேட்டற்கு விருப்பம் மிகுதற்குக் காரணமான உண்மையான மொழியையுடைய புகழ் மிக்க தலைவனே!

விளக்கம் :

சான்றோர் புரவலனாகிய நின்னைக்கண்டு பெறும் பொருளால் என் குறையை நீக்கிக் கொள்ள நின்னைக் காண விரும்பி வந்தேன் என்றும் என் விருப்பத்திற்கியையத் தருதற்குப் பகைவரை வென்று பெற்ற பொருள் வளமுடைய என்றும் புலப்படுத்த 'நின் நயந்து வந்தனென் அடுபோர்க் கொற்றவ' என்றார். பௌவம் - இங்குச் சேரனின் மேலைக் கடல். நன்கலவெறுக்கை - நல்ல ஆபரணமாகிய செல்வம். பந்தர் - பண்டசாலைகள். கடலிலே வந்த பண்டங்கள் பண்டசாலையிலே இறக்கப்படுகின்றன. பந்தர்ப் (4) பெருந்துறை (5) என இயையும், தாழையையுடைய கானலம் பெருந்துறை "கானலம் பெருந்துறை, வெள்ளித் தாழை' (குறுந். 163 : 3-4) எனப் பிறவிடத்தும் சுட்டப்படுதல் காண்க. படப்பை - பக்கம். அரைத்துக் கலந்தமையால் தன்னிற் சேர்க்கப்பட்ட செவ்வூன் தோன்றாத வெள்ளித் துவையை செவ்வூன் தோன்றா, வெண்துவை' என்றார். ஊன - மாமிசம், முதிரை - அவரை, துவரை முதலியன. வால் ஊன் வெள்ளிய நிணத்தொடுங்கூடிய மாமிசம். வால் - வெண்மை. அது பண்பாகுபெயராய் நிணத்தினை உணர்த்திற்று, வல்சி - உணவு. முதிரையையும் வால் ஊனையும் சேர்த்துச் சமைக்கப்பட்ட

வெண்துவையுடன் கூடிய வல்சியினையுடைய மழவர் எனக்கொள்க. மழவர் - வீர மரபினர். மெய்ம்மறை - மெய்புகு கருவி, கவசம். மழவர்க்கு மெய்புகு கருவி போலப் போரிற் புகுந்து வலியாய் முன்னிற்றலின் “மழவர் மெய்ம்மறை” என்றார். சேரனின் வரையா ஈகையால் அவன் நாட்டில் இரவவர் இல்லை. எனவேதான் வாராராயினும் எனப்பட்டது. ஆர்பதம் என்பது உண்ணும் உணவினை.

13 - 21 வேண்டுவ அளவையுள்.....நின் நாளே
உரை : 16 - 21 அல்கலும்.....நின்நாளே

பெரும! நாள்தோறும் அகன்ற இடத்திலுள்ள பகையரசர் தம் தூசிப்படை அழிந்து அலறும்படி அவர்களோடு போர் செய்கின்றாய். அவர்களது உயர்ந்த மலைகளின் அடுக்குகளையுடைய நாடுகளைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு அதனால் சினம் தணிகின்றாய். இவ்வாறு போரை விரும்புகின்ற வீரத்தையும் தன்னைத் தடுக்கும் பகைவரை அவ்வாறு செய்யவொட்டாமல் தடுத்த வாளினையும் ஓங்குதலையுடைய ஊக்கத்தையும் உடைய தலைவ! நினது வாழ்நாள்.

13 - 16 வேண்டுவ.....பெரும

நீ வேண்டிய கால அளவில் ஆண்டுகள் பல அழியும்படி மழையைப் பெய்து உலகத்தைக் காப்பாற்றிப் பின்பு பன்னினை பஞ்சைப் போலப் பொங்கி எழுதலைச்செய்து மலையைச் சேர்ந்த வெளுத்த மேகத்தைப் போலச் செய்யாதொழிவதாக!

விளக்கம் :

குருசில் நின் நாள் (21) வெண்மழை போலக் (15) சென்றாலியரோ (16) எனக்கூட்டுக. 'வேண்டுவ அளவையுள் பெய்து புறந்தந்து' எனக் கொண்டு வேண்டிய காலஅளவில் மழையைப் பெய்து உலகத்தைப் பாதுகாத்து எனக் கொள்க. மழைபெய்த பின்பு மேகம் வில்லால் அடிக்கப்பட்ட பஞ்சைப்போல் வெளுத்துப் பொங்கி மலையைச் சேர்தலின் 'பெய்து பொங்கல் ஆடி விண்டுச் சேர்ந்த வெண்மழை' என்றார். பொங்கல் - பொங்கியெழுதல். மேகம் நீரினைப் பெய்து புரந்தந்து பின் வறிதாகி வெண்மேகமாகிப் பயனின்றிக் கழிதல் போல உலகினைப் புரந்தருதல் வேண்டும் என்று வாழ்த்தினார். வானத்தன்ன வண்மையனாய்ச் சேரன் உலகு புரந்தருதலின் மழையினை உவமை கூறினார். "பாரி யொருவனு மல்லன் மாரியு முண்டிண்டுலகுபுரப்பதுவே" (புற.நா. 107:3-4).

அல்கலும் நாடோறும், தார் - படை, அலற - வருந்த, வரை - மலை, சேரன் வேந்தரொடு சினங் கொண்டு பொருதமையின் 'பொருது சினம் தணிந்த' என்றார். அவன் தன் ஆண்மையினால் மேலும் போரை விரும்புதலைக் குறிக்கச் 'செருப்புகல் ஆண்மை' என்றார். உள்ளம் - ஊக்கம்.

முடிவு :

ஆன்றோள் கணவ, சான்றோர் புரவல (1) நின் நயந்து வந்தனென் கொற்றவ (2) பொருந (6) மழவர் மெய்ம்மறை (8) கோவே, அண்ணல் (9) தோன்றல் (12) பெரும (16) குருசில், நின்னாள் (21) வெண்மழை போலச் (15) சென்றாலியரோ (16).

பெயர் :

நன் கல வெறுக்கை துஞ்சுமென்ற சிறப்பால் இதற்குத்
'துஞ்சும் பத்தர்' என்பது பெயராயிற்று.

கருத்து :

இப்பாடலில் சேரவேந்தனின் கொடைக் கடன், வென்றிச்
சிறப்பு, உலகு புரத்தல் முதலியனவும் தன் குறையும் கூறி
வாழ்த்தினார்.

58. மன்னவன் நாட்டுச் செல்வமும் அதற்கேற்ற அவனது

கொடையும் கூறுதல்

ஆடுக, விறலியர்! பாடுக, பரிசிலர்!

வெண் தோட்டு அசைத்த ஒண் பூங் குவளையர்,

வாள் முகம் பொறித்த மாண் வரி யாக்கையர்,

செல் உறழ் மறவர் தம் கொல்படைத் தரீஇயர்,

இன்று இனிது நுகர்ந்தனம் ஆயின், நாளை

5

மண் புனை இஞ்சி மதில் கடந்தல்லது

உண்குவம் அல்லேம், புகா' எனக் கூறி,

கண்ணி கண்ணிய வயவர் பெருமகன்;

பொய் படுபு அறியா வயங்கு செந் நாவின்,

எயில் எறி வல் வில், ஏ விளங்கு தடக் கை,

10

ஏந்து எழில் ஆகத்துச் சான்றோர் மெய்ம்மறை

வானவரம்பன் என்ப - கானத்துக்

கறங்கு இசைச் சிதடி பொரி அரைப் பொருந்திய

சிறியிலை வேலம் பெரிய தோன்றும்
புன்புலம் வித்தும் வன் கை வினைஞர்

15

சீருடைப் பல் பகடு ஒலிப்பப் பூட்டி,
நாஞ்சில் ஆடிய கொழுவழி மருங்கின்
அலங்கு கதிர்த் திரு மணி பெறுஉம்,
அகன் கண் வைப்பின் நாடு கிழவோனே.

துறை : செந்துறைப் பாடாண் பாட்டு
வண்ணமும் தூக்கும் : அது
பெயர் : ஏ விளங்கு தடக்கை

2 - 12 வெண்தோட்டு.....என்ப
உரை : 3 - 4 வாள் முகம்.....தரீஇயர்.

வாளினது வாய் தன் உடலில் எழுதிய மாட்சிமைப்பட்ட
தழும்புகளையுடைய உடம்பினராகிய இடியை ஒத்த மறவரது
கொல்லுகின்ற படையைக் கொணரும் பொருட்டு,

2 வெண்தோட்டு.....ஒண் பூங்குவளையர்

வெள்ளிய பனந்தோட்டிலே தொடுத்துக் கட்டிய ஒள்ளிய
பொலிவு பெற்ற குவளைப் பூவைச் சூடினவராய்,

5 - 8 இன்று இனிது.....வயவர் பெருமகன்

இன்றைக்கு இனிதாக நுகர்ந்தோமானால் நாளைக்கு
அரைத்த மண்ணால் கட்டப்பட்ட இஞ்சியையுடைய மதிலைக்
கடந்தல்லாமல் உணவை உண்ணமாட்டோம் என்று வஞ்சினம்

கூறி, தாம் சூடிய போர்க்கண்ணிக்கு ஏற்ற வினைசெய்யக் கருதிய வீரர்களையுடைய பெருமையையுடையான் (வானவரம்பன்)

9 -12 பொய்ப்படு.....என்ப

தாம் கூறிய வஞ்சினம் பொய்ப்படுதலை அறியாதனவாய் விளங்குகின்ற செவ்விய நாவினையும் மதில்களை எறிகின்ற வல்வில்லின் கண்ணே அம்புகளைத் தொடுத்தற்குரிய கூறுபாடுகளெல்லாம் முற்றக்கற்று விளங்கிய பெரிய கையினையும் அழகையெய்திய மார்பினையும் உடைய வீரருக்குக் கவசம் போன்றவனாகிய வானவரம்பனை (நாடுகிழவோன் என்று) அறிந்தோர் சொல்லுவர் என்பதாம்.

விளக்கம் :

குவளையராய்க் கொல்படை தரீஇயர் இன்றினிது நுகர்ந்தனமாயின் நாளை மதில் கடந்தல்லது உண்குவமல்லேம் புகா எனக் கூறிக் கண்ணிய வயவர் என்க. வெண்டோடு என்றது பனந்தோட்டை, சேரனது அடையாள மாலை பனந்தோடு ஆதலின். அவன் வீரரும் பனந்தோட்டிணிதத்துக் குவளைப்புவைச் சேர்த்துக் கட்டி அணிவாராயினர். 'வேங்கை யொள்ளினர் நறுவீப் போந்தையந், தோட்டிற் புனைந்தனர் தொடுத்து' (புறநா. 265 : 2-3) உழிஞை மருதத்துப் புறனாதலின் மதில் கொள்ளுதற்குச் செல்லும் சேரனின் வீரர் குவளையைப் பனந்தோட்டின்கண் சேர்த்துக் கட்டியது பொருத்தமே. வாள்முகம் - வாளின் வாய், முகத்தினும் மார்பினும் வாளின் வாய் வெட்டுதலால் உண்டாகிய வரி ஆகிய தழும்பு, அஞ்சாது எதிர்நின்று பொரும் மறவரின் மறப்பண்பை

விளக்கி நிற்கின்றது. எனவே 'மாண்வரி' என்றார். அழித்தற்குரியாரை விரைந்தழிப்பவர், இடியை ஒத்த மறவர் என்று பொருள்படச் செல்லுறழ் மறவர் எனப்பட்டனர். மறவர் என்றது சேரன் பகைவரை, 'வாள் முகம் பொறித்த மாண்வரியாக்கையர் செல்உறழ் மறவர்' எனப் பகைவரின் ஆண்மையையும் ஆற்றலையும் புலப்படுத்தியது, அவரது கொல்படையைத் தருதற் பொருட்டு மதில் கடக்கும் சேரனது வீரர்களின் பேராற்றலைப் புலப்படுத்தற் பொருட்டு என்க. 'இன்று இனிது நுகர்ந்தனம் ஆயின், நாளை மண்புனை இஞ்சி மதில் கடந்தல்லது உண்குவம் அல்லேம் புகா' என்பது சேரனது வீரர் உரைத்த வஞ்சின மொழியாகும். இது தொல்லெயிற்கிவர்தலென்றும் முற்று முதிர்வென்றும் கூறப்படும். "இவற்றைப் பகலு ளெயிலகம் புக்கன்றிப் பொற்றாரான் போனகங்கைக் கொள்ளானால்" (தொல், புறத்-12,3 மேற்கோள்) கண்ணி என்றது போர்க்கண்ணியை, மதிர்கோடற்கு அணியும் உழிஞைக் கண்ணியை, கண்ணிய என்றது தாங்கள் சூடிய உழிஞைக் கண்ணிக்கு ஏற்ப பதில் கடத்தற்கு வேண்டும் வினை செய்யக்கருதியென்றவாறு, வயவர் என்றது பகைவரது மதிலை முற்றுகை மேற்கொண்டிருக்கும் சேரன் வீரரை.

நாவினையும் வல்வில்லினையும் தடக்கையினையும் ஆகத்தினையுமுடைய மெய்ம்மறையாகிய வானவரம்பன் என்க. சேரன் தான் கூறிய வஞ்சினம் பிழையாதபடி பகைவரை வெற்றி கோடலின் 'பொய் படுபு அறியா நா' என்றார். படுபு -பட்டு, வினை எச்சம். விற்படை ஒன்றையே துணையாகக் கொண்டு பகைவரது

எயிலை அழித்தலின் 'எயில் எறி வல் வில்' என்றார். அம்பும் அதனை எய்யும் தொழிலுக்கேற்ற கூறுபாடும் விளங்கும் பெருமையையுடைய கையை "ஏ விளங்கு தடக் கை" என்றார். ஏ-அம்பு. எத்தொழிலுக்கு உள்ள கூறுபாடெல்லாம் விளங்கிய தடக்கை, மெய்ம்மறை - மெய்ப்புகு கருவி. வானவரம்பன் - சேரனுக்குரியதோர் பெயர்.

12-19.....கானத்துக்.....கிழவோனே

1 ஆடுக, விறலியர்! பாடுக, பரிசிலர்!

உரை : 12 - 15 (புன்புலத்தின் இயல்பு)

காட்டினிடத்தே ஒலிக்கின்ற ஓசையையுடைய சிள்வீடு பொருந்தியிருக்கின்ற பொரிந்த அடிமரத்தினையும் பொருந்திய சிறிய இலைகளையுமுடைய வேலமரம் பெருகத்தோன்றும். அவ்வேலமரங்களையுடைய புன்புலத்தில் வித்துக்களை விதைக்கின்ற வலிய கையையுடைய உழவுத்தொழில் செய்வோர் சிறப்பையுடைய பல கடாக்களை அவை ஒலிக்கும்படி நுகத்தின் கண்ணேபூட்டி உழுவர். கலப்பைகள் உழுத கொழுவினது படைச்சாலின் பக்கத்தே அசைகின்ற ஒளியையுடைய அழகிய மணியைப் பெறுதற்கு இடமான அகன்ற இடத்தையுடைய ஊர்களைக் கொண்ட நாட்டுக்கு உரிமையுடையோன் என்பர். ஆடுக விறலியரே! பரிசிலரே பாடுக!

விளக்கம் :

சிதடி - சிள்வீடு என்னும் வண்டு. கறங்கு இசை - ஒலிக்கின்ற ஓசை, சிறிய இலை சிறியிலை என்றாயிற்று. 'சிள்வீடு கறங்கும்

சிறியிலை வேலத்து' (அக. 89:6) என்றார் பிறரும். மழை குறைந்த பின்புலத்து வேலம் மிகுதியாக வளர்ந்திருத்தலின் 'வேலம் பெரிய தோன்றும் புன்புலம்' எனப்பட்டது. புன்புலத்து மழை குறைவு ஆதலின் வாளை நோக்கி மக்கள் வாழ்வர். இது 'வித்தி வானோக்கும் புன்புலம்' (புறநா. 18:23) என்பதனாலும் அறியப்படும். வினைஞர் என்றது உழவரை. வினைஞர் (15) பல்பகடு ஒலிப்பப் பூட்டிக் (16) கொழுவழி மருங்கின் (17) திருமணி பெறும் (18) நாடு கிழவோன் என்க.

பகடு - எருமைக் கடா. பகட்டையென இரண்டாம் உருபு விரிக்க. நாஞ்சில் ஆடிய - கலப்பைகள் வழங்கிய. உழுகின்ற காலத்து அவர்கள் சிறந்த மணியைப் பெறுகின்றனர். இதனால் இவர்கள் நன்புலம் வித்தும் உழவர் பெறும் பேற்றினும் சிறந்த பேற்றை வருத்தமின்றி உடன் பெறும் நாடு என அவன் நாட்டின் செல்வச்சிறப்பு பெறப்பட்டது. இவ்வாறு செல்வக் குறைவிலனாதலின் அத்தரத்திற்கு ஏற்ப நமக்கு வேண்டுவன தருதலிற் குறையுடையனல்லன் என்பதும் புலப்படுத்தப்பட்டது. ஆடல் விறலியராதலின் 'ஆடுக விறலியர்' என்றும், பாணர் முதலிய பரிசிலர் அரசற்பாற் சென்று பரிசிற்பொருட்டுப் பாடும் இயல்பினராதலால் 'பாடுக பரிசிலர்' என்றும் கூறினார்.

சேரன்பாற் பரிசில் பெற்றுவரச் சென்ற பரிசிலன் ஒருவன் அவன்பாற் பரிசிற்பொருட்டாகச் சென்ற விறலியரையும் பரிசிலரையும் நோக்கிக் கூறியதாக அமைந்துள்ளது இச்செய்யுள்.

முடிவு :

வயவர் பெருமகன் (8) சான்றோர் மெய்ம்மறை (11)
வானவரம்பன் (12) புன்புலம் வித்தும் வன்கை வினைஞர் (15)
திருமணி பெறுமம் (18) நாடு கிழவோன் (19) என்ப (12) ஆடுக
விறலியர் பாடுக பரிசிலர் (1).

பெயர் :

அம்பும் அதனை எய்யும் தொழிலுக்குற்ற கூறுபாடுகளும்
விளங்கும் பெருமையையுடைய கையை 'ஏ விளங்கு தடக்கை
என்றார். இச்சிறப்பான் இச்செய்யுளுக்கு 'ஏ விளங்கு தடக்கை
என்பது பெயராயிற்று.

கருத்து:

இப்பாடலில் அவன் நாட்டுச் செல்வமும் அதற்கேற்ற அவன்
கொடையும் கூறப்பட்டன.

60. மன்னவன் கொடைச் சிறப்பொடு வென்றிச் சிறப்பும்

கூறுதல்

கொலை வினை மேவற்றுத் தானை; தானே

இகல் வினை மேவலன்; தண்டாது வீசும்:

செல்லா மோதில், பாண்மகள்! காணியர்-

மிஞிறு புறம் மூசவும் தீம் சுவை திரியாது,

அரம் போழ்கல்லா மரம் படு தீம் கனி

5

அம் சேறு அமைந்த முண்டை விளை பழம்

ஆறு செல் மாக்கட்கு ஓய் தகை தடுக்கும்,

மறாஅ விளையுள் அறாஅ யாணர்,

தொடை மடி களைந்த சிலையுடை மறவர்

பொங்கு பிசிர்ப் புணரி மங்குலொடு மயங்கி,

10

வரும் கடல் ஊதையின் பனிக்கும்

துவ்வா நறவின் சாய் இனத்தானே

துறை : விறலி ஆற்றுப்படை

வண்ணமும் தூக்கும் : அது

பெயர் : மரம் படு தீம் கனி

4 - 12 மிஞிறு புறம்.....இனத்தானே

உரை :

வண்டுகள் நறு மணத்தால் புறத்தே மொய்க்கவும் தம் இனிய
சுவை மாறுபடாதனவும் புறத்து வன்மையால் அரிவாளும்
பிளத்தற்கு இயலாத மரங்களில் விளைந்த அழகிய சாறு
நிரம்பியனவும் முட்டைபோல முதிர்ந்தனவுமான இனிய பழங்கள்
வழியிலே செல்லுகின்ற மக்களுக்கு உணவாக அமைந்து, நடந்து
செல்லுதலால் உண்டான களைப்பையும் ஓய்ந்த தன்மையையும்
மாற்றும். முற்காலத்து விளைந்தேனென மறுக்காத நிலத்தின்
விளைவையும் இடையறாமல் வருகின்ற ஏனைய
புதுவருவாய்களையும் உடையதும், அம்புகளைத் தொடுத்து
எய்தலால் மடிதலைக் களைந்த வில்லையுடைய மறவர்
பொங்குகின்ற பிசிரையுடைய அலைகளோடும் மேகங்களோடும்
கலந்து, வருகின்ற கடலினது குளிர்ந்த காற்றால் உடல்
நிடுங்குகின்றதற்கு இடமாயிருப்பதுமான உண்ணப்படாத

நறவென்னும் ஊரின் கண்ணே மென்மையையுடைய
மகளிரிடத்தேயுள்ளான்.

விளக்கம் :

மிஞ்ிறு புறம் முசுதல் பழத்தின் நறுமணத்தால், முசுதல்
மொய்த்தல், வண்டு மொய்த்தாலும் தீஞ்சுவை திரியாமை
அப்பழத்தின் புறத்து வன்மையால் ஆகும். “மரம்படு தீம் கனி”
என்றது. இங்குப் பலாப்பழத்தினைக் குறிக்கும் என்பர். முட்டை
என்பது பலாப்பழத்தின் வடிவிற்கு உவமை என்பர் உவே.
சாமிநாதய்யர் அவர்கள். முட்டை என்பது முண்டை என்றாயிற்று.
மெலித்தல் விகாரம். முட்டை போலும் வெண்மையும் திரட்சியும்
பருமையுமுடைய பழம் விளாம்பழம் என்றும் உரை கொள்வார்
அருபருளம்பலவனார் அவர்கள். மக்கள் நடந்து செல்லும்
வழியிலே அவர்கள் உண்ணும்படி பழமரங்களை வளர்த்தல்
வழக்கம். “நெடுஞ் சேண் வந்த நீர்நசை வம்பலர், செல்லுயிர்
நிறுத்த சுவைக்காய் நெல்லி (அகநா. 271:6-7) எனப் பிறரும் கூறுவர்.
நிலவளம் கரத்தலின்மையால் நெல் முதலியன யாண்டு தோறும்
குன்றாது விளைதலின் ‘மறாஅ விளையுள்’ என்றார். தொடை -
அம்புதொடுத்து எய்தல். மடி - மடிதல். சிலையுடைமறவர் என்றது
சேரனது விற்படை வீரரை. நறவு - ஓர் ஊர். உண்ணப்படும்
கள்ளாகிய நறவினை விலக்கி ஊர் என்பது தோன்றத் துவ்வா
நறவு என்றார். இது ‘வெளிப்படை’ என்னும் இலக்கணமாகும்.
மெல்லிய மகளிர் - பாட்டாலும் கூத்தாலும் உரையாலும்
சேரனுக்கு மகிழ்ச்சியைச் செய்யும் மகளிர்.

"இன்னகை யாயமோ டிருந்தோற் குறுகி" (சிறுபாண். 220).

1-3 கொலை வினை.....காணியர்

உரை :

சேரனது சேனை போராகிய வினையை
விரும்புதலையுடையது. அவனும் போரை விரும்பிச் சென்று
அவ்விடத்தே பெற்ற அரிய பொருட்களை ஓரளவில் அமையாது
கொடுப்பான். விறலி! ஆதலால் அவனைக் காணும் பொருட்டுப்
போதலை விரும்புவோமா?

முடிவு :

அவன்றான் இப்பொழுது துவ்வா நறவின் சாயினத்தான் (12)
தானை, கொலை வினை மேவற்று (1) இகல்வினை மேவலன் (2)
பாண்மகள்! காணியர் செல்லாமோ (3) தண்டாது வீசும் (2).

பெயர் :

புறத்து வன்மையால் அரிவாளும் போழமாட்டா என்று
புறக்காழனவாகிய பனை முதலியவற்றின் தீங்கனியை நீக்கிச்
சொன்னமையாலும், முன்னும் பின்னும் வந்த அடைச்சிறப்பாலும்
இதற்கு 'மரம்படு தீங்கனி' என்பது பெயராயிற்று.

கருத்து :

இப்பாடலில் சேரனின் கொடைச் சிறப்பும் வென்றிச் சிறப்பும்
கூறப்பட்டன.

பரிபாடல்

முழுமையாக கிடைத்துள்ள பரிபாடல் 22 ஆகும். இதனைப் பாடியோர் 13 புலவர்கள். சிற்றெல்லை 25 அடிகள் என்றும் பேரெல்லை 400 அடிகள் என்றும் பரிபாட்டின் அளவியல் பற்றித் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகிறது. பரிபாட்டு எனவும் இந்நூலைக் குறிப்பிடுவர். எட்டுத்தொகை நூல்களுள் அகமும், புறமும் கலந்த நூல் பரிபாடல் ஆகும் இந்நூலைத் தொகுத்தவர், தொகுப்பித்தவர் பெயர் தெரியவில்லை.

பரிபாடல் - 2 பாடல்கள் - செவ்வேள், திருமால்

செவ்வேள்

அறுமுகப் பெருமானின் வெற்றிச் செயல்கள்

பாய் இரும் பனிக்கடல் பார்துகள் படப்புக்கு

சேய் உயர் பிணிமுகம் ஊர்ந்து, அமர்உழக்கி,

தீ அழல் துவைப்பத் திரிய விட்டெறிந்து,

நோயுடை நுடங்கு சூர் மா முதல் தடிந்து,

வென்றியின் மக்களுள் ஒருமையொடு பெயரிய 5

கொன்று உணல் அஞ்சாக்கொடுவினைக் கொல்தகை

மாய அவுணர் மருங்கு அறத் தபுத்த வேல்,

நாவல்அம் தண் பொழில் வடபொழில் ஆயிடை,

குருகொடு பெயர் பெற்ற மால் வரை உடைத்து

மலை ஆற்றுப் படுத்த மூ - இரு கயந்தலை!

10

உரை :

மென்மையான ஆறுதலைகளையுடைய முருகப் பெருமானே! மிக உயர்ந்த பிணிமுகம் என்னும் யானையினை ஊர்தியாகக் கொண்டு, பரந்துபட்டதும் அளவில் பெரியதுமான குளிர்ந்த கடலில் உள்ள பாறைகள் தூளாகும்படிப் புகுந்து போர் செய்து, தீப்பொறியுடன் ஒலியெழும்படி உன் வேற்படையினைத் திரித்து விட்டெறிந்தாய். உன்னால் எறியப்பட்ட அவ்வேல், அமரரையும் பிறரையும் துன்புறுத்துவதையே இயல்பாகக் கொண்ட சூரபன்மனாகிய மாமரத்தினை வேருடன் வெட்டியது. வெற்றியையே தமக்கு உடைமையாகக் கொண்டமையால் புண்ணியம் செய்தவர், பாவம் செய்தவர் என்னும் இருவகையில் புண்ணியம் செய்தவர் என்னும் பெயரைப் பெயரளவில் மட்டுமே பெற்று, பிற உயிர்களைக் கொன்று உண்பதையே வழக்கமாகக் கொண்ட தீவினை செய்ய அஞ்சாதவரும், மாயம் செய்வதில் வல்லவருமாகிய அவுணருடன் போர் செய்து அவர்களது குலத்தையே அழித்தது. மேலும் அவ்வேல் இந்நாவலந் தீவின் வடபகுதியில் உள்ள கிரௌஞ்சம் என்னும் பறவையினது பெயரைப்பெற்ற பெரியமலையினைத் துளைத்து அதனிடையில் வழியுண்டாக்கிய சிறப்பும் உடையது. அத்தகைய வேலினைக் கையிலேந்திய வீரன் நீ!

உரை விளக்கம் :

சூரபன்மாவை அழிப்பதற்காக முருகப் பெருமான் மிக உயர்ந்த பிணிமுகம் என்னும் யானையின் மீதேறிப் போருக்குச்

சென்றான். போரில் அவன் விட்ட வேல் பரந்த பெரிய குளிர்ச்சி பொருந்திய கடலில் புகுந்து கடற் பாறைகளைத் தூள் தூளாக்கியது. கடலை வற்றச் செய்தது. அவ்வேல் சென்ற வேகத்தில் தீயையும் ஒலியையும் எழுப்பியது. தேவர்கள் முதலாக யாவருக்கும். துன்பம் கொடுத்து வந்த கடலின் நடுவே மாமரமாகி நின்ற சூரபன்மாவை வேருடன் வெட்டி வீழ்த்தியது. வெற்றியினைத் தங்கட்கு உரிமையாக உடைமையால் புண்ணியம் செய்த மக்கள், பாவம் செய்த மக்கள் என்னும் இருபிரிவினரில் பெயரளவில் மட்டுமே புண்ணியம் செய்தவர் என்னும் பெயரை உடைய, அவுணர் பிற உயிர்களைக் கொன்று உண்ணும் கொடுஞ் செயலுக்குச் சிறிதும் அஞ்சாதவர்கள். மாயங்களில் வல்ல அவுணரை அவர்தம் குலத்துடன் அழித்தது முருகனது வேல். அத்தகைய வெற்றி மிக்க வேற்படையினைக் கையிலேந்திய முருகப்பெருமான் நாவலந்தீவின் வடபகுதியில் இருந்த கிரௌஞ்சம் என்று கூறப்படும் பறவையினது பெயரைப்பெற்ற பெரிய மலையினைக் குடைந்து அம்மலையின் உள்ளே வழியுண்டாக்கிய ஆறுமென்மையான தலைகளையுடையவன் என்றார். இதனால், அவனது ஆறுதலைகளின் சிறப்பும், அத்தலைகளில் உள்ள முகங்கள் அன்பர்க்கு அருளைப்பொழிவன ஆதலின் அத்தலைகள் மென்மையானவை என்ற குறிப்பும் புலப்படுமாறு மு-இரு கயந்தலை என்றார் ஆசிரியர்.

அருஞ்சொற்பொருள் :

பாய் - பரந்த, இருங்கடல் - கரிய கடல், பெரிய கடல், பனிக்கடல் - குளிர்ந்த கடல், பார் - பாறைக்கல், துகள் - தூள், சேய் உயர் - மிக உயர்ந்த, பிணிமுகம் - முருகனது ஊர்தியாகிய யானையின் பெயர், அமர் உழக்கி - போர் செய்து, தீஅழல் - தீக்கொழுந்து, தீப்பொறி, துவைப்ப - ஒலிக்கும்படி, நோயுடை - பிறர்க்குத் துன்பம் தருகின்ற, நுடங்குதல் - அசைதல், சூர்மா - சூரபன்மனாகிய மாமரம், முதல் தடிந்து - வேருடன் வெட்டி, வென்றி - வெற்றி, மக்களுள் ஒருமையொடு பெயரிய - மக்கட்குரிய புண்ணியம், பாவம் என்னும் இருவகையுள் ஒருவகையாகிய புண்ணிய மக்கள் என்னும் பெயரைப் பெயரளவில் மட்டுமே உடைய அவுணர், கொன்றுணல் அஞ்சாக்கொடுவினைக் கொல்தகை மாய அவுணர் - பிறரைக் கொன்று உண்ணுவதற்கு அஞ்சாத, கொலைத்தொழில் செய்யும் மாயம் வல்ல அவுணர், மருங்கு அறத் தபுத்த வேல் - குலத்தினை அழித்தவேல், நாவல்அம் தண்பொழில் - நாவலந்தீவு, வடபொழில் ஆயிடை - வடதிசைப் பகுதியில், குருகு - அன்றில், வடமொழியில் 'கிரௌஞ்சம்' என்று பெயர், மால்வரை - பெரியமலை, மலையாற்றுப்படுத்த - மலையின் உள்ளே குடைந்து வழியுண்டாக்கின, மூ-இரு கயந்தலை - ஆறு மென்மையான தலைகள்.

பொருள் முடிவு :

மூ-இரு கயந்தலை! சேய் உயர் பிணிமுகம் ஊர்ந்து, பாய் இரும் பனிக்கடல் பார் துகள் படப்புக்கு, அமர்உழக்கி, தீஅழல்

துவைப்பத் திரிய விட்டெறிந்து, நோய் உடை நுடங்கு சூர் மாமுதல் தடிந்து, வென்றியின் மக்களுள் ஒருமையொரு பெயரிய, கொன்று உணல் அஞ்சாக்கொடுவினைக் கொல்தகை மாய அவுணர் மருங்கு அறத் தபுத்தவேல், நாவல் அம் தண்பொழில் வடபொழில் ஆயிடை, குருகொடு பெயர்பெற்ற மால்வரை உடைத்து, மலையாற்றுப்படுத்த மூ-இரு கயந்தலை.

வேலனது வெறிப்பாட்டு

மூ - இரு கயந்தலை, முந்நான்கு முழவுத் தோள்,
ஞாயிற்று ஏர் நிறத் தகை! நளினத்துப் பிறவியை!

காஅய் கடவுட் சேளய்! செவ்வேள்!

சால்வ! தலைவ!' எனப் பேள விழவினுள்,

வேலன் ஏத்தும் வெறியும் உளவே

15

அவை வாயும் அல்ல, பொய்யும் அல்ல

நீயே வரம்பிற்று இவ் உலகம் ஆதலின்:

சிறப்போய் சிறப்பு இன்றிப் பெயர்குவை,

சிறப்பினுள் உயர்வு ஆகலும்,

பிறப்பினுள் இழிவு ஆகலும்,

20

ஏனோர் நின் வலத்தினதே:

உரை :

அருளைப் பொழியும் ஆறுமுகங்களை உடையவனே!
மத்தளத்தைப் போன்ற பன்னிரண்டு தோள்களுடனும், கதிரவன்
தோன்றும் போது உண்டாகும் செந்நிற அழகுடனும் விளங்கும்

முருகனே! சரவணப் பூம்பொய்கையில் தாமரைப் பூவில்
பிறந்தவனே! அழித்தல் தொழிலையுடைய சிவபெருமானின்
மகனே! சிவந்த நிறமுடைய அழகனே! சான்றாண்மை மிக்கவனே!
உயிர்களுக்கெல்லாம் தலைவனாகிய இறைவனே! எனப் பலவாறு
கூறும் புகழ்மொழிகளால், நீ வெளிப்பட்டுத் தோன்றும்
வெறியாட்டு விழாக்களத்தில் வேலன் உன்னைப்பாடும்
வெறிப்பாடல்களும் உள்ளன.

இவ்வுலகம் உன்னையே தலைவனாகக் கொண்டது
என்பதால் வேலன்பாடும் வெறியாட்டுப் பாடல்கள் உன்னையே
பாட்டுடைத் தலைவனாக உடையவை. ஆதலின் உன்புகழ்பாடும்
அவை வாய்மையானவையும் அல்ல. வெறியாடும் பொழுது அவன்
உன்னைக் கண்டு வணங்கிப் போற்றிப் பாடுவதால் அப்பாடல்கள்
பொய்ம்மையானவையும் அல்ல. தலைமைச் சிறப்பினையுடைய நீ
உருவம், பிறப்பு, நிறம், குணம் போன்ற பல்வேறு
பாடற்பொருள்களில் ஒன்றை உடையவனாகத் தோன்றுமிடத்து
உனது தலைமைச் சிறப்பினைப் பெறமாட்டாய். ஆயினும்
உன்னையல்லாத பிற உயிர்கள் எல்லாம் நல்வினையால்
சிறப்புமிக்க தெய்வப் பிறப்பினராகப் பிறத்தலும், தீவினையால்
தாழ்ந்த பிறப்பினராகப் பிறத்தலும் ஆகிய இந்நிகழ்ச்சி உன்
ஆணையின்படியே நிகழும். ஆதலின் உனக்குரிய முழுமுதல்
தன்மையாகிய சிறப்பு எப்பொழுதும் உன்னை விட்டு
நீங்குவதில்லை.

உரை விளக்கம் :

வேலன், குறிஞ்சித் தெய்வமாகிய முருகன் அருள்கொண்டு ஆடும் ஆடல் வெறியாடல் எனப்படும். அவ்வாறு அவன் வெறியாடு களத்தில் நின்று வெறியாடும்போது முருகனது பல்வேறு சிறப்புக்களையும் புகழ்ந்து பாடுவான். அப்பாடல்கள் வெறியாட்டுப் பாடல்கள் எனப்படும். ஆறுதலையுடையவன் முருகன் என்பதால் ஆறுமுகன் என்று போற்றப்பட்டான். மத்தளம் போன்ற திரண்ட தோள்களையுடையவன் என்பதால் 'முழவுத்தோள்' என்றார். இதனால் அவனது பன்னிருகைகளின் சிறப்புக் கூறப்பட்டது. விடியற்காலையில் தோன்றும் சிவந்த கதிரவன் நிறம் முருகனது நிறத்திற்கு உவமை கூறப்பட்டது. திருமுருகாற்றுப்படையின் தொடக்கத்தில் நக்கீரர் திருப்பரங்குன்றில் முருகன் காட்சியைக் கூறும் போது,

"உலகம் உவப்ப வலனேர்பு திரிதரு

பலர்புகழ் ஞாயிறு கடற்கண்டாஅ ங்கு

ஓவற இமைக்குஞ் சேண்விளங் கவிரொளி" (1-3)

என்றார்.

இவ்வாற்றுப்படையில் முருகனின் ஆறுமுகங்கள், பன்னிரு கைகளின் செயல்களையெல்லாம் நக்கீரர் அழகுபடக் கூறுவது குறிப்பிடத்தக்கது. சரவணப் பொய்கையில் தாமரைப் படுக்கையில் பிறந்தவன் என்பதால் நளினத்துப் பிறவியை என்றார்.

பிறவா யாக்கைப் பெரியோனாகிய சிவபிரான் - கடவுள் என்றழைக்கப்பட்டான். 'ஆலமர் கடவுள்' புதல்வனாதலின் கடவுள்

சேய் என்றார். சிவபெருமானின் பிறிதொரு வடிவமாகத் தோன்றியவன் ஆதலால் சிவனுக்குரிய செந்நிறம் உடையவன் எனும் பொருளில் 'செவ்வேள்' என்றழைக்கப்பட்டான். சான்றாண்மைப் பண்பு கடவுட் பண்பாதலின் சான்றோனே என்றார். உலக உயிர்கட்குத் தலைமையுடையவன் ஆதலின் 'தலைவ'னே என்றார். திருமுருகாற்றுப்படையில் 'கடவுட்புதல்வ' (முருகு-256) 'வேல் கெழு தடக்கைச் சால்பெருஞ் செல்வ' (முருகு - 265) என்ற சொற்கள் வருவது இங்கு ஒப்பிட்டுக் காணத்தக்கது. வேலன் ஆடும். வெறியாட்டு விழா அச்சத்தைத் தரும் ஆதலின் 'பேளவிழவினுள்' என்றார்.

இவ்வுலகம் முழுவதும் நீக்கமற நிறைந்திருந்து உலகினை இயக்கும் முழுமுதலாகிய இறைவனுக்கு உருவம், பிறப்பு ஆகியவை பொருந்தமாட்டா ஆதலின் வேலன் பாடும் வெறிப்பாடல்களில் கூறப்படும் உருவம், பிறப்பு, நிறம், பண்பு ஆகியவை உண்மையல்ல. ஆயினும் அன்பர்கள் கருதி வழிபடும் வடிவில், எவ்வண்ணம் வேண்டினும் அவ்வண்ணம் காட்சிதரும் இயல்பு முழு முதல் தன்மைக்கு இழுக்கு ஆதலின் அம்முழுமுதல் தன்மையிலிருந்து குறைந்தவனாகக் கருதப்படுவன். ஆனால் முருகன் அன்பர்க்கு அவர்கள் விரும்பும் வடிவில் தோன்றி அருளும் செயலால் அவனது முழுமுதல் தன்மை குறைவதில்லை என்றார். இவ்வுலகில் பிறக்கும் ஏனைய உயிர்களுள் நல்வினையால் உயர்ந்த பிறப்பும் தீவினையால் தாழ்ந்த பிறப்பும் அடையும் உயிர்கள் இறைவனாகிய முருகனின் ஆணையால்

பிறக்கின்றன. ஆதலின் உயிர்கள் பிறத்தலும், சிறத்தலும் ஆகிய செயல்களுக்குக் காரணமானவன் ஆதலின் முருகனது முழுமுதல் தன்மையாம் சிறப்பு என்றும் குறைவதில்லை என்று முருகனின் சிறப்பினை ஆசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அருஞ்சொற்பொருள் ;

முழவுத்தோள் - முழுவம், மத்தளம் போன்ற தோள், ஏர் - அழகு, நிறத்தகை - நிறத்தையுடையை, நளினம் - தாமரைப் பூ, காய்கடவுள் - சிவபெருமான், சேய் - புதல்வன், செவ்வேள் - முருகன், சால்வ - சால்புடையை, பேளவிழவு - அச்சம் தரும் விழா, வெறி - வெறிப்பாட்டு, ஆகுபெயர், வாயும் - வாய்மையும் (உண்மை), வரம்பிற்று - தலைமையாக உடையது, சிறப்பினுள் - நல்வினையால் உயர்ந்த பிறப்பு, பிறப்பினுள் இழிபு - தீவினையால் இழிந்தபிறப்பு, வலம் - வெற்றி, இவ்விடத்து ஆணை.

பொருள் முடிவு :

மூ-இரு கயந்தலை! முந்நான்கு முழவுத்தோள், ஞாயிற்று ஏர் நிறத்தகை! நளினத்துப் பிறவியை! காஅய் கடவுள் சேய்! செவ்வேள்! சால்வ! தலைவ! எனப் பேள விழவினுள் வேலன் ஏத்தும் வெறியும் உளவே, அவை, இவ்வுலகம் நீயே வரம்பிற்று ஆதலின் வாயும் அல்ல, பொய்யும் அல்ல, சிறப்போய் சிறப்பின்றிப் பெயர்குவை, ஏனோர் சிறப்பினுள் பிறப்பினுள் உயர்வு ஆகலும் இழிபு ஆகலும் நின் வலத்தினதே.

முருகப் பிரானின் பிறப்பு

ஆதி அந்தணன் அறிந்து பரி கொளுவ,
வேத மா பூண் வையத் தேர் ஊர்ந்து,
நாகம் நாணா, மலை வில்லாக,
மூவகை ஆர் எயில் ஓர் அழல் அம்பின் முளிய, 25
மாதிரம் அழல, எய்து அமரர் வேள்விப்
பாகம் உண்ட பைங்கட் பார்ப்பான்
உமையொடு புணர்ந்து. காம வதுவையுள்,
அமையாப் புணர்ச்சி அமைய, நெற்றி
இமையா நாட்டத்து ஒருவரம் கொண்டு, 30
'விலங்கு' என, விண்ணோர் வேள்வி முதல்வன்
விரிகதிர் மணிப் பூணவற்குத் தான் ஈத்தது
அரிது என மாற்றான், வாய்மையன் ஆதலின்,
எரி கனன்று ஆனாக் குடாரி கொண்டு அவன் உருவு
திரித்திட்டோன், இவ் உலகு ஏழும் மருள: 35
கருப் பெற்றுக் கொண்டோர், கழிந்த சேய் யாக்கை
நொசிப்பின், ஏழ் உறு முனிவர், நனி உணர்ந்து,
வசித்ததைக் கண்டம் ஆக மாதவர்,
மனைவியர், நிறைவயின், வசி தடி சமைப்பின்,
சாலார்; தானே தரிக்க' என, அவர் அவி 40
உடன் பெய்தோரே, அழல் வேட்டு: அவ் அவித்
தடவு நிமிர் முத் தீப் பேணிய மன் எச்சில்,
வடவயின், விளங்கு ஆல், உறை எழு மகளிருள்

கடவுள் ஒரு மீன் சாலினி ஒழிய,

அறுவர் மற்றையோரும் அந்நிலை அயின்றனர் 45

மறுஅறு கற்பின் மாதவர் மனைவியர்

நிறைவயின் வழாஅது நிற சூலினரே;

நிவந்து ஓங்கு இமயத்து நீலப் பைஞ் சுனைப்

பயந்தோர் என்ப, பதுமத்துப் பாயல் :

பெரும்பெயர் முருக! நிற்பயந்த ஞான்றே 50

அரிது அமர் சிறப்பின் அமரர் செல்வன்,

எரி உமிழ் வச்சிரம் கொண்டு, இகந்து வந்து, எறிந்தென

அறுவேறு துணியும் அறுவர் ஆகி,

ஒருவனை; வாழி, ஓங்கு விறல் சேஎய்!

உரை :

நான் முகனாகிய அந்தணன் வேதங்களாகிய குதிரைகள்
பூட்டப்பட்ட பூமியாகிய தேரைச் செலுத்தும் பாகனாகித் தேரைச்
செலுத்தும் முறையறிந்து செலுத்தினான். சிவபெருமான்
அத்தேரில் ஏறிச்சென்று, வெள்ளி, பொன், இரும்பு ஆகிய மூன்று
வகையில் அமைந்த முப்புரம் என்னும் மூன்று மதில்களை,
இமயமலையையே வில்லாகவும் வாசுகி என்னும் பாம்பினை
நாணாகவும் கொண்டு ஆற்றல் மிக்க ஒரு தீ அம்பினால் எரிந்து
சாம்பலாகும்படியும் திசைகள் வெதும்பும்படியும் அழித்தான்.
தக்கன் அமரர்க்குச் செய்த வேள்வியில் இடப்பட்ட
அவியுணவினை உண்டவனும் சினத்தால் பொன்னிறக்
கண்ணையுடையவனுமாகிய அச்சிவபெருமான் இமவான்

மகளாகிய உமையம்மையோடு புணர்ந்து காமத்தை நுகர்கின்ற திருமணநாளில் அமையாத புணர்ச்சியை இந்திரன் வேண்டுகோளுக்கேற்ப ஒருநாளில் தவிர்ந்தான்.

நெற்றியின் நடுவில் இமையாத நெருப்புக் கண்ணையுடைய அச்சிவபெருமானிடத்தில் அமரர் தலைவனாகிய இந்திரன் சென்று, "உனது புணர்ச்சியினால் தோன்றிய கருவினை அழிப்பாயாக" என்று ஒரு வரத்தினை வேண்டிப் பெற்றான். தீயினைக் கக்குவதும் என்றும் அழியாத தன்மையுடையதுமான மழுப்படையினைக் கையில் உடையவனான அச்சிவபெருமான் வாய்மை தவறாதவனாதலின், நூறு வேள்விகளைச் செய்து அமரர்க்குத் தலைவனும் ஒளிவிடும் மணிகளால் செய்யப்பட்ட அணிகலன்களை அணிந்தவனும் ஆகிய அவ்விந்திரனுக்கு, தான் அளித்த வரம் செய்வதற்கு அரியது என்று அதனை மறுக்காதவனாய் இவ்வுலகங்கள் ஏழும் தனது வாய்மை தவறாத செயலைக் கண்டு வியந்து நிற்க, தனது கருவின் உருவினைச் சிதைத்துப் பல துண்டுகளாக்கி இந்திரன் கையில் கொடுத்தான்.

சிவபெருமான் அளித்த சிதைந்த கருவைப் பெற்றுக் கொண்ட இந்திரனிடத்திலிருந்து ஏற்றுக்கொண்ட ஏழு முனிவர்களும், பிளந்து துண்டுகளாக்கப்பட்ட இக்கரு ஆறுமுகமுடைய மைந்தனாகி அமரர் படைக்குத் தலைவனாகும் என்பதைத் தமது தவத்தின் வலிமையால் பெற்ற ஞானத்தால் உணர்ந்து கொண்டனர். அம்முனிவர்கள், சிவபெருமான் சிதைத்துக் கொடுத்த கருத்துண்டுகளைத் தம் மனைவியர் உட்கொண்டு தம்வயிற்றில்

தாங்கிக் கருவை வளர்த்தால் கற்புடைமைக்குப் பொருந்தாது என்று வேள்வி எண்ணி, வளர்த்து, அக்கருத்துண்டுகளைத் தீயே தாங்கட்டும் என்று ஒன்றாகச் சேர்த்து வேள்வித் தீயிலிட்டனர். வேள்விக் குண்டங்களில் மூவகைத் தீயினாலும் கொள்ளப்பட்ட அவிப்பாகத்துடன் சேர்ந்த எச்சிலாகிய அவற்றை வானின் வடதிசையில் உறைகின்ற ஏழுமகளிருள் விளங்குகின்ற மற்றைய கார்த்திகை மகளிராகிய அறுவரும் அப்பொழுதே உண்டனர்.

அவ்வாறு உண்ட முனிவர்களது மனைவியர் தம் கணவர் வேண்டிக் கொண்டதனாலேயே உண்டனராதலின் அவர்களது கற்புடைமைக்கு இழுக்கில்லை என்பதால் குற்றமற்ற கற்பினையுடைய அம்மகளிர் அறுவரும் உன்னைத் தங்கள் வயிற்றில் வளரும் கருவாகத் தாங்கிக் கொண்டனர். மலைகளில் மிக உயர்ந்து ஓங்கியதாகிய இமயமலையில் நீலப் பூக்களையுடைய பசுமைமிக்க சரவணம் என்னும் பொய்கையில் தாமரைப் பூவாகிய பள்ளியுள் ஆறுமகளிரும் ஒருசேர உன்னைப் பெற்றெடுத்தனர் என்று தொல்லோர் கூறுவர். பெருமை மிக்க புகழுக்குரிய முருகப்பெருமானே! உன்னைக் கார்த்திகை மகளிர் பெற்ற அப்பொழுதே, பிறர்க்கு அரிதானதும் யாவரும் விரும்புதற்குக் காரணமானதுமாகிய சிறப்பினையுடைய அமரர் தலைவனாம் இந்திரன், பகைமிகக் கொண்டு, முனிவர்கட்குத் தான் கருவினைக் கொடுத்ததையும் வரம் அளித்ததையும் மறந்து நெருப்பினை உமிழும் தனது வச்சிரப்படையினால் வெட்டினான். முன் ஆறு துண்டுகளாக இருந்தவை ஆறு வடிவமாகிப் பின் ஆறும்

சேர்ந்து ஒரே உருவமாக, ஒருவனாக நீ ஆனாய்! ஆற்றல் பொருந்திய சிவபெருமான் மைந்தனே! அவ்வாறு நீ ஒருவனான போதே இந்திரனை வென்று உயர்ந்த வெற்றிச் சிறப்புடையவன் ஆயினை நீ வாழ்க!

உரை விளக்கம் :

சிவபெருமான் முப்புரமாகிய (மும்மதில்) அரக்கரை அழிக்கப் புறப்பட்டபோது பூமியைத் தேராகவும், வேதங்களை அத்தேரில் பூட்டப்பட்ட குதிரைகளாகவும் கொண்டு நான்முகனைத் தேர்ப்பாகனாக்கிச் செலுத்தச் செய்தான். நான்முகன் முறையாகச் செலுத்திய அத்தேரில் ஏறி, இமயமலையையே வில்லாகவும், வாசுகி என்ற பாம்பினை நாணாகவும் கொண்டு ஒரு தீய அம்பினால் சிவபெருமான் முப்புரங்களை எரித்தான் என்னும் தொன்மச் செய்தி இங்கு விளக்கப்பட்டுள்ளது.

தக்கன் அமரர்க்குச் செய்த வேள்வியில் அவியுணவினை உண்ட சிவபெருமான் சினத்தால் சிவந்த நெற்றிக் உண்ட கண்ணையுடையவன். அப்பெருமான் மலையரசன் மகளாகிய உமையம்மையை மணந்தநாளில் இந்திரன் வேண்டுகோளுக்கு ஏற்ப ஒருநாள் புணர்ச்சியைத் தவிர்த்து, கருவினைச் சிதைத்துத் துண்டுகளாக்கி கையில் இந்திரன் கொடுத்தான். இந்திரனிடத்திலிருந்து கருவினைப் பெற்றுக்கொண்ட ஏழு முனிவர்களும் இக்கரு ஆறுமுகனாகி அமரர்படைத் தலைவனாகும் என்பதைத் தம் ஞான வலிமையால் உணர்ந்து கொண்டனர். கருத்துண்டுகளைத் தங்கள் மனைவியர் உண்டு சூல்

கொண்டால் அவர்களது கற்புடைமைக்குப் பொருந்தாது என்று எண்ணிய முனிவர்கள் அக்கருத்துண்டுகளை ஒன்றாகச் சேர்த்து வேள்வித் தீயிலிட்டனர்.

வேள்வியில் கிடைத்த அவிப்பாகத்துடன் சேர்ந்த எச்சிலாகிய அவற்றை வானின் வடதிசையில் உறையும் ஏழு மகளிருள் கடவுட் கற்பிணையுடைய அருந்ததி நீங்கலாக ஏனைய அறுவரும் அப்பொழுதே உண்டனர். தங்கள் கணவர் விரும்பியதாலேயே உண்டதால் குற்றமற்றவராகிய கார்த்திகை மகளிர் அறுவரும் உன்னைத் தங்கள் வயிற்றில் கருவாகத் தாங்கி வளர்த்து இமயமலையில் சரவணப் பொய்கையில் தாமரைப் பாயலில் ஒருசேர உன்னைப் பெற்றெடுத்தனர். உன்னைப்பெற்ற அப்பொழுதே இந்திரன் பகைக் கொண்டு முனிவர்கட்குத் தான் கருவினைக் கொடுத்ததையும் வரம் அளித்ததையும் மறந்துவிட்டுத் தீயினைக் கக்கும் தனது வச்சிரப்படையினால் வெட்டினான். முன் ஆறு துண்டுகளாக இருந்தவை ஆறு வடிவமாகிப் பின் ஆறும் சேர்ந்து ஒரே உருவமாக நீ ஆயினை என்று புராணிகர் கூறுவர். இவ்வாறு குழந்தை நிலையிலேயே, உன்னை எதிர்த்த இந்திரனை வென்ற சிறப்புமிக்க செவ்வேட் பெருமானே! என்று ஆசிரியர் முருகனது பிறப்பினை விளக்குகிறார்.

இப்பரிபாடல் செய்தி, திருமுருகாற்றுப்படை,

"அறுவேறு வகையின் அஞ்சுவர மண்டி " (அடி -58)

"நெடும்பெருஞ் சிமயத்து நீலப்பைஞ்சுனை

ஐவருள் ஒருவன் அங்கை ஏற்ப

அறுவர் பயந்த ஆறமர் செல்வ" (அடி 253-55) என்னும் அடிகளில் முருகன் தோற்றம் பற்றிக் கூறும்போது உரையாசிரியர் நச்சினார்க்கினியரால் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

சிவபெருமான் அமரர்க்காகத் தக்கன் செய்த வேள்வியின் அவிர்ப்பாகம் உண்டவன் என்பதும், அவன் சினந்த, இமைத்தலில்லாத நெற்றிக் கண்ணையுடையவன் என்பதும் உமையம்மையைத் திருமணம் செய்த நாளில் இந்திரன் கேட்ட வரத்திற்கு ஏற்ப, புணர்ச்சி தவிர்ந்து, தான் கொடுத்த வரத்தின் வாய்மை தவறாது கருப்பத்தைச் சிதைத்து இந்திரன் கையில் கொடுத்தான் என்பதும் அவன் தீயினைக் கக்கும் மழுப்படையினையுடையவன் என்பதும் சிவபெருமானைப் பற்றிக் கூறப்படும் செய்திகளாம்.

இந்திரன் நூறு வேள்வி செய்து தேவர்களுக்குத் தலைவனாகியவன். ஆதலின் அவன் விண்ணோர் வேள்வி முதல்வன் எனப்பட்டான்.

தவ முனிவர்கள் தங்கள் தவ வலிமையால் பெற்ற ஞானத்தினைக் கொண்டு எதிர்காலத்தை உணர்வர். அவ்வாறு உணர்ந்த அவர்கள் சிவபிரான் கரு முருகனாகும் என்று கருதினர். வடமொழியில் சப்தரிஷிகள் என்பர். ஏழுமுனிவர்களது மனைவியர் ஏழு மகளிர்.

ஏழு மகளிருள் அருந்ததி ஒழிந்த கார்த்திகை மகளிர் என்னும் அறுவரும், தாங்கள் வளர்த்த கருப்பத்தை மலைகளில் உயர்ந்த இமயத்தில் நீலப்பூக்கள் நிறைந்த சுனையில் (பொய்கையில்!

தாமரைப் பூக்களாகிய பாயலில் ஒரே நேரத்தில் ஆறு குழந்தைகளாகப் பெற்றனர் என்பதும், இந்திரன் வச்சிரப்படையால் அக்குழந்தைகளை வெட்ட, ஆறு வடிவங்களும் ஆறுதலைகளைக் கொண்ட ஒரே உருவமாக, முருகப்பெருமானாகத் தோன்றி இந்திரனை வெற்றிகொண்ட செய்தியும் தொன்மம் கூறும் கருத்து. இத்தொன்மத்தைக் கூறுவோர் வடமொழியில் பௌராணிகர் எனப்படுவர். சரவணம், தருப்பை என்னும் நாணல் வளர்ந்த பொய்கை, அப்பொய்கையில் தாமரைப்படுக்கையில் கார்த்திகை மகளிர் ஈன்றனர் என்பதை, "சரவணப்பூம் பள்ளியறைத் தாய்மார் அறுவர் திருமுலைப்பால் உண்டான்" என்று இளங்கோவடிகள் சிலப்பதிகாரத்தில் கூறுவர்.

அருஞ்சொற்பொருள் :

ஆதி அந்தணன் - நான்முகன், பரி - செலவு, கொளுவ - செலுத்த, வேதமா - வேதமாகிய குதிரை, வையத்தேர் - பூமித்தேர், நாகம் - வாசுகி என்னும் பாம்பு நாண், மலைவில் - இமய மலைவில், மூவகையெயில் - வெள்ளி, பொன், இரும்பு என்னும் மூவகை உலோகங்களால் செய்யப்பட்ட மூன்று மதில்கள், முப்புரம், ஓங்குமலைப் பெருவிற்பாம்பு ஞாண் கொளிஇ, ஒருகணை கொண்டு மூவெயி லுடற்றி (புறநா. 55, 1-2), ஓர் அழல் அம்பு - ஒரே தீ அம்பு, மாதிரம் - திசை, அழல - தீயினால் வெதும்ப, முளிய - கெட, வேள்விப்பாகம் - வேள்வியில் உண்டாகும் அவிப்பாகம் (அவியுணவு), பைங்கண் - பசியகண், குளிர்ந்தகண், அருட்கண் எனலாம். பசுமை என்பதற்குப் பொன்னிறம் என்ற

பொருளும் உண்டாதலின் முப்புரத்தை அழிக்கச் சினந்த கண் -
என்பது பொருந்தும் எனக்கருத இடம் உண்டு. காமவதுவை -
காமநுகர்ச்சிக்குக் காரணமான திருமணம், அமையாப் புணர்ச்சி -
விடுதற்கரிய புணர்ச்சி, நெற்றி இமையா நாட்டம் -
இமைத்தலில்லாத நெற்றிக் கண், விலங்கு என - அழிப்பாய் என்று
கூற, விண்ணோர் வேள்வி முதல்வன் - இந்திரன் (வேள்விகள்
செய்து தலைவனானவன்), விரிகதிர் - ஒளிவிடும், மணிப்பூண் -
மணிகளால் ஆகிய அணிகள், அவ்வணிகள் அணிந்தவன்
இந்திரன், வாய்மையன் - வாய்மை தவறாதவன், சிவன்,
எரிகனன்று - தீயினைக்கக்கும், ஆனாக்குடாரி - அழியாத
மழுப்படை, மருள - வியப்புற, ஏழுறு முனிவர் - ஏழு முனிவர் (சப்த
ரிஷிகள்), நொசிப்பு - மன ஒருமையால் பெரும் ஆற்றல், தவ
ஆற்றலால் பெற்ற ஞானம், மூவகைக்காலமும் அறியும் ஆற்றல்;
வசிதடி - துண்டாக்கப்பட்ட கருத்துண்டுகள், சமைத்தல் - தம்
வயிற்றில் வைத்துக் குழந்தையாக வளரச் செய்தல், சாலார் -
கற்புடைமைக்குப் பொருத்தாது எனக் கருதுவர், உடன் பெய்தோர் -
ஒருசேர இட்டவர், அழல்வேட்டு - வேள்வித் தீ வளர்த்து, தடவு -
வேள்விக் குண்டம், முத்தீ - ஆகவனீயம், காருக பத்தியம்,
தக்கிணாக்கினி, எச்சில் - சேடம், தீயில் இட்டதால் பிறன்கரு
என்னும் குற்றம் நீங்கி நிருமாலியம் என்னும் சிறப்பைப்
பெற்றதால் மகளிர் உண்டனர். பரிமேலழகர் புரோடாசம் என்பர்.

வடவயின் - வானத்து வடதிசையில், விளங்கு ஆல் - ஆரல்
என்பது ஆல் எனக் குறைந்து வந்தது. ஆரல் - கார்த்திகை மீன்.

எழு மகளிர் - ஏழு முனிவர்களின் மனைவியர், கடவுள் ஒரு மீன் சாலினி - கடவுட் கற்புடைய அருந்ததி, அறுவர் - கார்த்திகை மகளிர், நிற்குலினரே - உன்னைச் சூலாகத் தாங்கினர், நிறைவயின் - கற்புடைமையின், நிவந்து - உயர்ந்து, ஓங்கு - உயர்ந்து, ஒரு பொருட் பன்மொழி, மிக உயர்ந்த எனும் பொருள்; இமயம் - இமயமலை, நீலப்பைஞ்சுனை - நீலப்பூக்கள் நிறைந்த பொய்கை, பதுமத்துப்பாயல் - தாமரைப்பூப்படுக்கை, எரிஉமிழ் வச்சிரம் தீயினைக் கக்கும் வச்சிரப்படை. இகந்து - பகைகொண்டு, வரம்பு கடந்து; அறுவேறு துணியும் - ஆறுவேறு துண்டுகளும், அறுவர் ஆகி ஆறு குழந்தைகளாகி, ஒருவனை - நீ ஒருவனாயினை, விறல்சேய் - வெற்றியுடைய செவ்வேளே!

பொருள் முடிவு :

ஆதி அந்தணன் வேதமாபூண் வையத்தேர் அறிந்து பரிகொளுவ ஊர்ந்து, மூவகை ஆர் எயில், மலை வில்லாக, நாகம் நாணாக, ஓர் அழல் அம்பின், முளிய மாதிரம் அழல எய்து, அமரர் வேள்விப்பாகம் உண்ட பைங்கண் பார்ப்பான், உமையொடு புணர்ந்த காம வதுவையுள், அமையாப்புணர்ச்சி அமைய, நெற்றி இமையா நாட்டத்து ஒருவரம் கொண்டு, 'விலங்கு' என, விண்ணோர் வேள்வி முதல்வன் விரிகதிர் மணிப்பூணவற்குத் தான் ஈத்தது அரிது என மாற்றான் வாய்மையன் ஆதலின் இவ்உலகு ஏழும் மருள எரிகனன்று ஆனாக்குடாரிகொண்டு அவன் உருவு திரித்திட்டோன். கருப்பெற்றுக் கொண்டோர் ஏழ் உறுமுனிவர், கழிந்தசேய் யாக்கை நொசிப்பின் நனி உணர்ந்து,

வசித்ததைக் கண்டம் ஆக மாதவர், 'மனைவியர், நிறைவயின், வசிதடி சமைப்பின், நிறைவயின் சாலார், வேட்டு, அழல்தானே தரிக்க என உடன் பெய்தோரே, அவ் அவித் தடவுநிமிர் முத்தீப் பேணிய எச்சில், வானத்து வடவயின் உறை எழு மகளிருள் கடவுள் ஒருமீன் சாலினி ஒழிய மற்றையோர் விளங்கு ஆல் அறுவரும் அந்நிலை அயின்றனர்.

மறுவறு கற்பின் மாதவர் மனைவியர் நிறைவயின் வழாஅது நிற்குலினரே, நிவந்தோங்கு இமயத்து நீலப்பைஞ்சுனைப் பதுமத்துப் பாயல் பயந்தோர் என்ப, பெரும்பெயர் முருக! நிற்பயந்த ஞான்றே. அரிது அமர் சிறப்பின் அமரர் செல்வன், இகந்து வந்து, எரிஉமிழ் வச்சிரம் கொண்டு எறிந்தென, அறுவேறு துணியும் அறுவர் ஆகி, ஒருவனை, வாழி ஓங்கு விறல் சேஎய்!

தேவர் சேனைக்குத் தலைவனாதல்

ஆரா உடம்பின் நீ அமர்ந்து விளையாடிய 55
 போரால் வறுங்கைக்குப் புரந்தரன் உடைய,
 அல்லல் இல் அனலன் தன் மெய்யின் பிரித்து,
 செல்வ வாரணம் கொடுத்தோன்; வானத்து
 வளம் கெழு செலவன் தன் மெய்யின் பிரித்து,
 திகழ்பொறிப் பீலி அணி மயில் கொடுத்தோன்; 60
 திருந்து கோல் ஞமன் தன் மெய்யின் பிரிவித்து,
 இருங் கண் வெள்யாட்டு எழில் மறி கொடுத்தோன்:
 ஆஅங்கு அவரும் பிறரும் அமர்ந்து படை அளித்த

மறியும், மஞ்சுரையும், வாரணச் சேவலும்,

பொறி வரிச் சாபமும், மரனும், வாளுமும்,

65

செறி இலை ஈட்டியும், குடாரியும். கணிச்சியும்,

தெறு கதிர்க் கனலியும், மாலையும், மணியும்,

வேறு வேறு உருவின் இவ் ஆறு இரு கைக்கொண்டு,

மறுஇல் துறக்கத்து அமரர் செல்வன்தன்

பொறிவரிக் கொட்டையொடு புகழ்வரம்பு இகந்தோய். 70

உரை :

உனது குழந்தைப் பருவத்திலேயே வளர்ச்சியடையாத உடம்பினைக் கொண்டு நீ விரும்பி விளையாட்டாக இந்திரனுடன் செய்த போரில், படைக்கருவிகளை ஏந்தாத உனது வெறும் கைகளுக்கே ஆற்றாதவனாகி இந்திரன் அஞ்சி ஓடியதைக் கண்ட துன்பமற்ற நெருப்புக் கடவுள், இப்பேராற்றல் பெற்ற இவனே நம் அமரர் படைக்குத் தலைவனாம் தகுதியுடையான் என்று கருதி, தனது உடம்பிலுள்ள நெருப்பின் தன்மையிலிருந்து ஒரு பகுதியைப் பிரித்து வளப்பமான கோழிச் சேவலாக்கிக் கொடுத்தான். அதுகண்ட வானுலகத்தில் வளம் நிறைந்த செல்வங்களையெல்லாம் பெற்ற இந்திரன் தன் தன்மையிலிருந்து ஒரு பகுதியைப் பிரித்து விளங்குகின்ற புள்ளிகளையும் அழகிய தோகையினையுமுடைய மயிற் சேவலாக்கி உனக்கு அளித்தான். அறம் தவறாத செங்கோலைக் கொண்ட இயமனும் தனது தன்மையிலிருந்து ஒரு பகுதியைப் பிரித்து அதனை, கரிய

கண்ணையுடைய அழகிய வெள்ளாட்டுக் குட்டியாக்கி உனக்கு அளித்தான்.

அவ்வாறு நெருப்புக் கடவுளும் இந்திரனும் இயமனும் பிற்தேவர்களும் தத்தமது உடம்பிலிருந்து பிரித்துப் படைகளாக்கி உனக்குக் கொடுத்த வெள்ளாட்டுக் குட்டியும், மயிலும், கோழிச் சேவலும் இலச்சினையிடப்பட்ட வரிந்த வில்லும், தோமரமும் வாட்படையும், இலைசெறிந்த ஈட்டியும் மழுப்படையும், கோடரியும் காய்கின்ற கதிர்களையுடைய கதிரவனையொத்த படைகளும் மாலையும் மணிகளும் ஆகிய வேறு வேறு வடிவினவாகிய இவற்றை உன்னுடைய பன்னிரண்டு கைகளிலும் ஏந்திக்கொண்டு, நீ பிறந்த தாமரைமலரின் அழகிய மொட்டிலிருந்து பெயர்ந்து செல்ல முடியாத இளமைப் பருவத்திலேயே, குற்றமற்ற, வானுலகில் வாழும் தேவர் தலைவனாகிய இந்திரனுடைய புகழின் வரம்பினைக் கடந்த பெருமானே!

உரை விளக்கம் :

குழந்தைப் பருவத்திலேயே முருகன், கையில் படைக்கருவியின்றி வெறுங்கையுடன் விளையாட்டாக இந்திரனுடன் செய்த போரில் இந்திரன் தோற்று ஓடினான். தம்மைப் போன்ற தேவர்களுக்குத் தலைவனாகிய இந்திரனின் தோல்விகண்டு வருந்தாத நெருப்புக் கடவுள் குழந்தை முருகனின் வெற்றியைக் கண்டு மகிழ்ந்தான். சூரபன்மாவை அழித்து தேவர் குலத்தைக் காக்க தோன்றிய குழந்தையாதலாலும், தீ இறைவன் வடிவமாதலாலும் குழந்தையின் வெற்றிக்குத் தீக்கடவுள்

மகிழ்ந்தான் எனலாம். தூரன் தேவர்களுக்குக் கொடுத்து வந்த துன்பம் நீங்கும் என்று கருதியதால் 'அல்லல் இல் அனலன்' என்று தீக்கடவுள் கூறப்பட்டான்.

தீக்கடவுள் தன் ஆற்றலின் ஒரு பகுதியைப் பிரித்துக் கோழிச் சேவலாகவும், இந்திரன் தன் கூற்றிலிருந்து ஒருபகுதியை அழகிய மயிலாகவும், கூற்றுவன் தன் ஆற்றலிலிருந்து ஒரு பகுதியைப் பிரித்து அழகிய வெள்ளாட்டுக் குட்டியாகவும் அளித்தனர். தன்மெய்யில் பிரித்து அளித்தனர் என்பது, தன் தெய்வத் தன்மையிலிருந்து, தெய்வ ஆற்றலிலிருந்து ஒரு பகுதியைப் பிரித்துக் கொடுத்தனர் என்ற பொருளில் அமைந்ததாம். இயமனைத் 'திருந்துகோல்ருமன்' என்றது அவன் முறைபிறழாத ஆட்சியினை, தவறாத செயலினை உடையவன் என்பதை விளக்கவேயாகும்.

தீக்கடவுள், இந்திரன், இயமன் ஆகியோரும் பிறரும் கொடுத்த படைக்கருவிகள் பன்னிரண்டும் முருகனது கைகள் பன்னிரண்டினாலும் ஏந்தப்பட்டன என்றார் ஆசிரியர். இவற்றில் குடாரி என்பது கோடரி என்றும் கணிச்சி என்பது மழுப்படை என்றும் சொல்லப்படுகின்றன. தெறுகதிர்க் கனலி என்பதற்குச் சூடுகின்ற கதிர்களையுடைய மழுப்படை என்றே பெருமழைப்புலவர் எழுதுகிறார். இப்பாடலின் 34 ஆம் அடியில் 'குடாரி' என்ற சொல்லுக்கு மழுப்படை என்று கூறிய பெருமழைப்புலவர் 66 - ஆம் அடியில் குடாரியும் கணிச்சியும்

என்றே எழுதியுள்ளார். ஆதலால் குடாரி, கணிச்சி, கனலி என்பன மழுப்படையின் மூன்று வகையினவாகக் கொள்ளலாம்.

நல்வினை செய்தவர் அடையும் இடம் துறக்கம் என்னும் தேவருலகம் ஆதலின் குற்றமற்ற வானுலகம் என்னும் பொருளில் 'மறுஇல் துறக்கத்து' என்று ஆசிரியர் குறிப்பிட்டார் எனலாம். குழந்தைப் பருவத்திலேயே இந்திரனை வென்றமையால் இந்திரனது புகழின் எல்லையைக் கடந்த பெரும்புகழ் மிக்க பெரும்பெயர் முருகன் ஆனான் என்றார் ஆசிரியர்.

அருஞ்சொற்பொருள் :

ஆராஉடம்பு - வளராத உடம்பு, ஆர்தல் - நிறைதல், நிறையாத, வளராத இளம் உடம்பு; அமர்ந்து - விரும்பி, விளையாடிய போர் - விளையாட்டாகச் செய்த போர், வறுங்கை - படை ஏந்தாத வெறும்கை, புரந்தரன் - இந்திரன், உடைய - தோல்வியுற, அனலன் - தீக்கடவுள், வாரணம் - கோழிச்சேவல், பொறி - புள்ளி, பீலி - தோகை, திருந்துகோல் - செங்கோல், ஞமன் - இயமன், இருங்கண் - கரியகண், வெள்யாடு - வெள்ளாடு, மறி - குட்டி, ஆஅங்கு - அங்ஙனம், பிறர் - மேற்குறித்த மூவர் அல்லாத பிறதேவர்கள், மஞ்சை - மயில், சாபம் - வில், மரன் - மரம், குடாரி - கோடரி, கணிச்சி - மழு, கனலி - மழு, துறக்கம் - தேவருலகம், கொட்டை - தாமரைமொட்டு (பொகுட்டு), இகந்தோய் - கடந்தோய்.

பொருள் முடிவு :

ஆரா உடம்பின் நீ அமர்ந்து விளையாடிய போரால் வறுங்கைக்குப் புரந்தரன் உடைய, அல்லல் இல் அனலன், தன்

மெய்யில் பிரித்துச் செல்வ வாரணம் கொடுத்தோன், வானத்து வளம் கெழுசெல்வன் தன் மெய்யின் பிரித்து, திகழ்பொறிப் பீலி அணிமயில் கொடுத்தோன், திருந்துகோல் சூமன் தன்மெய்யில் பிரித்து இருங்கண் வெளயாட்டு எழில் மறி கொடுத்தோன், ஆஅங்கு அவரும் பிறரும் அமர்ந்து படை அளித்த மறியும், மஞ்சையும், வாரணச்சேவலும், பொறிவரிச் சாபமும். மரனும் வாளும், இலைசெறி ஈட்டியும் குடாரியும், கணிச்சியும், தெறுகதிர்க்கனலியும், மாலையும், மணியும், வேறுவேறு உருவின் இவ் ஆறு இரு கைக்கொண்டு, பொறிவரிக் கொட்டையொடு, மறுஇல் துறக்கத்து அமரர் செல்வன் தன் புகழ்வரம்பு இகந்தோய்!

முருகன் திருவடி அடைவோரும் அடையாதோரும்

நின்குணம் எதிர்கொண்டோர் அறம் கொண்டோர் அல்லதை,
மன் குணம் உடையோர் மாதவர் வணங்கியோர் அல்லதை -
செறு தீ நெஞ்சத்துச் சினம் நீடினோரும்,
சேரா அறத்துச் சீர் இலோரும்,
அழிதவப் படிவத்து அயரியோரும், 75
மறுபிறப்பு இல் எனும் மடவோரும், சேரார்
நின் நிழல்:

உரை :

எண் குணத்தானாகிய உனது அருட்குணத்தை விரும்பி ஏற்றுக்கொண்டு உனது திருவருளையே அடையும் நோக்குடன் உலகப் பற்றினை நீக்கி, உன்னைப் பற்றும் அறநெறியின் வழியில்

வாழும் முறைமையுடையோரும், உனது திருவருட்கடலில் திளைத்து நின்று பெருந்தவம் செய்தவரும், பிறரால் வணங்கிப் போற்றத் தகுந்த அருளாளருமாகிய இவர்கள் மட்டுமே உனது திருவடி நிழலை எளிதில் அடைவர். பிற உயிர்களை அழிக்கும் தீய, வஞ்ச நெஞ்சத்துடன் கடுஞ்சினம் உடையவரும், அறநெறியில் செல்லும் சிந்தனை அற்ற புகழில்லாத கீழ்மக்களும், பொய்த்தவ வேடம் உடையவராய்த் தீய ஒழுக்கத்துடன் ஒழுகும் போலித் தவ விரதத்தை உடையவரும், இப்பிறப்பும் இவ்வுலக இன்பமும் மட்டுமே உண்மை, மறுபிறப்பு, அறம், பாவம், கடவுள், மறுமை இன்பம் போன்றவை பொய்யென்று பேசும் அறியாமையுடையவரும் உனது திருவடி நிழலை அடைய மாட்டார்.

உரை விளக்கம் :

பழவினையின் காரணமாக இப்பிறவியில் கடவுளிடத்துப் பற்று வைத்து, அவனது திருவருளை அடையும் உயர்ந்த நோக்குடன் உலகப் பற்றினை நீக்கி அறநெறி வழியில் வாழும் சான்றோரும், தவத்தால் இறைவனது திருவருளில் திளைத்தவரும், பிறர்போற்றி வணங்கும் தெய்வத்தன்மை பொருந்திய அருளாளரும் ஆகிய இவர்களே இறைவனது திருவடி நிழலை எளிதில் அடைபவராவர். தீயநெஞ்சமும் கடுஞ்சினமும் உடையவர், அறவழியில் செல்லாத இழிந்த செயலைச் செய்யும் கீழ்மக்கள், போலித்தவ வேடதாரிகள், இவ்வுலகை மட்டும்

ஏற்றுக்கொண்டு மறுமையை மறுக்கும் உலகாதாயவாதிகள் ஆகியோர் இறைவனது திருவடி நிழலை அடையாதவராவர்.

அருஞ்சொற்பொருள் :

நின்குணம் - இறைவனது அருட்குணம், எதிர்கொண்டோர் - ஏற்றுக்கொண்டோர், அறம் கொண்டோர் - அறவழியில் ஒழுகுபவர், மன்குணம் - நிலைபெற்ற அருட்குணம், மாதவர் - பெருந்தவமுனிவர், செறுதல் - அழித்தல், தீநெஞ்சம் - தீய நெஞ்சம், படிவம் - விரதம், நோன்பு, தவவேடம்; அயரியோர் - மறந்தவர், மடவோர் - அறியாமையுடையார்.

பொருள் முடிவு :

நின் குணம் எதிர்கொண்டோர் அறங்கொண்டோர் அல்லதை, மன்குணம் உடையோர் மாதவர் வணங்கியோர் அல்லதை, செறுதீ நெஞ்சத்துச் சினம் நீடினோரும், அறத்துச் சேரா சீர் இலோரும், அழிதவப்படிவத்து அயரியோரும், மறுபிறப்பு இல் எனும் மடவோரும் நின்னிழல் சேரார்.

முருகப் பெருமானிடம் வேண்டுகல்

அன்னோர் அல்லது இன்னோர்

சேர்வார் ஆதலின், யாஅம் இரப்பவை

பொருளும் பொன்னும் போகமும் அல்ல; நிற்பால்

அருளும், அன்பும், அறனும், மூன்றும் -

80

உருள் இணர்க் கடம்பின் ஒலி தாரோயே!

உரை :

உன் திருவருளை விரும்பாத கயவர்களால் அடையமுடியாத உன் திருவடி நிழல் உன் அருட்குணத்தை எதிர்கொண்ட சான்றோர்களால் உண்மையாதலின், தேர்உருளையைப் போன்ற பூக்கள் கொண்ட கொத்தினையுடைய கடப்பமலர் மாலையினை அணிந்த முருகப்பெருமானே! உனது திருவடிப்பேற்றை அடைய விரும்பும் யாம் உன்னிடம் வேண்டுவன இவ்வுலகில் இன்பம் துய்க்கப் பயன்படும் பொருள்களும், உலகப் பொருள்களைத் தருவதற்குக் காரணமாகிய பொன்னும் அவற்றால் துய்க்கப்படும் இவ்வுலக இன்பமும் அல்ல. எங்களுக்கு வீடுபேறளிக்கும் உனது திருவருளும் அத்திருவருளினைப் பெற நாங்கள் உன்னிடம் செலுத்தும் உண்மையன்பும், அவ்வன்பு உள்ளத்துள் தோன்றுவதற்குக் காரணமான அறமும் ஆகிய மூன்றுமேயாகும்.

உரை விளக்கம் :

அறவழியில் வாழ்வோர் தூய உண்மையன்பினைக் கடவுளிடத்துச் செலுத்துவர். அதன் விளைவாகத் திருவருள் அவர்களுக்கு எளிதில் கிட்டும். திருவருளால் இறைவன் திருவடிப் பேறு அடைவர். ஆகவே, மெய்யன்பர் இவ்வுலகத்திற்கு வேண்டிய பொன், பொருள், போகத்தை வெறுத்து இறைவனை அடையத் துணை புரியும் அருள், அன்பு, அறம் ஆகிய மூன்றையுமே வேண்டுவர். அன்பர் வேண்டியவற்றை வேண்டியவாறே அருளுபவன் முருகன் என்பதை,

"வேண்டுநர் வேண்டியாங்கு எய்தினர் வழிபட

ஆண்டாண் டுறைதலும் அறிந்த வாரே"

(திருமுருகாற்றுப்படை 248-249)

என்னும் நக்கீரர் மொழியால் அறியலாம்.

இப்பாடல் இம்மைப்பயன் நோக்காமல் மறுமைப்பயனை வேண்டும் சிறப்புடையது எனச் சான்றோரால் போற்றப்படுவது.

அருஞ்சொற்பொருள் :

அன்னோர் - அறவழியில் வாழாதவர் (யார்யார் என்பதை முந்தைய அடிகளில் காணலாம்), இன்னோர் - அறநெறியில் நிற்கும் மெய்யன்பர், இரப்பவை - வேண்டுபவை, போகம் - இன்பம், உருள் - உருளை, சக்கரம், இணர் - கொத்து, ஒலி - தழைத்த, தார் - மாலை, செழித்த மணம் மிக்க தேன் நிரம்பிய மாலை எனக் கொள்ளலாம்.

பொருள் முடிவு :

அன்னோர் அல்லது இன்னோர் சேர்வார் ஆதலின், உருள் இணர்க் கடம்பின் ஒலி தாரோயே! நிற்பால் யாம் இரப்பவை, பொருளும் பொன்னும் போகமும் அல்ல, அருளும் அன்பும் அறனும் மூன்றும்.

கடவுள் வாழ்த்து

கடுவன் இளவெயினனார் பாட்டு

கண்ணனாகனார் இசை

பண்ணுப் பாலையாழ்

திருமால்

அருமறைப்பொருள்

ஆயிரம் விரித்த அணங்குடை அருந் தலை
நீ உமிழ் திறலொடு முடிமிசை அணவர
மாவுடை மலர் மார்பின், மைஇல் வால் வளை மேனி,
சேய் உயர் பணைமிசை எழில் வேழம் ஏந்திய,
வாய் வாங்கும் வளை நாஞ்சில், ஒரு குழை ஒருவனை: 5
எரிமலர் சினைஇய கண்ணை: புவை
விரிமலர் புரையும் மேனியை; மேனித்
திரு ளெமிர்ந்து அமர்ந்த மார்பினை; மார்பில்
தெரிமணி பிறங்கும் பூணினை; மால் வரை
எரி திரிந்தன்ன பொன் புனை உடுக்கையை- 10
சேவல் அம் கொடியோய்! நின் வல வயின் நிறுத்தும்
ஏவல் உழந்தமை கூறும்,
நா வல் அந்தணர் அரு மறைப் பொருளே.

உரை :

திருமாலே! நீ கண்டவர்க்கு அச்சம் தரும் இயல்புடையதும் சினத்தீயைக் கக்கும் இயல்புடையதுமாய் ஆயிரமாக விரிந்த தலையினைக் கொண்ட ஆதிசேடனாகிய பாம்பணையில் பள்ளி கொண்டுள்ளாய். அந்நிலையில் ஆயிரமாக விரிந்த அதன் தலை, உயர்ந்து விரிந்து உனது திருமுடிக்கு மேல் படமாக நிழல் செய்து விளங்குகின்றது. அங்கு நீ. திருமகள் உறையும் அகன்ற மார்பினையுடையவனாகத் திகழ்கின்றாய். மேலும் நீ, குற்றமற்ற

வெண்சங்கு போலும் திருமேனியுடையவனும், நெடிதுயர்ந்த மூங்கில் கம்பின் உச்சியில் கட்டப்பட்ட யானைக்கொடி உடையவனும், கூரிய, வளைந்த கலப்பைப் படையினைக் கொண்டவனும், ஒற்றைக் காதணி அணிந்தவனுமாகிய பலதேவனாகவும் உள்ளாய்.

கருடன் வரையப்பட்ட அழகிய கொடியுடைய பெருமானே! நீ தாமரையினை வெல்லும் அழகுடைய கண்களைக் கொண்டுள்ளாய். காயாமலர் போலும் நீலத்திருமேனி கொண்டுள்ளாய். அந்த மார்பில் உனக்கே உரியதான ஒளிமிக்க கவுத்துவமணி என்னும் அணியைக் கொண்டுள்ளாய். நீலமலையினைச் சுற்றிய தீப்பிழம்பு போன்ற பொன்னாடையினை உடுத்தியுள்ளாய். உன் அருளால் உனது வலப்பக்கத்தில் நிறுத்தப்பெறும் பேறுபெற்றவர்கள், உன்னை வழிபட்டு வணங்கும் உனது பெருமையினை, நாவன்மை மிக்க அந்தணர்களால் ஓதப்பெறும் வேதங்கள் விரித்துக்கூறும். அந்த முறையுணர்ந்து கூறும் திறமை எங்கட்கு இல்லை.

உரை விளக்கம் :

"ஆயிரம் விரித்த.....அணவர" என்றதனால், ஆதிசேடன் எனும் பாம்பு ஆயிரம் தலைகொண்டதென்பதும், அது திருமாலுக்கு அணையாகவும் குடையாகவும் அமைந்து காப்புச் செய்யும் என்பதும் உணர்த்தப்பட்டன. இஃது, "ஆயிர அணர்தலை அரவு வாய்க்கொண்ட சேவல் ஊர்தியும், செங்கண்மாஅல்" (பரி.3-59-60) என்பதனோடும், "அணங்குடை அருந்தலை ஆயிரம் விரித்த

கணங்கொள் சுற்றத்து அண்ணல்" (பரி.திரட்டு 1-79-80)
என்பதனோடும் ஒப்பிட்டுக் காணத்தக்கது. வேழக்கொடி
பலராமனுக் குரியது என்பதனை, "நின் ஒன்று உயர்கொடி யானை"
(பரி. 4-40) என்பதனாலும் அறியலாம்.

மாவுடை மலர் மார்பினனாகிய திருமாலே, வேழக் கொடியும்
நாஞ்சிலும் ஒற்றைக் குழையுங்கொண்ட பலதேவனாகவும்
உள்ளார் என்னும் குறிப்பு, அவதார நிலையில் இராமன், கண்ணன்,
பலராமன் என வேறுபட்டுக் காணப்பட்டாலும், பரம்பொருள்
நிலையில் ஒருவரேயாவர் என்பதனை உணர்த்தும். சேவல்
என்றது இங்குக் கருடச்சேவலை, அது திருமாலுக்குரிய கொடியில்
வரையப்படுவதாகும்.

நின் வலவயின் அருமறைப்பொருள்" என்றது
திருமாலின் அருளாணையால், அவரது வலப்பக்கத்தே
நிறுத்தப்பெறும் பேறுபெற்ற அருளாளர்கள், உணர்ந்து வழிபடும்.
அத்திருமாலின் பெருமைகளை அந்தணர் ஓதும் அரிய வேதங்கள்
உணர்த்தும் என்பதாகும்.

அருஞ்சொற்பொருள் :

அணங்கு - அச்சம், அணவர - மேலுயர்ந்து விளங்க, மா +
உடை - இலக்குமியைக் கொண்ட, மாயுடை என்னும் பாடமும்
உள்ளது. ஆயினும் இரண்டற்கும் பொருள் வேறுபாடில்லை. மை -
குற்றம், வால்வளை - வெண்ணிறச் சங்கு, பணை - மூங்கிற்கம்பு,
வேழம் - யானை, ஆகுபெயராய் அவ்வுரு வரையப்பட்ட கொடியை
உணர்த்தியது. வாய்வாங்குதல் - கூர்மை செய்தல், நாஞ்சில் -

கலப்பை, குழை - குண்டலம், எரிமலர் - தீப்போலும் தாமரை மலர், சினைஇய - சினந்த, பூவை - காயாமரம், திருமாலின் திருமேனி காயாமலர் போன்ற நீலநிறமுடையது ஆதலின் அம்மேனிக்குக் காயாமலர் உவமை ஆயிற்று. பின்வரும் பரிபாடல் பாடல்களிலும், திருமாலின் கண்ணிற்குத் தாமரை மலரும், மேனிக்குக் காயாமலரும் உவமை சொல்லப்பட்டிருப்பதை அறியலாம். திரு - திருமகள், ஞெமிர்தல் - பரவுதல், நிறைதல், தெரிமணி - திருமாலுக்குரிய கௌத்துவமணி என்று தெரிந்த மணி, பூண் - அணிகலன், மால்வரை - நீலமலை, சேவல் அம் கொடி - கருடச்சேவல் வரையப்பட்ட கொடி, திருமாலுக்குரியது. உடுக்கை - ஆடை. மேவல் என்பதனை ஏவல் எனப்பிரிக்காது மேவல் எனக்கொண்டு பொருள் கூறுவாருமுளர். ஒருவனை, கண்ணை, மேனியை, மார்பினை, பூணினை, உடுக்கையை என்பன முன்னிலை ஒருமைக் குறிப்பு வினை முற்றுக்கள்.

பொருள் முடிவு :

திருமாலே! நீ ஆயிரம், அருந்தலை, முடிமிசை அணவர, மாவுடை மார்பிள், வளைமேனி, பணைமிசை, வேழம் ஏந்திய, வளை நாஞ்சில், ஒரு குழை ஒருவனை, மலர் சினைஇய கண்ணை, பூவை விரிமலர் புரை மேனியை, திரு அமர்ந்த மார்பினை, மார்பில் மணிப்பூணினை, பொன்புனை உடுக்கையை, சேவல் அம்கொடியோய்! வலவயின் நிறுத்தும் ஏவல் உழந்தமை, அந்தணர் அருமறை கூறும்.

அமர் வென்ற கணை

இணைபிரி அணி துணி பணி எரி புரைய

விடர் இடு கூடர் படர் பொலம் புனை வினைமலர் 15

நெரி கிடர் எரி புரை தனமிகு தன முரண் மிகு

கடறரு மணியொடும் முத்து யாத்த நேரணி

நெறி செறி வெறி உறு முரல் விறல் வணங்கு அணங்கு வில்

தார் அணி துணி மணி வெயில் உறழ் எழில் புகழ் அலர்

மார்பின்

எரி வயிர நுதி எறி படை எருத்து மலை இவர் நவையினிற்

20

றுணி படல் இல மணி வெயில் உறழ் எழில் நக்கு

இமை இருள் அகல முறு கிறுகு புரி ஒரு புரி நாள்மலர்

மலர் இலகின வளர் பரிதியின் ஒளி மணி மார்பு அணி

மணம் மிக நாறு உருவின விரை வளி மிகு கடு விசை

உடுவுறு தலை நிரை இதழ் அணி வயிறிரிய அமரரைப் 25

பொரெழுந்து உடன்று இரைத்து உரைஇய தானவர்

சிரம் உமிழ் புனல் பொழிபு இழிந்து உரம்

உதிர்பு அதிர்பு அலம் தொடா அமர் வென்ற கணை.

குறிப்பு :

இப்பகுதிக்குத் தெளிவான பாடம் இதுகாறும்
கிடைக்காமையால் உரையாசிரியர்களால் உரை தவிர்க்கப்பட்டது.
பரிபாடலை முதலிற் பதிப்பித்த உ.வே.சா. அவர்கள் ஏட்டில்
கண்டவாறே, அடி வரையறுக்காது தொடர்ச்சியாகவும்

ஒற்றெழுத்துக்களுக்குப் புள்ளியிடாமலும் காட்டி, அடிகளை எண்ணிக் குறிப்பிட்டுள்ளார். பின்வந்த பதிப்பாளர்கள், அடிவகுத்தும், சில ஒற்றுக்களுக்குப் புள்ளியிட்டும் காட்டியுள்ளனர். அதனால் இம்முதற்பாட்டின் அடி எண்ணிக்கையில் வேறுபாடு காணப்படுகின்றது.

இப்பகுதிக்கு உரைகாணும் அவாவினால் கீழ்வருமாறு கருத்துரை எழுதப்பட்டுள்ளது. இவ்வரை கருத்து வேறுபாட்டினைத் தரலாம் எனினும், இஃது ஒரு முயற்சி எனக் கொள்ளலாம். இப்பகுதி மேலும், சிந்தித்தற்குரியது.

உரை :

திருமாலே! அழகிய வேலைப்பாட்டுடன் பொன்மலர்களைக் கொண்டு செய்யப்பட்ட பொன்னணி மாலை உள் மார்பின் இருபுறமும் இணையாகப் பிரிந்து, அழகுற எரியும் தீப்போலும் சுடர் விட்டுத் திகழ்கின்றது. மேலும் இப்பொன் மாலைக்கு முரண் மிகுக்கும் வகையில் கடல் தந்த முத்துக்களும் மணிகளும் கொண்டு புனைந்த மாலை நேரே அணி செய்கின்றது. இம்மாலைகளுடன், வண்டுகள் மணம் தேர்ந்து ஒலியுடன் மொய்க்கும்படியான, மணம்மிக்க மலர் மாலையினையும் அணிந்துள்ள அழகிய உன் மார்பு கண்டார் அஞ்சும்படியும், நீலமணி போன்ற நிறமும் ஒளிநிறைந்த அழகும் பொருந்திப் புகழ்மிக்கதாகவும் விளங்குகின்றது.

தீப்போன்றதும், தின்மைமிக்கதுமான கூரிய சக்கரப்படை மாலையினை ஒத்த வலிமையுடன் பகைவர்தம் கழுத்தில் பாய்ந்து

இருகூறாக்கி ஒளிவிட்டு அழகுடன் நகைத்தது. இருள் நிறத்துடன் விளங்கும் நீலநிற மார்பில் புதுமலர்கள் மலர்ந்து விளங்கின. மலர்கள் விளங்கிய உன்மார்பு மலர்களின் ஒளியால் கதிரவனைப் போன்று ஒளி செய்தது. அம்மார்பில் அணிந்த மாலைகளின் மணம் காற்றின் வேகத்தில் கலந்து பரவியது.

அமரர்களின் மீது சினந்து போர்க்கெழுந்து அவர்கள் வயிறு கலங்கும்படியாக, அம்புப்புட்டிலில் வரிசையாக அடுக்கப்பட்டிருந்த அம்புகளை எடுத்து அரக்கர்கள் செலுத்த முனைந்தனர். அப்போது அரக்கர்களின் தலைகள் உமிழ்கின்ற குருதிப்புனல் பொழிந்து ஓடும்படியாகவும், அவர்கள் வலிமை இழந்து மனம் சுழலும் படியாகவும் உனது கணை அவ்வரக்கரை அமரில் வென்றது.

அருஞ்சொற்பொருள் :

அணி - அழகு, பணி - வேலைப்பாடு, எரி - தீ, பொலம் - பொன், வெறி - மணம், தார் - மாலை, வெயில் - ஒளி, எருத்து - கழுத்து, இருள் அகலம் - கரிய மார்பு, வளிமிகு - மிகுந்த காற்று, கடுவிசை - வேகம், உடுஉறுதலை நிரை - அம்புப்புட்டிலில் நிரைக்கப்பட்ட அம்புகள், பொரெழுந்து - போர்க்கெழுந்து, தானவர் - அரக்கர், உரம் - வலிமை, சிரம் உமிழ்புனல் - தலை உமிழும் குருதிப் புனல், அமர் - போர், கணை - அம்பு.

சொல்லுள் அடங்காப் பெரும் புகழ்

'பொருவேம்' என்றவர் மதம் தபக் கடந்து,

செரு மேம்பட்ட செயிர் தீர் அண்ணல்!

30

இருவர் தாதை! இலங்கு பூண் மாஅல்!

தெருள நின் வரவு அறிதல்

மருள் அறு தேர்ச்சி முனைவர்க்கும் அரிதே

அன்ன மரபின் அனையோய்! நின்னை

இன்னன் என்று உரைத்தல் எமக்கு எவன் எளிது?

35

அருமை நற்கு அறியினும், ஆர்வம் நின்வயின்

பெருமையின் வல்லா யாம் இவண் மொழிபவை

மெல்லிய எனாஅ வெறாஅது, அல்லி அம்

திரு மறு மார்ப! நீ அருளல் வேண்டும்.

உரை :

அறியாமையினால் உன்னுடன் 'போர்புரிவோம்' என்று துணிந்து எதிர்த்த அவுணர்களின் வலிமை அழியும்படி செய்து வென்று, போரில் மேன்மை அடைந்த குற்றமற்ற அண்ணலே! காமன், சாமன் என்னும் இருவருக்கும் தந்தையே! ஒளி திகழும் அணிகலன்கள் அணிந்த திருமாலே! உனது வரலாற்றினைத் தெளிவாக அறிந்து கொள்ளுதல் என்பது மயக்கம் அறத்தெளிந்த ஞானம் எய்திய முனிவர்கட்கும் அரியதாகும். அத்தகைய இயல்புடைய உன்னை, இன்ன தன்மையுடையவன் என்று கூறுவது எளியவர்களாகிய எம்போன்றார்க்கு எவ்வாறு எளியதாகும்? எளியதாகாது.

தாமரை மலரில் அமர்ந்திருக்கும் அழகிய திருமகளாகிய மறு விளங்கும் மார்பினையுடைய திருமாலே! உனது இயல்பு எளியோரால் அறிதற்கரியது என்பதனை நாங்கள்

அறிந்துள்ளோம். எனினும் எளியராகிய நாங்கள் உன்பால் கொண்டுள்ள அன்பு மிகவும் பெரியது. அதனால் நாங்கள் உன்னைப் போற்றி மொழியும் உரைகள் சிறுமையுடையன என்று கருதி வெறுக்காமல், நீ எங்களுக்கு அருள்புரிதல் வேண்டும்.

உரை விளக்கம் :

இராமன், கண்ணன் முதலிய திருமால் அவதாரங்கள், தீயோரையும், தீமைகளையும் அழித்து நல்லோரையும் நன்மைகளையும் காக்கும் நோக்குடையனவாதலால், பொதுவாகத் திருமால் தம்மை எதிர்த்தோரை வலியழித்து வென்றருளிய பெருமை, 'பொருவேம் செயிர்தீர் அண்ணல்' என்பதனால் கூறப்பட்டது. இருவர் என்றது காமனும் சாமனும், காமனும் பிரமனும் என்பாருமுளர். காமனும் சாமனும் திருமாலின் மைந்தர் என்பது தொன்ம மரபாகும். இத்தகைய தொன்ம வரலாற்றுக் குறிப்புகள் பல, பரிபாடலில் இடம்பெறும் திருமால், முருகன் பற்றிய பாடல்களில் பரவலாக இடம்பெறக் காணலாம்.

திருமறு என்றது திருமகளாகிய மறுவினைக் குறிக்கும் வீற்றிருக்கும் திருமகள் அல்லது, வேறு மறுவற்ற மார்பினையுடையவன் என்பது கருத்து. செவ்வானம் போன்ற நிறமுடைய சிவனது மிடற்றில் அமைந்த கறை (மறு) அதற்கு அழகு செய்து விளங்குவது போல, நீலக்கடலின் நிறங்கொண்ட திருமாலின் மார்பில் விளங்கும் மறு (இலக்குமி) அம்மார்பிற்கு அழகுசெய்து விளங்குகின்றது எனலாம்.

முனைவர் என்பது முனிவரைக் குறிக்கும். 'வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவின் முனைவன்' என்று தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகின்றது.

அருஞ்சொற்பொருள் :

பொருவேம் - போர் செய்வோம், மதம் - வலிமை, தப - கெட; செரு - போர், செயிர் - குற்றம், அண்ணல் - தலைமை பொருந்தியவன், தாதை - தந்தை, மாஅல் - திருமால், இருவர் - காமனும் அவன் தம்பி சாமனும், தெருள் - தெளிவு, மருள் - மயக்கம், நற்கு - நன்கு, வலித்தல் விகாரம். எவன் - எவ்வாறு, ஆர்வம் - அன்பு, வல்லா - மாட்டாத, அல்லி - (தாமரை) அகவிதழ், ஆகுபெயரால் மலரைக் குறித்தது. அல்லிஅம்திரு - தாமரையில் எழுந்தருளிய அழகிய திருமகள்.

பொருள் முடிவு :

மதம்தபக் கடந்து செரு மேம்பட்ட அண்ணல், தாதை, மாஅல், திருமறுமார்ப, நின்வரவு அறிதல், முனிவர்க்கும் அரிது, நின்னை இன்னன் என்றுரைத்தல் எமக்கு எவன் எளிது? அருமை அறியினும், ஆர்வம் நின்வயின் பெருமையின் வல்லா யாம் இவண் மொழிபவை மெல்லிய எனாது நீ அருளல் வேண்டும்.

துதிமொழிகள்

விறல்மிகு விழுச்சீர் அந்தணர் காக்கும்

40

அறனும், ஆர்வலர்க்கு அருளும், நீ

திறன் இலோர்த் திருத்திய தீது தீர் கொள்கை

மறனும், மாற்றலர்க்கு அணங்கும், நீ;

அம் கண் வானத்து அணி நிலாத் திகழ்தரும்

திங்களும், தெறு கதிர்க் கனலியும், நீ;

45

ஐந் தலை உயிரிய அணங்குடை அருந் திறல்

மைந்துடை ஒருவனும், மடங்கலும், நீ;

நலம் முழுது அளைஇய புகர் அறு காட்சிப்

புலமும், பூவனும், நாற்றமும், நீ

வலன் உயர் எழிலியும், மாக விசும்பும்,

50

நிலனும், நீடிய இமயமும், நீ,

உரை :

வெற்றி மிக்க பெருமை சான்ற புகழினையுடைய அந்தணர்களால் காக்கப்படும் அறமும், உன்பால் அன்புடையவர்களுக்கு நீ அருளிச் செய்யும் அருளுமாக நீயே உள்ளாய். நல்வழியில் செல்லும் திறனில்லாதவர்களை அந்த நல்வழியில் செல்லுமாறு திருத்திய குற்றமற்ற சிறப்புடைய மறமும், திருத்தும் அந்நிலையில் உனக்குப் பகைவராக மாறியவர்களை வருத்தும் துன்பமுமாக நீயே உள்ளாய். அழகியதாய் இடமகன்று விளங்கும் வானத்தில், அழகிய ஒளியோடு திகழும் திங்களும் வெதுப்பும் கிரணங்கள் கொண்ட கதிரவனும் நீயேயாக விளங்குகின்றாய்.

ஐந்து தலைகளைத் தோற்றுவித்துக் கொண்ட, அழித்தல் தொழிலுடைய, வெல்லற்கரிய திறமையும் வலிமையுமுடைய ஈசனும், அவனது ஒடுக்கும் தொழிலுமாக நீயே உள்ளாய்.

முழுநலனைப் பொருந்தியதும் குற்றமற்ற மெய்யுணர்வினை நல்குவதுமாகிய வேதங்களும், தாமரை மலரில் விளங்கும் நான்முகனும், அவனால் இயற்றப்படும் படைப்புத் தொழிலுமாக நீயே விளங்குகின்றாய். வானிடத்தே வலமாக உயர்ந்தெழும் மேகமும், மாகமாகிய விசும்பும், அந்த விசும்பு ஏந்திய நிலவுலகும், அதன்கண் நெடிதோங்கி உயர்ந்து விளங்கும் இமயமலையுமாக நீயே விளங்குகின்றாய்.

உரை விளக்கம் :

அறம் சார்ந்த நெஞ்சமும், அருள் சான்ற ஒழுக்கமும் கொண்டவர்களாதலின் அந்தனர்களின் பெருமை, 'விறல்மிகு விழுச்சீர்' எனப்பட்டது. 'அந்தனர் என்போர் அறவோர் மற்றெவ்வுயிர்க்கும் செந்தண்மை பூண்டொழுகலான்" (குறள் - 30) என்னும் திருக்குறள் ஒப்புநோக்கத் தக்கது.

ஐந்தலை உயிரிய மைந்துடை ஒருவன் என்றது ஈசனாகிய சிவபெருமானைக் குறிக்கும். அப்பெருமான் "பிறவா யாக்கைப் பெரியோன்" (சிலப்பதிகாரம் 5 -169) ஆக விளங்குபவனாதலின், தனக்குத் தானே ஐந்து தலையினைத் தோற்றுவித்துக் கொண்டான் என்பதனை உணர்த்த 'ஐந்தலை உயிரிய ஒருவன்' என்று ஆசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

காத்தற் கடவுளாகக் கூறப்படும் திருமாலே, அயனுக்குரிய படைத்தல் தொழிலும், அரனுக்குரிய அழித்தல் தொழிலும் இயற்றும் ஆற்றலுடையவர் என்பதனை, ஆசிரியர், மைந்துடை

ஒருவனும் பூவனும் நீ என்பதனால் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். இதனால் திருமாலின் பரத்துவம் (மேன்மை) கூறப்படுகின்றது.

வேதங்களை, 'அந்தணர் அருமறை' என்பதனை, 'நீ யென மொழியுமால் அந்தணர் அருமறை' என்றும் (பரி - 3-14), 'நின்னோரன்னோர் அந்தணர் அருமறை' என்றும் (பரி - 4-65) பிறரும் குறிப்பிடுவர். 'அங்கண் வானத்து அணிநிலாத் திகழ்தரும் திங்கள்' என்னும் தொடரினோடு, 'அங்கண் விசும்பின் அகல்நிலாப் பாரிக்கும் திங்கள்' எனும் நாலடியார்ப் பகுதியினை ஒப்பிட்டுக் காண்க,

அருஞ்சொற்பொருள் :

ஆர்வலர் - அன்பர், மறன் - வீரச்செயல், மாற்றலர் - பகைவர், அணங்கு - துன்பம், நிலா - ஒளி, திங்கள் - மதி, கனலி - ஞாயிறு, கதிரவன், தெறுகதிர் - வினைத்தொகை, மைந்து வலிமை, மடங்கல் - உலக உயிர்களை ஒடுக்கும் செயல், அழித்தல் தொழில், அளைஇய - பொருந்திய, புகர் - குற்றம், புகர் அறுகாட்சி - குற்றமற்ற மெய்யுணர்வு, புலம் - வேதம், பூவன் - தாமரை மலரில் தோன்றிய நான்முகன் (பிரமன்), நாற்றம் - படைத்தல் தொழில் (நாறுதல் தோன்றுதல்), எழிலி - மேகம், மாகம் - மாகமாகிய விசும்பு, வானம்; (இருபெயரொட்டுப் பண்புத் தொகை) திசைகள் கொண்ட விசும்பு எனலுமாம்.

பொருள் முடிவு :

அந்தணர் காக்கும் அறனும் அருளும் நீ, மறனும் அணங்கும் நீ, வானத்துத் திங்களும், கனலியும் நீ, எழிலியும் விசும்பும், நிலனும் இமயமும் நீ.

அதனால்,

இன்னோர் அனையை; இனையையால்' என,

அன்னோர் யாம் இவண் காணாமையின்

பொன் அணி நேமி வலம் கொண்டு ஏந்திய

55

மன்னிய முதல்வனை ஆதலின்,

நின்னோர் அனையைஇ, நின்புகழொடும் பொலிந்தே!

உரை :

மேற்கூறியவாறு, அனைத்துப் பொருட்களாகவும், அவற்றின் பண்புகள், தொழில்களாகவும் நீ விளங்குவதனால், 'நீ இன்னாரைப் போன்றும், அவர்களின் இத்தகைய பண்புகள், தொழில்கள் ஆகியவற்றைக் கொண்டும் உள்ளாய்' என்று உவமம் சுட்டிக் கூறுதற்கு அமைந்த தகுதி உடையவர்களை நாங்கள் இவ்வுலகில் காணவில்லை. மேலும், நீ பொன்னின் அழகுகொண்ட சக்கரப்படையினை, உலகம் காத்தற்பொருட்டு வலப்பக்கத்தே ஏந்தியவனாகவும், நிலைபெற்ற உயிர்களுக்கெல்லாம் தலைவனாகவும் விளங்குகின்றாய். இவற்றால், நீ உனது புகழோடு உயர்ந்து, உன்னையே ஒப்பவனாகத் திகழ்கின்றாய்.

உரை விளக்கம் :

திருமால் தன்னொப்பார் பிறரின்றித் தானேயாய் விளங்குவதனால், அவருக்கு ஒப்புமை கூறத் தக்கார் ஒருவருமில்லர் என்பதனை, "இன்னோரனையை இனையையால் என, அன்னோர் யாம் இவண் காணாமையின்" என்பதனால் ஆசிரியர் புலப்படுத்துகின்றார். இறைவன் தனக்கு ஒப்பில்லாதவன் என்பதனைப், "புரையுநர் இல்லாப் புலமையோய்" (திருமுருகாற்றுப்படை - 280) என்று நக்கீரரும், "தனக்குவமை இல்லாதான்" என்று திருவள்ளுவரும் (குறள் - 7) குறிப்பிடுவர்.

அருஞ்சொற்பொருள் :

இன்னோர் - இன்னவர், இனையை - இத்தன்மை கொண்டுள்ளாய், அன்னோர் - உவமை கூறத்தக்கவர், இவண் - இவ்வுலகில், நேமி - சக்கரப்படை, வலம் - வலப்பக்கம், மன்னிய - நிலைபெற்ற.

பொருள் முடிவு :

அதனால் அனையை, இனையை என அன்னோர் இவண் காணாமையின், நேமி, ஏந்திய, முதல்வனை, ஆதலின் புகழொடும் பொலிந்து நின்னோர் அனையை.

நின் ஒக்கும் புகழ் நிழலவை;

பொன் ஒக்கும் உடையவை;

புள்ளின் கொடியவை; புரிவளையினவை;

60

எள்ளுநர்க் கடந்து அட்ட இகல் நேமியவை;

மண்ணூறு மணி பாய் உருவினவை;

எண் இறந்த புகழவை! எழில் மார்பினவை

உரை :

உன்னை ஒப்பவர் பிறர் இலர் என்றாலும், உன்னையே ஒக்கும் புகழ் ஒளி உடையவனாக உள்ளாய். பொன்போலும் ஒளிபொருந்திய ஆடையினைக் கொண்டுள்ளாய். கருடக்கொடி உயர்த்தியவனாக உள்ளாய். வலமாக முறுக்குடைய வலம்புரிச் சங்கினையும், இகழும் பகைவரை அழித்து வென்ற சக்கரப்படையினையும் கரங்களில் கொண்டு விளங்குகின்றாய். தூய்மை செய்யப்பட்ட நீலமணியின் ஒளி பரந்தாற்போல நீலநிறம் கொண்ட திருமேனி கொண்டுள்ளாய். எண்ணற்ற புகழினை உடையவனாகவும் அழகிய மார்பினை உடையவனாகவும் உள்ளாய்.

உரை விளக்கம் :

தொடக்கத்தில் திருமாலின் உருவப் பொலிவு கூறப்பட்டது போல இங்கும் கூறப்பட்டது. நிழலவை, உடையவை முதலிய சொற்கள் முறையே புகழ் கொண்டுள்ளாய், உடை அணிந்துள்ளாய் என்னும் பொருள் தந்து நிற்கின்றன. பொதுவாக, நிழலினை, உடையினை என்று அமையும் வடிவத்தின் வேறாக, அகரச்சாரியை பெற்று, நிழலவை, உடையவை என்று வருவது அரிய சொல்லாட்சியாகும். இந்நூலில் இதுபோலும் சொல்லாட்சி மிக்கு வருவதனைக் காணலாம்.

அருஞ்சொற்பொருள் :

நிழல் - ஒளி, புள் - கருடன், புரி - முறுக்குண்ட சங்கு
(வலம்புரிச்சங்கு), எள்ளுநர் - இகழும் பகைவர், இகல் - மாறுபாடு,
மண்ணுறு - கழுவப்பெற்ற, மணி - நீலமணி, பாய் - பரவுதல், எழில்
- அழகு.

பொருள் முடிவு :

நின் ஒக்கும் புகழ் நிழலவை, உடையவை. கொடியவை,
வளையினவை, நேமியவை, உருவினவை, புகழவை, எழில்
மார்பினவை.

ஆங்கு,

காமரு சுற்றமொடு ஒருங்கு நின் அடியுறை 65
யாம் இயைந்து ஒன்றுபு வைகலும் பொலிக! என
ஏழு நெஞ்சத்தேம் பரவுதும்
வாய்மொழிப் புலவ! நின் தாள் நிழல் தொழுதே.

உரை :

வேதங்களை அருளிய திருவாயினையுடைய தெய்வப் புலவ!
நாங்கள் எம்மால் விரும்பப்படும் சுற்றத்தாரோடு உன் திருவடியின்
கண்ணே ஒன்று சேரக்கூடி நின்று, 'உன் திருவடி நிழலைத்
தொழுது நாள்தோறும் பொலிந்து விளங்குவோமாக' என்று
இன்புற்ற மனத்தினை உடையவர்களாய் வணங்கி
வழிபடுகின்றோம்! அருள்வாயாக!

உரை விளக்கம் :

இறைவனது மெய்ப்புகழைப் பாடுவதில் இன்பம் அடையும் நெஞ்சத்தை 'ஏம் உறு நெஞ்சம்' என்றார். திருமாலின் பல்வேறு சிறப்புக்களில் வேதங்களை அருளிச்செய்தது பெருமை சான்ற சிறப்பாதலின், அச்சிறப்பு நோக்கி அவரை 'வாய் மொழிப் புலவ' என்று ஆசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ளார். வேதம் எழுதாக்கிளவியாதலின் 'வாய்மொழி' எனப்பட்டது. 'வைகலும் பொலிக்' என்பதற்கு, வாய்மொழிப் புலவராகிய திருமாலின் திருவடி பொலிவதாக என்று பொருள் கூறுவாருமுளர்.

அருஞ்சொற்பொருள் :

காமரு - விருப்பம் பொருந்திய, அடி - திருவடி, உறை - உறைதல், தங்குதல்; ஒன்றுபு - ஒன்றி, வைகல் - நாள்தோறும், ஏம் - இன்பம், பரவுதும் - வழிபடுகின்றோம், வாய்மொழி - வேதம், எழுதாக்கிளவியாதலின் இவ்வாறு கூறப்பட்டது.

பொருள் முடிவு :

வாய்மொழிப் புலவ, யாம் காமருசுற்றமொடு, நின் அடி, உறை, இயைந்து ஒன்றுபு, 'நின்தாள் நிழல் தொழுது, வைகலும் பொலிக்' என ஏழுறு நெஞ்சத்தேம், பரவுதும்.

இப்பாடல், 'தமக்குக் கிடைத்த ஏடுகளில் இல்லாமல், தொல்காப்பியம் இளம்பூரணர் உரையில் கிடைத்தது' என்றும், 'மேற்கோளில் காணப்பெற்ற இப்பாடல் மிகச் சிதைந்திருந்த உரைப்பகுதியால் இந்நூலின் முதற்செய்யுளென்று அறியப்பெற்றுத் தமிழ்த் தெய்வத்தின் திருவருட் செயலை நினைந்து இன்புற்று

இங்கே பதிப்பிக்கலாயிற்று' என்றும் இந்நூலைப் பதிப்பித்த உ.வே.சா. ஐயரவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார். அதனால், பின்னைப் பதிப்பாசிரியர்கள் இப்பாடலை நூலின் முதற்செய்யுள் என்றும், நூலிற்காம் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல் என்றும் கொண்டு பதிப்பித்துள்ளனர்.

கடவுள் வாழ்த்தாக அமைந்த இப்பாடல் திருமாலின் திருவடி வாழ்த்தாகத் திகழும் சிறப்பு அறிந்து இன்புறத்தக்கது.

அலகு - 4

சிறுபாணாற்றுப்படை

சிறுபாணாற்றுப்படை 269 அடிகள் கொண்ட நூல். இந்நூலை இயற்றியவர் இடைக்கழி நாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார். பாடப்பட்டவன் ஓய்மான் நாட்டு நல்லியக் கோடன்.

ஆற்றுப்படை என்ற சொல் (ஆறு+படுத்தல்) வழிபடுத்தல் என்ற பொருள் கொண்டது. இசைக் கலையின் வித்தகர்களாக விளங்கியவர்கள் பாணர்கள். இப்பாணர்களை இசைப்பாணர், யாழ்ப்பாணர், மண்டைப்பாணர் என மூன்று வகையாகப் பிரிப்பர். இவர்களுள் யாழ் இசை வல்லோரைச் சிறுபாணர் எனவும் பெரும்பாணர் எனவும் வகைப்படுத்துவர். சீறியாழ் இசைப்போர் சிறுபாணர். இத்தகைய சிறுபாணர் பரிசில் பெற்று மீளும் வழியில் தம்மை போன்ற கலைஞர்களை சந்தித்து தாம் பெற்ற பெருவளம் யாரால் கிடைத்தது என்பதைச் சொல்லி, அவர்களும் தம்மை போன்றே பரிசில் பெற்று மகிழ வழிவகைக் கூறி ஆற்றுப்படுத்துவர்.

இந்நூலில் பாலை நெடுவழியில் வறுமை துயருழந்த பாணன் விறலியரோடும் சுற்றத்தாரோடும் வருந்தி இருக்கின்றான். அவனைப் பரிசில் பெற்றுவரும் பாணன் 'முதுவாய் இரவல்' என அழைத்து நல்லியக்கோடன் புகழை இசைக்கிறான்.

நல்லியக் கோடன் முன்னர் ஏழு வள்ளல்கள் தாங்கியிருந்த ஈகைச் செந்நுகத்தைத் தான் ஒருவனையாகத் தாங்கும் பெருவள்ளல் என அறிமுகம் செய்கிறான். அதுமட்டுமின்றி

முடிமன்னர் மூவேந்தர் தலைநகரங்களும் வறிது, எனும்படிப் பெருமை மிக்க கொடை நலம் உடையவன்.

மாவிலங்கைத் தலைவனான நல்லியக் கோடனிடம் தான் வறுமை தீர்ப் பரிசு பெற்ற சிறப்பைப் பின்னர் மொழிகிறான். அவனிடம் சென்று சேர வழியும் வகையும் கூறுகிறான். அவ்வாறு கூறும்போது நெய்தலும், முல்லையும், மருதமுமாகச் செழித்த நில வளங்களைத் தொகுத்துரைக்கிறான்

அவைக் களத்தில் அவன் வீற்றிருக்கும் சிறப்பையும். யாழிசைத்துப் பாட வேண்டிய மரபையும், அவன் பரிசில் அளிக்கும் நேர்த்தியையும் விளக்கி அவன் பால் செல்லுமாறு வேண்டுகிறான். இவ்வாறு சிறுபாணாற்றுப்படை கச்சிதமான வடிவமைப்பும், சொற்சொட்டும் கொண்டு அமைந்திருப்பதால் இதனைச் 'சிறப்பப் பாட்டு', 'சித்திரப் பாட்டு' என்றும் கூறுவர்.

(1-269 அடிகள்)

திணை - பாடாண் திணை

துறை - ஆற்றுப்படை

மணிமலை' என்னும் முதல் அடி தொடங்கி 'இரவல' என முடியும் 40 - ஆம் அடி வரை ஒரு தொடர், இத்தொடர், பரிசில் பெற்று வரும் பாணன், பரிசில் விரும்பித் தன் எதிர்வரும் பாணனை விளித்து அப் பாணன் வருகின்ற வழியின் கொடுமை, காலத்தின் நிலை, அப் பாணனுடன் வருகின்ற மகளிரின் நிலை முதலியன கூறுவதாக அமைந்துள்ளது.

வேனிற்காலம்

மணிமலைப் பணைத்தோள் மாநில மடந்தை
அணிமுலைத் துயல்வருஉம் ஆரம் போல,
செல்புனல் உழந்த சேய்வரல் கான்யாற்றுக்
கொல்கரை நறும்பொழில் குயில்குடைந்து உதிர்த்த
புதுப்பூஞ் செம்மல் சூடிபுடை நெறித்து, 5
கதுப்பு விரித்தன்ன காழ்அக நுணங்குஅறல்
அயில்உருப் பனைய ஆகி, ஐதுநடந்து,
வெயில் உருப் புற்ற வெம்பரல் கிழிப்ப,
வேனில் நின்ற வெம்பத வழிநாள்
காலை ஞாயிற்றுக் கதிர்கடா வறுப்ப, 10
பாலை நின்ற பாலை நெடுவழிச்
சுரன் முதல் மராஅத்த வரிநிழல் அசைஇ

உரை :

மூங்கில் ஆகிய தோளை உடைய நில மடந்தையின்
மணிமலை ஆகிய முலையின் மேல் கிடந்து அசையும்
முத்துமாலை போன்ற ஆறு, அதன் ஓடுகின்ற நீர் வற்றியதால்
வருந்தி நிற்க, சேய்மைக்கண் நின்று வருதலையுடைய
காட்டாற்றின் கரையில் நறுமணம் கமழும் ஒரு பூம்பொழில்
விளங்குகிறது. அப் பொழிலிடத்து, குயில் அலகாற் குடைந்து
உதிர்த்த பூவின் வாடலைச் சூடி, தன் இரு கரைகளும் அறல்பட்டு,
கருநிற மயிரை விரித்தாற் போன்று கருநிறத்தைத் தம்மிடத்தே

கொண்ட நுண்ணிய கருமணல், கரும்பொன் வெப்பம் ஏற்ற தன்மை போன்று வெம்மையுற்று நிற்கின்றது.

அம்மணற் பரப்பில் மெல்ல நடந்து மேலும் வெயிலால் வெப்பம் ஏற்றப்பட்ட கூரிய பரற்கற்கள் கால்களைக் கிழித்து வருத்தும் இளவேனில் பருவம் நிலைபெற்று வெம்மை செய்த பருவத்தின் வழித்தாகிய முதுவேனில் நாட்கள் நிகழும் பருவம், ஞாயிற்றினது கதிர்கள் காலை நேரத்திலேயே மிகுந்த வெப்பத்தைத் தருவதாகிய பாலைத் தன்மை நிலைபெற்ற பாலையாகிய நீண்ட காட்டு வழியிடத்தே நின்ற கடப்ப மரத்தினது நிழலில் தங்கி -

விளக்கவுரை :

ஐந்திணை இயல்புகளைக் கூற விழைந்த ஆசிரியர், முதற்கண் பாலைத் திணையின் இயல்பைச் சித்திரிக்கின்றார். பாலைக்குத் தனிநிலம் கூறப்படவில்லை.

"முல்லையுங் குறிஞ்சியும் முறைமையின் திரிந்து

நல்லியல்வு இழந்து நடுங்குதுயர் உறுத்துப்

பாலை என்பதோர் படிவங் கொள்ளும்"

(சிலப்பதிகாரம், காடு. 64-66)

என இளங்கோவடிகள் கூறுவதனால், குறிஞ்சி நிலமும் முல்லை நிலமும் தத்தம் இயல்பு திரிந்து பாலை ஆவது இயல்பு என்பது பெறப்படும். மலையும், கான்யாறும் பொழிலும் கூறினமையின் இது குறிஞ்சி திரிந்த பாலை ஆயிற்று.

இரண்டு மலையினின்றும் வீழ்ந்து இரண்டு ஆற்றிடைக் குறையைச் சூழ்ந்த பின்னர்க் கூடுதலின் ஆற்றிற்கு முத்துமாலை ஈண்டு உவமை ஆயிற்று.

மணிமலை ஆகிய முலையும், பணை ஆகிய தோளையும் உடைய நில மகள் என்றதனால், கதுப்பினையும் நிலமகளுக்கு ஏற்றி, அந்நிலமகளின் கூந்தல் விரித்தாற் போன்று எனப் பொருள்பட நின்றது.

இரும்பு வெப்பத்தை மிகுதியாக ஏற்கும் தன்மையுடையது ஆகலின், முதுவேனிலின் வெப்பத்தை மிகுதியாக ஏற்றுக் கொண்டுள்ள மணலினை, 'அயில் உருப்பு அனையவாகி 'என்றார் ஆசிரியர். அவ்வெப்பம் பொறாமல் அஞ்சி அஞ்சி அடியிட்டு நடத்தலை, 'ஐது நடந்து' என்றார்.

கான்யாற்றின் மணல் வழி வந்தவர்கள், அறலின் வெப்பம் பொறாது சுர வழியில் நடக்கத் தலைப்பட்டனர். சுரநெறிப் படருங்கால், வெயிலின் வெம்மையால் உருப்புற்ற வெம்பரற்கற்கள் கால்களைக் கிழித்தன.

அருஞ்சொற்பொருள் :

பணைத்தோள் - மூங்கிலாகிய தோள், மாநிலமடந்தை - நிலமகள் ஆகிய பெண், துயல் வருஉம் - அசையா நின்ற, ஆரம் போல- முத்துமாலை போல, செல்புனல் உழந்த - ஓடுதலையுடைய நீரால் வருந்தின காட்டாறு, கொல்கரை - இருபுறமும் நெரிக்கப்பட்டு விளங்குகின்ற கரை, காழ் - கருநிறம், நுணங்கு அறல் - நுண்மையான மணல். சேய் சேய்மை (தொலைவு),

செம்மல் - வாடற்பூ, அயில் -இரும்பு (அறலுக்கு வண்ண உவமை)
வெயில் உருப்புற்ற - வெயிலால் வெப்பமுற்ற, வெம்பதம் -
வெப்பமிக்க தன்மை, மராஅத்த - கடப்ப மரத்தையுடைய, வரிநிழல்
- கோடுகளாகிய நிழலிடத்து, அசைஇ -தங்கி.

அழகுமிக்க விறலியருடன் இளைப்பாறும் இரவலன்

ஐதுவீழ் இகுபெயல் அழகுகொண்டு, அருளி,
நெய்கனிந்து இருளிய கதுப்பின்; கதுப்புஎன,
மணிவயின் கலாபம், பரப்பி, பலஉடன் 15
மயில், மயிற் குளிக்கும் சாயல்; சாஅய்
உயங்குநாய் நாவின் நல் எழில் அசைஇ,
வயங்குஇழை உலறிய அடியின்; அடிதொடர்ந்து,
ஈர்ந்துநிலம் தோயும் இரும்பிடித் தடக்கையின்,
சேர்ந்து உடன் செறிந்த குறங்கின், குறங்கு என, 20
மால்வரை ஒழுகிய வாழை - வாழைப்
பூஎனப் பொலிந்த ஓதி : ஓதி,
நளிச்சினை வேங்கை நாள்மலர் நச்சி,
களிச்சுரும்பு அரற்றும் சுணங்கின், சுணங்குபிதிர்ந்து,
யாணர்க் கோங்கின் அவிர் முகை எள்ளி, 25
பூண்அகத்து ஒடுங்கிய வெம்முலை : முலைஎன,
வண்கோட் பெண்ணை வளர்த்த நுங்கின்
இன்சேறு இகுதரும் எயிற்றின் ; எயிறுஎன,

குல்லைஅம் புறவில் குவிமுகை அவிழ்ந்த

முல்லை சான்ற கற்பின் ; மெல்லியல்

30

மடமான் நோக்கின் வாள்நுதல் விறலியர்

நடைமெலிந்து அசைஇய நல்மென் சீறடி

கல்லா இளையர் மெல்லத் தைவர,

பொன்வார்ந் தன்ன புரிஅடங்கு நரம்பின்

இன்குரல் சீறியாழ் இடவயின் தழீஇ,

35

நைவளம் பழுநிய நயம் தெரி பாலை

கைவல் பாண்மகன் கடன் அறிந்து இயக்க,

இயங்கா வையத்து வள்ளியோர் நசைஇ,

துனிகூர் எவ்வமொடு துயர்ஆற்றுப் படுப்ப,

முனிவு இகந்திருந்த முதுவாய் இரவல!

40

உரை :

உலகிற்கு அருளுதலைச் செய்து மெல்லிதாய் வீழ்ந்து
தாழ்கின்ற மழையினது அழகைத் தன்னிடத்தே கொண்டு
நெய்யணியப் பெற்ற இருண்ட கூந்தல், மழை மேகம் என
நினைத்துக் களி கொண்ட மயில்கள் பலவுங் கூடி நீலமணி
போலுங் கண்ணினையுடைய தோகைகளை மகளிர் மயிரை
விரித்தாற் போல விரித்துப் பார்த்து 'இவர் மென்சாயற்கு ஒவ்வேம்'
என்று நாணி மறைதற்குக் காரணமாகிய கட்புலனாகிய மென்மை,
ஓடி இளைத்து வருந்துகின்ற நாயின் நாளை ஒத்து, விளங்குகின்ற

சிலம்பு முதலியன இன்றிப் பொலிவழிந்த அடி, கரிய பிடியினது
 பெருமையையுடைய கை போலத் திரண்டு செறிந்த தொடை,
 வாழைப் பூவினது தோற்றம் போலப் பொலிந்த ஓதி (மயிர்
 முடிப்பு), சுரும்புகள் மொய்த்து ஆரவாரிக்கின்ற வேங்கையினது
 மலர் போன்ற சுணங்கு (தேமல்), புதிதாகப் பூத்தலையுடைய
 கோங்கினது விளங்குகின்ற முகையை இகழ்ந்து மெல்லிய
 அணிகலன்களுக்கு இடையே கிடக்கின்ற முலை, பெரிய
 குலையினையுடைய பனை முலை என்னும்படி வளர்ந்த
 நுங்கினது இனிய நீர் தன் நீர்மையால் தாழும் எயிறு (பல்),
 கஞ்சங்குல்லையுடைய அழகிய காட்டகத்தே குவிந்த அரும்பு
 எயிறு என்னும்படி நெகிழ்ந்த முல்லை சூடுதற்கமைந்த கற்பு,
 மென்மையான இயல்பு, மடப்பத்தினையுடைய, மான் போலும்
 பார்வை, ஒளி பொருந்திய நுதல் என அழகுமிக்க, விறல்பட ஆடு
 மகளிர், நடையால் இளைத்து ஓய்ந்த மெல்லிய சிறிய அடியைக்
 கல்லாத இளையர் மெத்தென்ற வருட, பொற்கம்பியினையொத்த
 முறுக்கு அடங்கின நரம்பினது இனிய ஓசையையுடைய சிறிய
 யாழை இடப்பக்கத்தே தழுவி, நட்பாடை என்னும் பண்ணைப்
 பாலை யாழில், வாசித்தலில் வல்ல பாணன் முறைமையறிந்து
 வாசிக்க, வாரி வழங்கும் வள்ளியோர் இன்மையால் பரிசிலர்
 இயங்காத இவ்வுலகில் பரிசில் தருவாரை விரும்பி, வறுமை
 ஆற்றுப்படுத்தலால், வழி நடந்த வருத்தம் தீர்ந்திருந்த - அறிவு
 வளர்தற்குரிய தொழிலையுடைய இரவலனே!

விளக்கவுரை :

13ஆம் அடி முதல் 33ஆம் அடி முடிய இடம்பெற்றுள்ள விறலி வருணனை இயைபுத் தொடை திரிந்து வந்தாகும்.

"சொல்லிய தொடையோடு வேறுபட் டியலின்
சொல்லியற் புலவர்அது செந்தொடை என்ப"

(செய். நூ.96)

எனத் தொல்காப்பியர் கூறுவதற்கேற்ப, இது செந்தொடையின் ஒரு பிரிவான அந்தாதித் தொடை எனலாம்.

அருஞ்சொற்பொருள் :

ஐது - மெல்ல, இருளிய - இருண்ட, கதுப்பு - கூந்தல், கலாபம் - தோகை, சாஅய் - ஓடியிளைத்து, உயங்கு - வருந்துகின்ற, குறங்கு - தொடை, ஓதி - மயிர்முடிப்பு, நளிச்சினை - செறிந்த கிளை, சாயல் - மென்மை, நச்சி - விருப்பி, சுரும்பு -வண்டு, கணங்கு - தேமல்: பிதிர்ந்து - சிதறி, யாணர் -புதிதாய் மலர்ந்த, முகை - மொட்டு, இகுதரும் - தாழ்கின்ற, எயிறு - பல், குல்லை - கஞ்சங்குல்லை என்னும் பூடு, புறவில் - முல்லை நிலத்தில், கல்லா இளையர் - கல்வி நிரம்பாத சிறுமியர், தைவர - வருட, சீறியாழ் - சிறிய யாழ், நைவளம் - நட்பாடை என்னும் பண், பழுநிய - முற்றுப் பெற்ற, கைவல் பாண்மகன் - தொழில் வன்மையுடைய பாணன், கடனறிந்து - முறைமையறிந்து, வள்ளியோர் - புரவலர், நசைஇ - விரும்பி, துனி - வருத்தம், எவ்வம் - துன்பம், முனிவு - வருத்தம், இகந்து - தீர்ந்து, முதுவாய் - அறிவு வாய்க்கப் பெற்ற.

தொடர் இயைபு :

கதுப்பினையும், ஓதியினையும், நுதலினையும்
நோக்கினையும், எயற்றினையும், முலையினையும்,
குறங்கினையும், அடியினையும், சாயலினையும், மெல்லிய
இயல்பினையும், கற்பினையும் உடைய விறலியர் என்று
தொடரினைக் கேசாதிபாதமாக இயைபு படுத்துகிறார்
நச்சினார்க்கினியர்.

வஞ்சி மாநகரின் சிறப்பு

கொழுமீன் குறைய ஒதுங்கி, வள்இதழ்க்
கழுநீர் மேய்ந்த கடவாய் எருமை
பைங்கறி நிவந்த பலவின் நீழல்,
மஞ்சள் மெல்இலை மயிர்ப்புறம் தைவர.
விளையா இளங்கள் நாற, மெல்குபு பெயரா, 45
குளவிப் பள்ளிப் பாயல் கொள்ளும்
குடபுலம் காவலர் மருமான் ஒன்னார்
வடபுல இமயத்து, வாங்குவிற்பொறித்த
எழுஉறழ் திணிதோள், இயல்தேர்க் குட்டுவன்
வருபுனல் வாயில்வஞ்சியும் வறிதே ; அதாஅன்று 50

உரை :

ஐந்திணை வளமும் நிறைந்து விளங்கும் சேரநாட்டில்,
கொழுத்த மீன் துணியும்படி நடந்து, வளவிய இதழையுடைய
செங்கழுநீர்ப் பூவை விரும்பித்தின்ற எருமை, பசிய மிளகுக்கொடி
படர்ந்த பலா மரத்தினது குளிர்ந்த நிழலில், மஞ்சளினது மெல்லிய

இலை தன் மயிர் நிறைந்த முதுகைத் தடவக் காட்டு மல்லிகைக் கொடியாகிய படுக்கையின் மேல் கள் மணம் கமழ, அசையிட்டுத் துயில் கொள்ளும்.

அத்தகைய இயற்கை வளம் செறிந்த மேற்றிசைக்கண் உள்ள சேர நாட்டின் அரசர் குடிப் பிறந்தவனும், கணைய மரத்தை ஒத்த திண்ணிய தோளையுடையவனும், வட இமயத்தில் தன் வில் இலச்சினையிட்டவனும், குட்ட நாட்டுக்குத் தலைவனுமாகிய மன்னன் உறையும் வஞ்சி என்னும் நகரும், இம்மன்னன் பரிசிலர்க்கு நல்கும் பரிசிலுக்குச் சிறிதாயிருக்கும் அவ்வூரன்றி - விளக்கவுரை :

'கொழுமீன்' என்பது தொடங்கி 'மருமான்' என்பது வரை சேர நாட்டின் வளம், அரசியல், காத்தற் சிறப்பு ஆகியவற்றையும், 'ஒன்னார்' என்பது முதல் 'குட்டுவன்' என்பது வரை, சேரர்களின் வெற்றிச் சிறப்பையும் எடுத்தோதுகிறார் ஆசிரியர்.

'கொழுமீன்' என்றது, கொழுத்த மீன் என அந்நாட்டு நீர் வளத்தைக் குறிப்பதாய் நின்றது. சேரர் நாட்டின் செல்வங்களுள் தலை சிறந்தது மிளகு. ஆதலின், அதனை எடுத்துக்காட்டினார் ஆசிரியர். கழுநீர் மலரை மேய்ந்த எருமை, மிளகு படர்ந்த பலா மரத்தின் நிழலில், காட்டு மல்லிகைப் படுக்கையில், மஞ்சள் இலை முதுகு தைவரத் துயிலும் என்பதனால், சேர நாட்டின் நீர்வளம், நிலவளம், கூழின் பெருக்கம், அந்நாட்டில் வாழும் உயிர் எய்தும் இன்பம், இவற்றிற்கு எல்லாம் காரணமான அரசியல்

அறம், அதை நிலைநாட்டும் மன்னனின் வீரம் ஆகியன இப்பகுதியில் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளன.

'இயல்புளிக் கோலோச்ச மன்னவன் நாட்ட
பெயலும் விளையுளுந் தொக்கு'

(குறள். 545)

என்னும் வள்ளுவர் வாய்மொழியும் இதனை மெய்ப்பிக்கும்.

'குடபுலம் காவலர்' எனக் கூறியதனால், அந்நாட்டு அரசனின் அருளுடைமையை எடுத்தோதுகிறார் ஆசிரியர். அரசரைக் குறித்து வழங்கும் சொற்களுள் 'மன்னர்', 'அரசர்', 'வேந்தர்' 'இறைவர். 'காவலர்' என்ற சொற்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு சிறப்பைக் குறிக்கும். அவற்றுள் 'காவலர்' என்னும் சொல், மன்னுயிரின் அச்சந் தீர்த்துக் காக்கும் தொழிலைக் குறித்து நிற்கும்.

அருஞ்சொற்பொருள் :

குறைய - துணிபடும்படி; வள் இதழ் - பெரிய இதழ்; கழுநீர் - செங்கழுநீர்ப்பூ; கயவாய் - பெரியவாய்; பைங்கறி - பசிய மிளகுக்கொடி; நீழல் - நிழல்; தைவர - தடவ; விளையா - முற்றாத; நாற - மணம் கமழ; மெல்குபு - மென்று; பெயரா - அசையிட்டு; குளவிப் பள்ளி - காட்டு மல்லிகையால் ஆன படுக்கை; பாயல்கொள்ளும் - உறங்கும்; குடபுலம் - மேற்குத்திசையில் உள்ள சேரநாடு; மருமான் - மரபில் தோன்றியவன்; ஒன்னார் - பகைவர்; வாங்குவில் - வளைந்த வில்; (இலச்சினை); எழுஉறழ் - கணைய மரத்தை ஒத்த திணிதோள்; இயல்தேர் - நடக்கின்ற தேர்; குட்டுவன்

- குட்ட நாட்டை உடையோன்; வருபுனல் - யாற்று நீர்; வாயில் -
கோபுர வாயில்; வறிது - சிறிது.

தொடர் இயைபு :

கழுநீர் மேய்ந்த எருமை நீழலிற் துயிலும் குடபுலங் காவலர்
மருமான் வஞ்சி தரும் பரிசிலும் சிறிதாம் எனப் பொருள் இயைபு
அமையும்.

தமிழ் நிலை பெற்ற மதுரையின் மாண்பு

நறவுவாய் உறைக்கும் நாகுமுதிர் நுணவத்து

அறைவாய்க் குறுந்துணி அயில்உளி பொருத

கைபுனை செப்பம் கடைந்த மார்பின்,

செய்ப்புங் கண்ணி செவிமுதல் திருத்தி,

நோன்பகட்டு உமணர் ஒழுகையொடு வந்த

55

மகாஅர் அன்ன மந்தி, மடவோர்

நகாஅர் அன்ன, நளிநீர் முத்தம்

வாள்வாய் எருந்தின் வயிற்றகத்து அடக்கி,

தோள்புறம் மறைக்கும், நல்கூர் நுகுப்பின்,

உளர்இயல் ஐம்பால் உமட்டியர் ஈன்ற

60

கிளர்பூண் புதல்வரொடு கிலுகிலி ஆடும்

தத்துநீர் வரைப்பின் கொற்கைக் கோமான்;

தென்புலம் காவலர் மருமான் ; ஒன்னார்

மண்மாறு கொண்ட, மாலை வெண்குடை,

கண்ஆர் கண்ணி, கடுந்தேர்ச் செழியன்

65

தமிழ் நிலை பெற்ற, தாங்கு அரு மரபின்

மகிழ்நனை, மறுகின் மதுரையும் வறிதே : அதாஅன்று,

உரை :

நுணா மரத்தால் செய்த குறுந்துணி மணி மாலையை உடைய மார்பையும், செய்யுங்கண்ணி சுற்றிய நெற்றியினையும் உடையதாய், உப்பு வாணிகர்தம் வண்டி யோடு வந்த அவர்தம் மக்களை ஒத்த மந்தி, வாள் போலும் வாயை உடைய கிளிஞ்சலின் வயிற்றில், எயிற்றை ஒத்த முத்துக்களைப் பெய்து மூடிக் கிலுகிலுப்பையாகக் கொண்டு, நுகுப்பையும், தோள்புறம், மறைக்கும் ஐம்பாற் கூந்தலையும் உடைய உப்பு வாணிச்சியர் ஈன்ற பிள்ளைகளோடு கூடி விளையாடுகின்ற கடற்கரைப் பட்டினம் கொற்கை.

அக்கொற்கை நகருக்கு வேந்தனும், தெற்கில் உள்ள பாண்டி நாடு முழுமையும் காவல் செய்யும் பாண்டியர் மரபில் தோன்றியவனும், கண்ணி உடையானும், கடிய தேரினை உடையானும் ஆகிய செழியனின் தலைநகராகிய - தமிழ் வீற்றிருந்த, மனமகிழ்ச்சியைத் தோற்றுக்கின்ற தெருக்கள் - கொண்ட மதுரையில் பெறும் பரிசிலும் இத்தலைவன் நல்கும் பரிசிலுக்குச் சிறிதாய் இருக்கும் என்பதாம். அது மட்டுமன்று, விளக்கவுரை :

உப்பு வாணிகர், வண்டிகளில் உப்பு மூட்டைகளை ஏற்றிக் கொண்டு விற்கச் செல்லும்பொழுது தம் மனைவி மக்களுடன் பிள்ளைகளைப் போல் வளர்த்த மந்தியையும் உடன் கொண்டு

செல்வது உண்டு. அம்மந்திக்கு நுணா மரத்தின் கட்டையில் மணிகள் கடைந்து அழகு செய்வர் என்பதையும், அம்மந்திகள் கிளிஞ்சலின் வயிற்றில் முத்துக்களைப் பெய்து முடிக் கிலுகிலுப்பையாகக் கொண்டு உமணர் குழந்தைகளுடன் விளையாடும் என்பதையும் இப்பகுதியால் அறிய முடிகின்றது.

பாண்டி நாட்டில் கிடைக்கும் பொருள்களில் தலைசிறந்தன முத்தும், முத்தமிழும் ஆதலின் இவ்விரு சிறப்புக்களையும் தேர்ந்தெடுத்துக் கூறுகிறார் ஆசிரியர். கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பரும் பாண்டிநாட்டின் சிறப்பினைக் கூறுமிடத்து,

'முத்தும் முத்தமி மும்மந்து முற்றுமே'.

(கம்ப. ஆறுசெல் : பாடல் 53)

என முத்தையும், முத்தமிழினையும் எடுத்துரைப்பர். தலைச்சங்கம், இடைச்சங்கம், கடைச்சங்கம் என முச்சங்கம் இருந்து, தமிழ் ஆய்ந்த பெருமையும், நிலந்தரு திருவிற்பாண்டியன் முதலான மன்னர்கள் அச்சங்கங்களின் வளர்ச்சிக்கு ஆவன செய்து செந்தமிழை வளர்த்தமையானும், தமிழ் வளம் பெற்று அழியாது நிலவுவதற்கு இடமாக அமைந்த நகரம் மதுரை.

செந்தமிழ் இன்பம் நுகர வரும் புலவர்கள், மதுரையின் தெருக்களை அடைந்த உடனேயே, அங்கு வழங்கும் மக்கள் பேசும் வீறுடைய தமிழ்ச் சொற்களைக் கேட்பர் என்பதாலும், 'தமிழ் நிலைபெற்ற, தாங்கு அரு மரபின் மகிழ்நனை, மறுகின் மதுரை' என உரைத்தார் ஆசிரியர்.

'தத்துநீர் வரைப்பின் கொற்கை' என்பதனால் கொற்கை சிறந்த துறைமுகப் பட்டினமாக விளங்கியமையும், வணிகத்தில் சிறந்து விளங்கியமையும் உணர்த்தப்படுகின்றன. வெண்குடை பாண்டிய மன்னர்களின் குடி ஒம்பும் சிறப்பையும், கடுந்தேர் வெற்றிச் சிறப்பையும் உணர்த்தி நிற்கின்றன.

அருஞ்சொற்பொருள் :

நறவு - தேன்; உறைக்கும் - துளிக்கும்; நாகு - இளமை; நுணவத்து - நுணாமரத்தினது; அறைவாய் - வெட்டுண்ட வாய்; குறுந்துணி - குறுங்கட்டை; அயில் - இரும்பு; செப்பம் - செம்மை; செய்யுங் கண்ணி - நெட்டியாற் செய்த பூமாலை; நோன்பகடு - வலிய எருது; உமணர் - உப்பு வாணிகர்; ஒழுகை - வண்டி ஒழுங்கு; மகாஅர் - பிள்ளைகள்; மந்தி - குரங்கு; மடவோர்- மகளிர்; நகாஅர் - பல்; நளிநீர் - செறிவுடைய நீர் (கடல்); முத்தம் - முத்து; வாள்வாய் எருத்து - வாள் போலும் வாயை உடைய கிளிஞ்சல்; நல்கூர் நுகப்பு - தளர்ந்த இடை; ஐம்பால் - கூந்தல் உமட்டியர் - உப்பு வாணிகத்தியர்; கிளர்பூண் - விளங்கும் அணிகலன்; கிலுகிலி - கிலுகிலுப்பை; தத்துநீர் - முரிகின்ற நீர்; வரைப்பு - கரை; மகிழ்நனை - மகிழ்ச்சி தோற்றுகின்ற; மறுகு -தெரு.

தொடர் இயைபு :

உமணர் ஒழுகையோடு வந்த மந்தி, உமட்டியர் புதல்வரோடு கிலுகிலியாடும் கொற்கைக் கோமான், தென்புலங் காவலர் மருமான் ஆகிய செழியனுடைய மதுரை தரும் பரிசிலும் சிறிதாகும் என இயையும்.

உறந்தையின் சிறப்பு

நறுநீர்ப் பொய்கை அடைகரை நிவந்த
துறுநீர்க் கடம்பின் துணை ஆர்கோதை,
ஓவத்து அன்ன உண்துறை மருங்கில் 70
கோவத்து அன்ன கொங்குசேர்பு உறைத்தலின்,
வருமுலை அன்ன வண்முகை உடைந்து,
திருமுகம் அவிழ்ந்த தெய்வத் தாமரை,
ஆசுஇல் அங்கை அரக்குத் தோய்ந்தன்ன
சேயிதழ் பொதிந்த செம்பொற் கொட்டை, 75
ஏம இன் துணை தழீஇ, இறகுஉளர்ந்து,
காமரு தும்பி காமரம் செப்பும்
தண்பணை தழீஇய தளரா இருக்கைக்
குணபுலம் காவலர் மருமான் ஒன்னார்
ஓங்குஎயிற் கதவம் உருமுச்சுவல் சொறியும் 80
தூங்குஎயில் எறிந்த தொடிவிளங்கு தடக்கை,
நாடா நல்இசை, நல்தேர்ச் செம்பியன்
ஓடாப் பூட்கை உறந்தையும் வறிதே ; அதாஅன்று

உரை :

செறிவுடைய கடப்ப மரங்கள் சூழ நிற்கும் நறுநீர்ப் பொய்கை, கடம்பினுடைய மாலை போன்ற மலர்கள் இந்திரகோபம் போன்ற தாதினை உதிர்த்தலால், ஓவியத்தை ஒத்து விளங்குகின்றன. அப்பொய்கைத் துறையிடத்தே எழுகின்ற நகிலினை ஒத்த தாமரை மொட்டுக்கள், அஃது சாதிலிங்கம் தோய்ந்த அங்கை போன்ற

சிவந்த இதழ்களைக் கொண்டு, அழகு பொலி திருமுகமோ என மலர்ந்து இருக்கிறது; அதன் பொன்னிறப் பொகுட்டின் மீது, தன் இன் துணையைத் தழுவித் துயில் கொள்ளும் தும்பி, இறகினை அசைத்துச் சீகாமரம் என்னும் பண்ணை இசைத்து மகிழ்விக்கிறது; இத்தகைய சிறப்புமிக்க மருத நிலங்கள் சூழ்ந்த கிழக்கின்கண் உள்ள நிலத்தை ஓம்பும் சோழ மன்னனின் தொல்குடியில் தோன்றியவன்; பகைவருடைய தூங்கு எயிலை அழித்தவன்; தன்பால் வாழும் குடிகள் ஓடாமைக்குக் காரணமான ஓடாப் பூட்கை உறந்தை என்னும் ஊர் நல்கும் பரிசிலும் நல்லியக்கோடன் நல்கும் பரிசிலுக்குச் சிறிதாக இருக்கும்.

விளக்கவுரை :

'சோணாடு சோறுடைத்து' என்பது பழமொழி. சோழ நாட்டின் சிறப்பு, தண்பணை - குளிர்ந்த வயல்களையுடைய மருத நிலங்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப, சோழநாட்டின் நீர் வளத்தையும், நில வளத்தையும் எடுத்துரைத்த ஆசிரியர், தொடர்ந்து அந்நாட்டைக் காக்கும் சோழ வேந்தர்களின் வெற்றிச் சிறப்பையும் எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

சோழ மன்னர்களின் வெற்றிச் சிறப்புக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டு 'தூங்கு எயில் எறிந்தமை' அவ்வரலாறு வருமாறு:

"முப்புரத்து அசுரர் போன்ற, பண்டொரு காலத்தே ஒரு சில அசுரர் வானத்தே இயங்குதலும், வதிதலுமுடைய மூன்று மதில்கள் அமைந்த அரண்மனையைத் தெய்வத்தின்பால் வரமாகப் பெற்றனர். பெற்ற வரத்தின் காரணமாக அந்தணர், அறவோர்

முதலான நல்லோரை நலிவாராயினர். எனவே, சோழ மன்னன் ஒருவன் அவ்வசுரர்களை எதிர்த்து, அவர்தம் மாயக்கோட்டையையும் அழித்து, மக்களை அத்துன்பத்தினின்று விடுவித்ததால், 'தூங்கெயில் எறிந்த தொடித்தோட் செம்பியன்' எனச் சான்றோரால் போற்றப்பட்டான்" இதனை,

'தூங்கு எயின் முன்றெறிந்த சோழன்'

(சிலப். 5 : 29)

என வரும் சிலப்பதிகாரத்தாலும்,

'தூங்கெயில் எறிந்த தொடித்தோட் செம்பியன்'

என வரும் மணிமேகலையாலும்,

"ஒன்னார் உட்கும் துன்னருங் கடுந்திறல்

தூங்கெயில் எறிந்தநின் னூங்கணோர்"

(புறம்.39)

என வரும் புறநானூற்றாலும் மற்றும் பல நூல்களும் இச்சிறப்பைக்க கூறுவதாலும் அறியலாம்.

அருஞ்சொற்பொருள் :

நாறுநீர்ப் பொய்கை - நல்ல நீரை உடைய நீர் நிலை; நிவந்த - படர்ந்த; தூறுநீர் - செறிந்த தன்மை; கோதை - மாலை; கோவம் - இந்திர கோபம்; கொங்கு - தேன், பூந்தாது ஒவம் - ஒவியம்; உறைத்தலின் - துளித்தலால்; முகை - மொட்டு; ஆசுஇல் - குற்றம் இல்லாத; அரக்குத் தோய்ந்தன்ன - அலத்தக மூட்டினாற் போன்ற; செம்பொன் கொட்டை- சிவந்த பொன்னிறமான பொகுட்டு; இறகு உளர்ந்து - சிறகை அசைத்து; காமருதும்பி - விருப்பம் தருகின்ற

வண்டு; தூங்கு எயில் - தொங்குகின்ற மதில்; தொடி - வளையல்;
நல்இசை - நல்ல புகழ்; ஓடாப்பூட்கை - ஓடாமைக்குக் காரணமான
மேற்கோள்

தொடர் இயைபு :

அடைகரை நிவந்த கடம்பின் கோதை - உண்டுறை மருங்கின்
கொங்கு உறைத்தலின், அரக்குத் தோய்ந்தன்ன இதழ் பொதிந்த
கொட்டையின் மேல், துணை தழீஇ, வண்டு சீகாமரம் செப்பும்,
தண்பணை தழீஇய குணபுலம் காவலர் மருமான் செம்பியன்,
உறந்தையும் வறிதே எனத் தொடர் இயைபு அமையும்.

இனி, 84 ஆம் அடி முதல் 126ஆம் அடி வரை கடையெழு வள்ளல்கள்
எனச் சிறப்பிக்கப்பட்ட ஏழு வள்ளல்களை அறிமுகப்படுத்தி,
அவ்வேழு வள்ளல்களின் சிறப்பையும் இந்நாளின்
நல்லியக்கோடன் ஒருவனே தாங்குகின்றான் என
எடுத்துரைக்கின்றார் ஆசிரியர்.

ஏழு வள்ளல்களின் சிறப்பு

வானம் வாய்த்த வளமலைக் கவாஅன்

கான மஞ்சைக்குக் கலிங்கம் நல்கிய

85

அருந்திறல் அணங்கின் ஆவியர் பெருமகன்,

பெருங்கல் நாடன், பேகனும்; சுரும்புஉண

நறுவீ உறைக்கும் நாக நெடுவழிச்

சிறுவீ முல்லைக்குப் பெருந்தேர் நல்கிய,

பிறங்கு வெள் அருவி வீழும் சாரல் 90
 மறம்பின் கோமான், பாரியும்: கறங்குமணி
 வால்உளைப் புரவியொடு வையகம், மருள,
 ஈர நல்மொழி இரவலர்க்கு ஈந்த,
 அழல்திகழ்ந்து இமைக்கும் அஞ்சுவரு நெடுவேல்,
 கழல்தொடித் தடக்கை, காரியும்; நிழல்திகழ், 95
 நீல, நாகம் நல்கிய, கலிங்கம்
 ஆல்அமர் செல்வற்கு அமர்ந்தனன் கொடுத்த,
 சாவம் தாங்கிய சாந்துபுலர் திணிதோள்,
 ஆர்வ நன்மொழி, ஆயும் : மால்வரைக்
 கமழ்பூஞ் சாரல் கவினிய நெல்லி 100
 அமிழ்துவிளை தீம்கனி ஒளவைக்கு ஈந்த,
 உரவுச்சினம் கனலும் ஒளிதிகழ் நெடுவேல்,
 அரவக் கடல்தானை, அதிகனும், கரவாது,
 நடடோர் உவப்ப, நடைப்பரி காரம்
 முட்டாது கொடுத்த, முனைவிளங்கு தடக்கை, 105
 துளிமழை பொழியும் வளிதுஞ்சு நெடுங்கோட்டு
 நளிமலை நாடன், நள்ளியும் : நளிசினை
 நறும்போது கஞலிய நாகுமுதிர் நாகத்து,
 குறும்பொறை, நல்நாடு கோடியர்க்கு ஈந்த,
 காரிக் குதிரைக் காரியொடு மலைந்த 110
 ஓரிக் குதிரை, ஓரியும், என ஆங்கு,

எழுசமம் கடந்த எழுஉறழ் திணிதோள்

எழுவர் பூண்ட ஈகைச் செந்நுகம்

உரை :

இதன்கண், பேகன் முதலிய தமிழ் வள்ளல் எழுவர் பூண்டு நடத்திய ஈகைத் தன்மையை இந்நாள் நல்லியக்கோடன் ஒருவனே தாங்குகின்றான் என, அவனைப் புகழ்ந்துரைக்குமுகத்தான் அவ்வேழு வள்ளல்களின் சிறப்பும், நல்லியக்கோடன் பெருமையும் கூறுகின்றார் ஆசிரியர்.

84 - 87 : பேகன்

அவ்வுறந்தையும் தரும் பரிசில் சிறிதாகும். ஆதலால். அதனையும் ஒழித்துத் தந்த பரிசில் தரும் இடம் பிற இன்மையால், பருவமழை பொய்யாது பெய்தலால் வளமிக்க மலைப்பக்கத்துக் காட்டில் திரிந்த மயில் அகவியதனைக் கேட்டு, அது குளிரால் நடுங்கி அகவியது எனக் கருதி இரக்கமுற்றுத் தனது போர்வையைக் கொடுத்த வலிகெழுமிய வடிவமுடைய ஆவியர் குடியில் தோன்றிய பெருந்தகையாகிய பெரிய மலை நாட்டை உடைய பேகன் என்னும் வள்ளலும்,

87 - 91 : பாரி

சுரும்புகள் உண்ணும்படி தேன் வழங்கும் சுரபுன்னை மரங்கள் நிறைந்த நெடிய வழியின்கண், தனது தேரைத் தடுத்த முல்லைக்கொடி, அதனை விரும்பியதாகக் கருதி, அதற்குத் தனது பெரிய தேரை அளித்தவனும், வெள்ளிய அருவி வீழும் பறம்பு மலைக்கு அரசனும் ஆகிய பாரி என்னும் வள்ளலும்,

91 - 95 : காரி

மணியையும் தலையாட்டத்தினையும் உடைய குதிரையோடு அருள் நிறைந்த சொற்களையும் உலகத்தவர் கேட்டு வியக்குமாறு இரவலர்க்குக் கொடுத்த வேலையும் தொடியணிந்த கையினையும் உடைய காரி என்னும் வள்ளலும்,

96-99 : ஆய்

ஒளிமிக்க நீல மணியினையும், நாகம் கொடுத்த கலிங்கத்தையும் விருப்பத்தோடு ஆலின் கீழ் இருந்த இறைவனுக்குக் கொடுத்தவனும், வில்லேந்திய சந்தனம் பூசிப் புலர்ந்த தோளை உடையவனும், ஆர்வம் மிக்க மொழிகளைப் பேசுவனும் ஆகிய ஆய் என்னும் வள்ளலும்,

99-103 : அதிகன்

பெரிய மலையினது சாரலில் நின்று அழகு பெற்ற நெல்லியினது அமிழ்தத் தன்மையுடைய கனியைத் தான் நுகர்ந்து, தன் உடம்பிற்கு ஆக்கம் செய்து கொள்ளாமல், ஒளவைக்குக் கொடுத்தவனும், கொற்றவையின் சினம் திகழும் ஒளிமிக்க வேலையும், ஆரவாரிக்கின்ற கடல்போன்ற படையினையும் உடையவன் ஆகிய அதிகமான் என்னும் வள்ளலும்,

103-107: நள்ளி

தன் மனத்து நிகழ்கின்றவற்றை மறையாமல் கூறித் தன்னை நாடி வந்தவர் மனம் மகிழ, அவர் இல்லறத்திற்கு இயன்ற பொருள்களைக் குறிப்பறிந்து வழங்கியவனும், மழை வளம் மிக்க

நெடிய குவடுகளை உடைய மலைநாட்டை உடையவனும்,
போர்த்தொழில் வல்லவனும் ஆகிய நள்ளி என்னும் வள்ளலும்,

108 - 111 : ஓரி

செறிந்த கொம்புகளில் நறுமணம் மிக்க பூக்கள் நிறைந்த
சுரபுன்னைகளையும், குறிய மலைகளையும் உடைய நல்ல
நாடுகளைக் கூத்தாடுவோர்க்குக் கொடுத்தவனும், காரி என்னும்
பெயர் பெற்ற குதிரையையுடைய காரி என்பானோடு போர்
செய்தவனும் ஆகிய ஓரி என்னும் வள்ளலும் ஆகிய போர் கடந்த
தோளை உடைய வள்ளல் எழுவரும் மேற்கொண்டு நடத்திய
கொடையாகிய பாரத்தை (தான் ஒருவனே ஏற்று நடத்தும் சிறப்பு
மிக்கவன் நல்லியக்கோடன் என நல்லியக்கோடனின்
சிறப்புக்களை இனி எடுத்தோத முற்படுகிறார் ஆசிரியர்)
விளக்கவுரை :

இங்குக் குறிக்கப்பட்ட பேகன், பாரி, காரி, ஆய், அதிகமான்,
நள்ளி, ஓரி என்னும் பெயருடைய ஏழு வள்ளல்களையும்
நந்நான்கு அடிகளில் சிறப்பிக்கின்றார் ஆசிரியர். ஒவ்வொரு
நான்கு அடிகளிலும், முன் இரண்டில் அவர்தம் கொடைச்சிறப்பும்,
பின் இரண்டில் அவர்தம் நாட்டு வளம், வெற்றிச் சிறப்பு
முதலியனவும் குறிக்கப்பட்டு, இங்ஙனம் மிகச் சிறந்த அமைப்பு
முறையினைக் கொண்டு விளங்குகிறது இவ்வாற்றுப்படை.

தமிழ் நாட்டில் எத்தனையோ வள்ளல்கள் இருக்கவும்,
இவ்வேழு வள்ளல்களை மட்டும் சிறப்பித்தமைக்குக் காரணம்
என்ன எனின், இறைவனைப் போற்றல், இரவலரை ஒம்பல்,

புலவரைப் பேணுதல், இசைச் செல்வரை ஏத்துதல், அஃறிணைப் பொருள்களிடத்தும் இரக்கம் கொண்டு அருள்புரிதல், அவற்றைக் காத்துவருதல் ஆகியன மக்களின் கடமை என்பதை வலியுறுத்துவதற்கே ஆகும்.

பேகன்

வானம் வாய்த்தலாவது - வேண்டுங் காலத்தே பொய்யாத மழை பெய்தல். வானம் வாய்த்தலால் பேகனின் மலை வளமுடைத்தாகிய மலை என்பதைக் கூறி, அவனது செங்கோன்மைச் சிறப்பைக் குறிப்பாக உணர்த்தினார் ஆசிரியர். ஏன் எனின், மாரி வளங்கூர்தல் கோன் நிலைதிரியாது அறம் நிலைத்து நின்ற வழியே நிகழும் என்று உரைப்பர் அறிஞர். இதனை,

"கோன்நிலை திரிந்திடின் கோள்நிலை திரியும்
கோள்நிலை திரிந்திடின் மாரிவறங் கூரும்
மாரிவறங் கூரின் மன்னுயிர் இல்லை
மன்னுயிர் எல்லாம் மண்ணாள் வேந்தன்
தன்னுயிர் என்னுந் தகுதியின் றாகும்"

- (மணிமேகலை, 8-12)

என வரும் மணிமேகலை அடிகளால் உணரலாம்

கான மஞ்சை - காட்டு மயில்; மயிலினை வீட்டிலே வளர்த்தலும் உண்டு; பேகன் தன் அரண்மனையிடத்தே தன்னால் வளர்க்கப்பட்ட மயிலுக்குக் கலிங்கம் நல்கினான் என்றால் அவளது அருளுடைமைப் பண்பு சிறவாது; எனவேதான்,

காட்டிடத்தே திரியும் மயிலுக்குக் கலிங்கம் நல்கினான் என்பதைக் குறிக்கவே 'கானமஞ்சுக்கு' என இயம்பினார் ஆசிரியர்.

மயில் அகவியதைக் கேட்டவுடன் அது வருந்தியது என்று நினைத்துத் தனது போர்வையை அதற்கு ஈந்தான் பேகன். மயில் போர்வையைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளுமா ? கொள்ளாதா? எனச் சிறிதும் நினையாமல், அருள் உணர்ச்சி அவனகத்தே பெருகி நின்றலால், இத்தகைய செயல் செய்தான்; இதனையே 'கொடை மடம்' என்று சான்றோர் போற்றிக் கூறுவர். இக்கொடைமடச் சிறப்பையே, இவ்வள்ளலைப் பாராட்டிப் பாடிய நல்லிசைப் புலவர் பரணரும் புறப்பாடல் ஒன்றில் (புறம், 142) குறிப்பிடுகிறார்.

'ஆவியர் பெருமகன்' என்பது, பேகன் ஆவியர் குடியிற் பிறந்தவன் என்பதை உணர்த்துகிறது. பண்டைத் தமிழகத்துச் சிறந்து விளங்கிய குடிகளுள் ஆவியர் குடியும் ஒன்று என்பர். இவ்வள்ளலை வையாவிக் கோப்பெரும் பேகன் என்றும் கூறுவர். இவன் பொதினி (பழனி) மலைக்குத் தலைவன் என்பதால் 'பெருங்கல் நாடன் பேகன்' என உரைத்தார் ஆசிரியர்.

பாரி

பாரி - பறம்பு மலையை ஆண்ட குறுநில மன்னன் 'நெடுவழி' என்றதனால், முல்லைக்குத் தேர் ஈந்த பின்னர், தான் நடந்து சேர்வதற்கு உரிய வழி நெடிதாக இருந்தமையையும் எண்ணாது ஈத்த பாரியின் அருட்பெருமையைக் குறித்தார் ஆசிரியர். பாரி மட்டுமன்றி, பாரியின் நாட்டில் உள்ள சுரபுன்னைகளும், சுரும்புகள் தேன் உண நல்கும் சிறப்பு உடையன என்றும், மலைவீழ்

அருவியும் மக்களுக்கு நன்மை பயக்கும் இயல்பினது என்றும்
உணர்த்தி, பாரியின் வள்ளன்மையைக் குறிப்பாகச் சுட்டினார்
புலவர். பாரியின் வள்ளன்மையைக் கபிலர் பல புறநானூற்றுப்
பாடல்களில் போற்றிப் பாடியுள்ளார்.

"பாரி பாரி என்றுபல ஏத்தி

ஒருவற் புகழ்வர் செந்நாப் புலவர்"

"பாரி ஒருவனும் அல்லன்

மாரியும் உண்டு ஈண்டு உலகுபுரப் பதுவே"

- (புறம். 107)

என்றும்,

"மடவர் மெல்லியர் செல்லினும்

கடவன் பாரி கைவண் மையே"

- (புறம். 106)

என்றும்,

"முந்நூறு ஊர்த்தே தண்பறம்பு

நன்னாடு முந்நூறு ஊரும் பரிசிலர் பெற்றனர்"

- (புறம். 110)

என்றும் பாரியைப் பலபடப் போற்றிப் புகழ்ந்துள்ளார் கபிலர்.

காரி

இவ் வள்ளலை மலையமான் திருமுடிக்காரி என்றும்,
மலையமான் என்றும், காரி என்றும் வழங்குவர். உலகத்துச்
சான்றோர் வியக்கும்படி கொடை கொடுத்தவன் காரி.

'ஈர நன்மொழி' ஈந்தவன் என்பதனால், இரவலரிடத்து இனிமையாகப் பேசும் காரியின் இயல்பினை உணர்த்தினார் ஆசிரியர்.

'அழல் திகழ்ந்து இமைக்கும் வேல்' என்றதனால் காரியின் வீரச் சிறப்பினை எடுத்தோதுகின்றார் ஆசிரியர். மறமன்னர் படையிடத்தும், படைக்கலன்களிடத்தும் கொற்றவை வீற்றிருப்பாள் என்பதை இவ்வரியால் உணரலாம்.

ஆய்

பொதிய மலைச் சாரலில் உள்ள ஆய் குடியைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி செய்தவன் என்பதனால் ஆய் எனவும், ஆய்குடி என்னும் குடியில் தோன்றியமையால் ஆய் எனப்பட்டான் எனவும் கூறுவர். இவ்வள்ளலை வேள் ஆய் என்றும், ஆய் அண்டிரன் என்றும் வழங்குவர். இவனுடைய கொடைச் சிறப்பையும், வீரச் சிறப்பினையும் போற்றி உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசியார், துறையூர் ஓடைகிழார், குட்டுவன் கீரனார், உமட்டுர்க்கிழார் மகனார் பரங்கொற்றனார், பரணர், காரிக் கண்ணனார் ஆகிய நல்லிசைப் புலவர்கள் பாடிய பாடல்கள் புறநானூற்றில் இடம்பெற்றுள்ளன. (பா. 128.130,131),

பெறுதற்கரிய சிறந்த மணியையும், ஆடையையும் பெற்றிருந்த ஆய், இறைவன்பால் தனக்கு இருந்த பேரன்பால் அவற்றை அவ்விறைவனுக்குக் கொடுத்து மகிழ்ந்தமை அவனுடைய பற்றற்ற கொடைத் தன்மையைப் புலப்படுத்துவதாகும்.

அதிகன்

அதியர் குடியில் பிறந்தவன் என்றும், அதிகன், அதியன், அதிகமான், அதியமான், நெடுமான் அஞ்சி, அஞ்சி என்னும் பல பெயர்களால் இவன் குறிப்பிடப்பட்டான் என்றும் கூறுவர்.

அமிழ்து விளை தீங்கனி என்பது, அமிழ்தின் தன்மையைத் தானுடைத்தாதல் - அதாவது, நுகர்ந்தார் நரை, திரை, மூப்பு, சாக்காடு ஆகியவற்றின் நீங்கி இருக்கும் தன்மை. இத்தகைய சுவைமிக்க அரிய தீங்கனியை அதிகமான் ஔவைக்குக் கொடுத்த வரலாறு வருமாறு:

அதிகமான் ஒரு முறை வேட்டையாடுதற் பொருட்டுக் காட்டிற்குச் சென்ற பொழுது, அங்குள்ள மலைச்சாரலில் நின்ற ஒரு தெய்வத்தன்மையுடைய நெல்லி மரத்தில் ஒரே ஒரு பழம் கனிந்து தொங்குவதைக் கண்டான்; அக்கனியைப் பறித்துக் கொண்டு வந்த பின்னர், அதனை நுகர்ந்தோர் நரை, திரை, மூப்பு இன்றி நீண்ட நாள் உடலுரம் பெற்று வாழ்வர் என்னும் செய்தியைச் சான்றோர் மூலம் அறிந்தான்; அறிந்தவன் அக்கனியைத் தான் உண்ணக் கருதாமல், தன்னிடமே வைத்திருந்தான்; பின்னர் ஒரு நாள் தன்னைக் காண வந்த ஔவை என்னும் புலவர்க்கு, அதன் வரலாறும், தன்மையும் கூறாது அதனை உண்ணச் செய்தான். அதனை உண்ட ஔவையார். அதன் சிறப்பான சுவை முதலியவற்றால் ஐயுற்று, அதன் தன்மையைப் பிறர் வாயிலாக அறிந்து, அதிகமானைப் போற்றிப் புகழ்ந்த பாடல் ஒன்று புறநானூற்றில்

(வலம்படுவாய்வாள் எனத் தொடங்கும் புறம் 91 ஆம் பாடல்)
இடம்பெற்றுள்ளது.

அதிகமான் ஓளவைக்கு ஈந்த இக்கொடை உயிர்க்கொடை
போன்றது என்பதனை அப்பாடலில்

"ஆதல் நின்னகத் தடக்கிச்

சாதல் நீங்க எமக்கீந் தணையே"

- (புறம். 91)

என்னும் பகுதியால் அறியலாம்.

நள்ளி

நள்ளி மலை வளஞ் செறிந்த கண்டீர நாட்டைச் சேர்ந்தவன்
என்பதனால் 'நளிமலை நாடன்' எனப்பட்டான்.

உள்ளொன்று வைத்துப் புறம் ஒன்று பேசுதலும்,
அகத்தின்கண் அருள் பிறவாதே ஈதலும், வண்மைக்கு
ஆகாமையின் 'கரவாது' என்றார் ஆசிரியர்.

'முட்டாது கொடுத்தல்' என்றது, தன்பால் எய்தியோர் பின்னர்
நல்குரவால் நலியாதவாறும், வேறொருவர்பாற் சென்று
இரவாதவாறும் நிரம்ப நல்கும் இயல்புடையன் நள்ளி என்பதைக்
குறித்தது.

"இலனென்னும் எவ்வம் உரையாமை ஈதல்

குலனுடையான் கண்ணே உள" (குறள் : 223)

என்பார் வள்ளுவரும். வலக்கை கொடுப்பது இடக்கை
அறியாதவாறு கொடுத்த அவனுடைய வள்ளன்மை அறக்
கொடையாகும்.

ஓரி

'குறும்பொறை நன்னாடு' என்றதனால் சிறிய மலைகளை உடைய நல்ல நாட்டிற்குத் தலைவன் ஓரி என்பது விளங்கும்.

காரியோடு ஓரி மலைந்த வரலாறு வருமாறு: ஓரிக்கு உரிய கொல்லி மலையைத் தமதாக்கிக் கொள்ள விரும்பிய சேரமன்னர், முள்ளூர் மன்னன் காரி என்பானுக்கும், ஓரி வள்ளலுக்கும் இடையே இகல் தோற்றுவித்தனர்; அவ்வழி, காரி கொல்லியைக் கைப்பற்றிச் சோர்க்கு அளிப்பதாக உறுதி கூறிச் செவ்வி பார்த்திருந்தான்; இதனை ஒற்றரால் உணர்ந்த ஓரி, காரியுடன் போர் தொடுத்தான். ஓரியிடம் காரி பலமுறை தோற்றான் எனினும், சேரர் துணை பெற்று இறுதியில் ஓரியைக் கொன்றான். இவ்வரலாறு சங்க அகப்பாடல்களில் (அகம். 209, நற்றிணை. 320) கூறப்பட்டுள்ளது.

இவ்வள்ளலை 'வல்வில் ஓரி' என்றும் அழைப்பர். இவ்வள்ளலின் வில்லாற்றலைப் புறநானூற்றுப் பாடல் ஒன்று விதந்து கூறுகின்றது.

வல்வில் ஓரி ஒரு யானையின் மீது கடுங்கணை விட்டானாக, அக்கணை, அவ்யானையை ஊடுருவிச் சென்று, அவ்யானை மீது பாய அற்றம் பார்த்துப் பதுங்கிக் கிடந்த புலியினைக் கொன்று, அப்பால் நின்ற மான்கலையை மாய்த்துப் பின்னரும் சென்று பன்றி ஒன்றினை வீழ்த்தி, இறுதியில் புற்றில் கிடந்த உடும்பினை உருட்டி வீழ்த்தியது என்பதனை வன்பரணர்

என்னும் புலவர் தம் புறநானூற்றுப் பாடலில் எடுத்துரைக்கின்றார்
(புறம். 152)

இலக்கணக் குறிப்பு :

வானம் - மழைக்கு ஆகுபெயராய் நின்றது. கலிங்கம் - ஆடை;
ஈண்டுப் போர்வை, இது கலிங்க நாட்டின்கண் நெய்யப்படுதலான்
அவ்ஆடைக்கு ஆகுபெயராய் நின்றது.

சிறுவீ பெருந்தேர் - முரண் அணி

கழல் தொடி - வினைத்தொகை

அருஞ்சொற்பொருள் :

கான மஞ்சை - காட்டிடத்தே திரியும் மயில், மலைக்
கவாஅன் - மலைப்பக்கம்; கலிங்கம் - ஆடை, ஈண்டுப்
போர்வையைக் குறிக்கும்; அணங்கின்- அழகினை உடைய,
பெருங்கல் நாடன்- பெரிய மலைநாட்டை உடையவன்; சுரும்பு
உண - வண்டுகள் உண்ணும்படி; நறுவீ - நல்ல மலர், நாகம் -
சுரபுன்னை, சிறுவீ - சிறிய மலர்; முல்லைக்கு - முல்லைக்
கொடிக்கு, கறங்குமணி - ஒலிக்கின்ற மணி; வால் - வெண்மை;
உளை - தலையாட்டம் என்னும் ஒரு வகைக் குதிரை அணிகலன்,
பிடரி மயிருமாம்; வையகம் - உலகம், மருள்தல் - வியத்தல்; அழல்
- ஈண்டு வெற்றித் தெய்வமாகிய கொற்றவைக்கு ஆகுபெயராய்
நின்றது; அஞ்சுவரு - பகைவர்க்கு அஞ்சுதலை வரச் செய்யும்;
நிழல் - ஒளி, நீலம் - நீலமணி, ஆலமர் செல்வன் - சிவபெருமான்;
அமர்தல்- விரும்புதல்; சாவம் - வில்; நளிசினை - செறிந்த கிளை;
பெரிய கிளையுமாம்; கவினிய - அழகுடைய; நாகு - இளமை;

கஞலிய - நெருங்கிய; கஞலல் - ஡ொலிவு; குறும்஡ொறை - சிறிய
 மலை; கோடியர் - கூத்தாடுவோர்; காரிக் குதிரை - கரிய குதிரை;
 ஓரிக் குதிரை - ஡ிடரி மயிரையுடைய குதிரை.

தொடர் இயை஡ு :

மஞ்சைக்குக் கலிங்கம் நல்கிய ஆவியர் ஡ெருமகன்
 ஡ேகனும், முல்லைக்குத் தேர் நல்கிய ஡ாரி ஡றம்பிற் கோமான்
 ஡ாரியும், ஡ுரவியொடு நன்மொழி இரவலர்க்கீத்த காரியும், நீலம்,
 கலிங்கம் செல்வற்குக் கொடுத்த ஆயும், கனி ஓளவைக்கீந்த
 அதிகனும், நடை஡்஡ரிகாரம் கொடுத்த மலைநாடன் நள்ளியும்
 நன்னாடு கோடியர்க்கீந்த காரியொடு மலைந்த ஓரியும் என,
 எழுவர் ஡ூண்ட ஈகைச் செந்நுகம் எனத் தொடர் இயை஡ு அமையும்.

நல்லியக் கோடனின் தலைமைச் சிற஡்பு

விரிகடல் வேலி வியலகம் விளங்க,

ஓருதான் தாங்கிய உரனுடை நோன்தாள்

நறுவீநாகமும் அகிலும் ஆரமும்

115

துறை ஆடு மகளிர்க்குத் தோட்புணை ஆகிய

஡ொரு஡ுனல் தருஉம், ஡ோக்கு அரு மர஡ின்,

தொல்மா இலங்கைக் கருவொடு ஡ெயரிய

நல்மா இலங்கை மன்ன ருள்ளும்,

மறுஇன்றி விளங்கிய வடுஇல் வாய்வாள்,

120

உறு஡ுலித் து஡்பின், ஓவியர் ஡ெருமகன்

களிற்றுத் தழும்஡ு இருந்த கழல்தயங்கு திருந்துஅடி

பிடிக்ககணம் சிதறும் பெயல்மழைத் தடக்கை,

பல்லியக் கோடியர் புரவலன் பேர்இசை

நல்லியக் கோடனை நயந்த கொள்கையொடு

125

உரை :

(ஏழு வள்ளல்களும், ஏற்று நடத்திய கொடையாகிய பாரத்தை) உலகம் விளங்கும்படி தான் ஒருவனே மேற்கொண்டு தாங்கிய வலிமைமிக்க முயற்சியை உடையவன் நல்லியக்கோடன். சுர புன்னையும், அகிலையும், சந்தனத்தையும் நீராடு மகளிர்க்குத் தெப்பமாக நீர் கொணர்ந்து தருகின்ற அழிதல் இல்லாத முறைமையினை உடைய பழம் புகழ் உடைய பெரிய இலங்கையின் பெயரைத் தான் தோன்றியபோதே பெற்ற நல்ல இலங்கை என்னும் நகரை ஆண்ட மன்னர் பலருள்ளும் சிறந்தவன் அவன். வாள்வென்றி வாய்க்கப் பெற்றோரும் புலி போல்வோரும் ஆகிய ஓவியர் குடியில் தோன்றியவன். திருந்தடியையும், பிடிக்கணம் வழங்கும் மழை போன்ற தடக்கையையும் உடையவன். கூத்தரைப் புரத்தல் வல்லவன். பேரிசையாளன் - ஆகிய நல்லியக் கோடன் என்னும் வள்ளல் பெருமானை -

விளக்கவுரை :

'எழுவர் பூண்ட ஈகைச் செந்நுகம்', 'ஒரு தான் தாங்கிய உரனுடை நோன்றாள்' என இயைப்பின், 'அவ்வெழு வள்ளலார்க்கும் நல்லியக்கோடன் ஒருவனே சமம்' என்னும் பொருள்பட்டு நிற்கும்.

நறுவீ மரபின் நன்மா விலங்கை' - இராவணன் ஆண்ட வளம் மிக்க பழைய இலங்கை தொன்மா விலங்கை. தொடக்கத்தே

இலங்கையின் பெயரையிட்டு இந்நகரைத் தோற்றுவித்தனர் பண்டைய அரசர்கள். தொன்மாவிலங்கை - அரக்கருக்கு உரியதாதலின், அத்தீமை இல்லாத இலங்கை இது என்பார், “நன்மாவிலங்கை” என்று கூறினார் ஆசிரியர். இம் மாவிலங்கையின்கண் மரபுளிக் கோலோச்சிய மன்னர் பலருள்ளும் ஓவியர் குடிப்பிறந்த மன்னர்களுள் சிறந்தவர்கள் பலர். அவருள்ளும் சாலச் சிறப்புடையவன் நல்லியக்கோடன் என்பதை உணர்த்தும் வண்ணம் 'நன்மா விலங்கை மன்னருள்ளும் ஓவியர் பெருமகன்' என்றார் ஆசிரியர்.

தமிழகத்துச் சிறந்து விளங்கிய குடிகளுள் ஒன்று ஓவியர் குடி" மறுவின்றி விளங்கிய குடி என்பதனால் அக்குடியின் புகழ் விளங்கு தன்மையைப் பெற வைத்தார் ஆசிரியர். 'வடுவில் வாய்வாள்' என்றதனால், பகைவரை மார்பினும், முகத்திலும் வெட்டி வெல்லும் நல்லியக்கோடனது மறச்சிறப்புக் கூறப்பட்டது. 'உறுபுலித் துப்பின்' என்றதனால் அவளது அஞ்சாமை உணர்த்தப்பட்டது. களிற்றின் எருத்திற் கிடக்கும் புரைசைக் கயிற்றை மிதித்துத் தழும்பேறிய அடி என்றதனால், நல்லியக்கோடனுடைய போர்ப்பயிற்சி எடுத்துக்காட்டப்பட்டது. 'பிடிக்கணம் சிதறும்' என்றதனால் வரையாது அள்ளி வழங்கும் அவனது கொடைச் சிறப்பு கூறப்பட்டது 'பெயல் மழைத் தடக்கை" என்றதனால், கொடைக்குக் கைம்மாறு வேண்டாப் பெருமிதம் விளக்கப்பட்டது. 'பல்இயக் கோடியர் புரவலன்' என்றதனால், நல்லியக்கோடன் காலத்தில் இயல், இசை, நாடகம் ஆகிய முத்திறத்த கலைகளும் உரம் பெற்று

வளர்ந்தமையும், அக் கலைஞர்கள் சிறப்புடன் வாழ்ந்தமையும் விளங்குகின்றன.

அருஞ்சொற்பொருள் :

உரனுடை - வலிமை மிக்க

நாகம் - சுரபுன்னை

போக்கறு - போக்குதல் இல்லாத, அஃதாவது அழித்தற்கு
இயலாத

தொடர் இயைபு :

(எழுவர் பூண்ட நுகம்), ஒருதான் தாங்கிய தாள், நன்மாவிலங்கை ஓவியர் பெருமகன், திருந்தடித் தடக்கை நல்லியக்கோடனை எனப் பொருள் இயைபு அமையும்.

புரவலனிடம் பரிசு பெறச் சென்ற விதம்

தாங்கு அரு மரபின் தன்னும், தந்தை

வான்பொரு நெடுவரை வளனும், பாடி

முன்நாள் சென்றனம் ஆக -

உரை :

காண்டற்கு விரும்பிய நெஞ்சொடு, உயர்குடிப் பிறப்பிற்கு உரிய முறைமையினை உடைய நல்லியக்கோடனையும், அவன் தந்தையினுடைய - தேவர் உலகத்தைத் தீண்டும் நெடிய மலையின்கண் உள்ள - செல்வத்தையும் பாடி, சில நாட்களுக்கு முன்னே நாம் சென்றேமாக -

விளக்கவுரை :

தந்தை நெடுவரை வளன்பாடி - நல்லியக்கோடனின் அரசரிமை தாயத்தின் வந்தது என்பதைக் குறிக்க 'தந்தை நெடுவரை வளன்' என்று கூறினார் ஆசிரியர்; அவனுடைய மலைநாட்டின் சிறப்பினைப் புகழ்ந்து பாடிச் சென்றனம் என்கிறான் பாணன்.

தொடர் இயையு :

பேகன் முதல் ஓரி முடியக் கூறப்பட்ட எழுவர் ஈகைச் செந்நுகம் ஒரு தான் தாங்கிய ஓவியர் பெருமகன் நல்லியக் பூண்ட கோடனை நயந்த கொள்கையொடு தன்னும் தந்தை வளனும் பாடி முன்னாட் சென்றனமாக எனத் தொடர் இயையு அமையும்.

இனி 'இந்நாள்' (129) என்பது தொடங்கி, 'வருதும்' (143) என்பது வரை ஒரு தொடர் முடிவு கொண்டது. இதன்கண் ஆற்றுப்படுத்தும் பாணன் நல்லியக்கோடன்பாற் சென்று பரிசில் பெறுவதற்கு முன்னர் இருந்த தனது வறுமை நிலையையும் அவ்வள்ளலை எய்தித் தான் பெற்ற சிறப்பினையும் பரிசிலையும் எதிரே வருகின்ற பாணனுக்கு இயம்புகின்றான்.

வருத்தம் போக்கிய வண்மைச் சிறப்பு

..... இந்நாள்

திறவாக் கண்ண சாய்செவிக் குருளை

130

கறவாப் பால்முலை கவர்தல் நோனாது,

புனிற்றுநாய் குரைக்கும் புல்லென் அட்டில்

காழ்சோர். முதுசுவர்க் கணச்சிதல் அரித்த,

பூழி பூத்த புழல்காளாம்பி

ஒல்குபசி உழந்த ஒடுங்குநுண் மருங்குல்,

135

வளைக்கை, கிணைமகள் வள்உகிர்க் குறைத்த

குப்பை வேலை உப்புஇலி வெந்ததை,

மடவோர் காட்சி நாணி, கடைஅடைத்து,

இரும்பேர் ஒக்கலொடு ஒருங்குஉடன் மிசையும்

அழிபசி வருத்தம் வீட, பொழிகவுள்,

140

தறுகண் பூட்கை, தயங்குமணி மருங்கின்,

சிறுகண் யானையொடு பெருந்தேர் எய்தி,

யாம் அவண் நின்றும் வருதும்.

உரை :

விழிக்காத கண்ணையும், சாய்ந்த செவிகளையும் உடைய குட்டிகள், பிறரால் கறக்கப்படாத பாலினை உடைய முலையை உண்ணுதலைத் தன் பசி மிகுதியால் பொறுக்க இயலாது, அண்மையில் ஈன்ற நாய் குரைக்கின்ற புன்மையை உடைய அடுக்களை, அதன் கண் கூரையிடத்து உள்ள கழிகள் கட்டற்று வீழ்ந்து கிடக்கும் பழைய சுவர். அச்சுவரில் தோன்றிய கறையான்

அரித்துச் சேர்த்த புழுதியிடத்துக் காளான் பூத்து விளங்கும் அட்டில், இத்தகைய நல்குரவினால், இளைத்த உடலை உடைய நுண்மருங்குல் கிணைமகள் கடும்பசிக்கு ஆற்றாது குப்பையில் நின்ற வேளைக் கீரையை நகத்தால் கிள்ளி வந்தாள். சுவை பயத்தற்கு இடும் உப்பும் இல்லாத வறுமை. உப்பின்றி அட்டிலிலே பக்குவம் செய்து கீரையை, புறங்கூறுவோர் காணுவதை நாணித் தலைவாயிற் கதவை அடைத்து, எம் சுற்றத்தோடு பகிர்ந்து உண்டோம். இத்தகு வறுமை எம்மை விட்டு அகலவும், அறிவு முதலியன அழிதற்குக் காரணமாகிய பசியால் உளதாகிய வருத்தங்கள் அறவே ஒழியவும், இந்நாள் மதம் பொழிகின்ற கதுப்பினை உடைய, கொலைத்தொழில் மிக்க சிறுகண் யானையோடு பெரிய தேரினையும் பெற்று யாம் அந்நல்லியக்கோடன் அரண்மனையினின்றும் வருகின்றோம்.

விளக்கவுரை :

அண்மையில் குட்டிகளை ஈன்ற நாய், தன் குட்டிகளிடத்தும் பெரிதும் அன்புடையதாய் இருந்தும், கண்களைத் திறவாத சாய்செவிக் குருளை பால் மிகுதியாக உண்ணாது எனினும் அவற்றிற்குக் கூடப் பாலூட்ட முடியாத வறுமுலை நாய் என்பதனால் அவ்வீட்டில் நிலவிய வறுமை நிலையை உணர வைத்தார் ஆசிரியர்.

'புல்லென் அட்டில்' என்றது அடுக்களையின்கண் இருத்தற்கு உரிய அரிசி முதலிய பண்டங்களும் கருவிகளும் இன்றிப் பொலிவிழந்து கிடக்கும் அட்டில் என்பதைக் குறிக்கும். கூரைக்

கழிகள் கட்டற்று வீழ்ந்தன. பழைய சுவர். அப்பழைய சுவரில் கறையான புற்று எடுத்தல் இயல்பு. அப்புழுதியில் காளான் பூத்தன. காளான் - குளிர்ச்சி மிகுந்த காலத்தில் தான் தோன்றும். அடுக்களையில் இடையறாது தீ எரிந்தால் காளான் தோன்றாது. ஆதலின், அடுக்களை ஆம்பி பூத்தது' என்பது, அடுதல் தொழில் நிகழ்ப் பெறாத நல்குரவைக் குறிப்பாக உணர்த்திற்று.

ஒல்குபசி - ஐம்பொறிகளும் தளர்தற்குக் காரணமான பசி. கிணைமகள் - கிணைப்பறை கொட்டுவோன் மனைவி. மனைவியை மகள் என்று கூறும் வழக்கு உண்மையை,

நினக்கிவன் மகனாய்த் தோன்றிய தூஉம்

மனக்கினி யாற்குநீ மகளாயதூஉம்'

(மணிமேகலை, 21:30)

என வரும் மணிமேகலை அடிகளால் அறியலாம்.

குப்பையின்கண் கிடக்கும் வேளைக் கீரையை விரும்புவார் பிறர் இன்மையின் அது தானும் கிடைத்தது. அங்ஙனம் எளிதில் கிடைத்த கீரைக்கு உப்பு இட்டுச் சமைத்தற்கும் இயலாத வறுமை நிலையினைக் “குப்பை வேலை உப்பிலி வெந்ததை” என்றார் ஆசிரியர்.

மடவோர் - புறங்கூறித் திரியும் அறிவிலிகள். வறுமையுறுதல் இயல்பு என அறியாது, இவர்கள் வறுமையின் பொருட்டு, உண்ணும் உணவின் சிறுமையை ஊரறியத் தூற்றுவர். எனவே, அவர் 'காணாதபடி கதவடைத்து' என்றார் ஆசிரியர். அத்தகைய நிலையிலும், கிடைத்த உணவைத் தன் பெரிய சுற்றத்தோடு

சேர்ந்து உண்டமை இல்லறத்திற்கு இயன்ற கடமையினின்று
வழுவாத சால்புடைமையை உணர்த்திற்று.

'அழிபசி வருத்தம்' என்றது, கொடை முதலிய எல்லா
நலனையும் அழித்து விடும் ஆற்றலுடைய பசியின் துன்பத்தைக்
குறிப்பதாகும்.

அருஞ்சொற்பொருள் :

குருளை - குட்டி, புனிற்று நாய் - அண்மையில் குட்டிகள் ஈன்ற
நாய், அட்டில் - அடுதல் தொழில் செய்யும் இல், அடுதல் -
சமைத்தல், காழ் - கழி, முதுசுவர் - பழைய சுவர், சிதல் -
கறையான், அம்பி - காளான், ஒல்குல் - தளர்தல், உடல் வற்றுதல்,
கிணைமகள் - கிணைப்பறை கொட்டுவோன் மனைவி, உகிர் -
நகம், உப்பு இலி - உப்பிடப் பெறாதது, பொழிகவுள் - மதநீர் ஒழுகும்
கன்னம்.

தொடர் இயைபு :

இந்நாள் - அழிபசி வருத்தம் வீட, யானையொடு பெருந்தேர்
எய்தி, யாம் அவண் நின்றும் வருதும் என இயையும்.

இனி, 'நீயிரும்' (143) என்பது தொடங்கி, 'பெறுகுவீர்' (163)
என்னும் அடி வரை, பாணன் தான் பெற்ற பெருவளனைப்
பெறாதார்க்கு அறிவுறுத்தி, 'அவ்வள்ளல்பால் நீயிரும் சென்மின்,
செல்வீராயின், நீயிர் செல்லும் வழியிடத்தும் இன்னின்ன
நன்மைகள் பெறுகுவீர்' என்று கூறத் தொடங்கி, முதலில்
எயிற்பட்டினத்தின் சிறப்பை எடுத்துரைக்கின்றான்.

எயிற்பட்டினத்தில் கிடைக்கும் பொருள்கள்

.....நீயிரும்,

இவண்நயந்து இருந்த இரும்பேர் ஒக்கல்
செம்மல் உள்ளமொடு, செல்குவிர ஆயின், 145

அலைநீர்த் தாழை அன்னம் பூப்பவும்,
தலைநாள் செருந்தி தமனியம் மருட்டவும்,

கடுஞ்சூல் முண்டகம் கதிர்மணி கழாஅலவும்,
நெடுங்காற் புன்னை நித்திலம் வைப்பவும்,

கானல் வெண்மணல் கடல்உலாய் நிமிர்தர 150
பாடல் சான்ற நெய்தல் நெடுவழி,

மணிநீர் வைப்பு மதிலொடு பெயரிய,
பணிநீர்ப் படுவின், பட்டினம் படரின்

ஓங்குநிலை ஓட்டகம் துயில்மடிந் தன்ன
வீங்குதிரை கொணர்ந்த விரைமர விறகின் 155

கரும்புகைச் செந்தீ மாட்டி, பெருந்தோள்,
மதியேக்கறூஉம் மாசுஅறு திருமுகத்து,

நுதிவேல் நோக்கின், நுளைமகள் அரித்த
பழம்படு தேறல் பரதவர் மடுப்ப,

கிளைமலர்ப் படப்பைக் கிடங்கில் கோமான், 160
தளைஅவிழ் தெரியல் தகையோற் பாடி,

அறற்குழல் பாணி தூங்கி யவரொடு,
வறற்குழற் சூட்டின், வயின்வயின் பெறுகுவிர்.

உரை :

ஆதலின், நீயிரும் ஈண்டு நும்மை விரும்பி இருக்கும் சுற்றத்தோடு, ஐயுறவு கொள்ளாது, அவ்வள்ளல்பால் செல்க ! அங்ஙனம் சென்றால், நெய்தல் வளம்மிக்க அவனுடைய எயிற்பட்டினத்தை எய்துவீர். அவ்வூர்க் கடற்கரையின்கண் தாழை, அன்னம் போன்று மலர்ந்திருக்கும். கண்டார் பொன் என்று மருளச் செருந்தி செறிந்து தோன்றும். நீலமணியோ எனக் கழிமுள்ளி ஒளியுடன் நிறைந்து காணும். நித்திலம் ஒத்த அரும்புகளை உடைய புன்னைமரங்கள் செழித்து ஒங்கிக் காட்சித் தரும். கரையிடத்துள்ள வெள்ளிய மணற்பரப்பில் கடல் பரந்து ஏறுகின்ற நெய்தல் நிலத்தே கிடந்த நெடுவழியிடை உப்பங்கழிகள் சூழ்ந்த ஊர்களையும், எயிலால் சூழப்பட்ட குளிர்மிகு பொய்கைகளையும் உடைய எயிற்பட்டினத்தை அணுகுவீர். அங்குச் செல்லின் ஒட்டகம் உறங்கிக் கிடந்தால் போன்ற, கடல் கொணர்ந்து ஒதுக்கிய அகில் மர விறகால் தீயினை எரித்து, பெருந்தோளையும் மதிமுகத்தையும், வேல் நோக்கையும் உடைய நுளைமகள் காய்ச்சி அரித்த தேறலைப் பரதவர் உண்ணக் கொடுப்பர். நீயிரும் மகிழ்ந்து கிடங்கிற் கோமானைப் பாடி, குழலோசையின் தாளத்திற்கு ஏற்ப ஆடிய நும் விறலியரோடு உலர்ந்த குழல் மீன் சூட்டையும் பெற்று உண்டு மகிழ்வீர்.

விளக்கவுரை :

வெண் தாழை மலர்க்கு - அன்னம் உவமை. முள்ளி மலருக்கு - நீல மணி உவமை. புன்னை - அரும்பிற்கு உவமை.

நல்லியக்கோடன் ஆட்சி செய்த ஓய்மா நாட்டின் கண், எயிற்பட்டினம், வேலூர், ஆமூர் என்னும் ஊர்கள், அக்காலத்தே சிறப்புற்று விளங்கின. எயில் என்பது மதிலைக் குறிக்கும்; பட்டினம் என்பது கடற்கரையில் உள்ள நகரத்திற்குப் பெயர்; எனவே, கிடங்கில் நல்லியக் கோடனின் தலைநகராய் விளங்கியது. அவ்வூரின் கண். பண்டு தலைநகராக இருந்த இடிந்த அரண் முதலியன இன்றும் உள்ளன என்று கூறுவர்.

‘ஓட்டகம் துயில் மடிந்தன்ன விரை மர விறகு’ - கடல் நீர் கொணர்ந்து ஒதுக்கிய அகில் மரங்கள் கரையில் கிடக்கும் காட்சி ஓட்டகம் உறங்கிக் கிடப்பது போன்று தோன்றுகிறதாம்.

‘பழம்படு தேறல்’ - பழமையான கள்ளினது தெளிவு. இது பெரிதும் களிப்புடையதாக இருக்கும் என்பர். இதனை,

“தேட்கடுப் பன்ன நாப்படு தேறல்” (புறம் : 392)

எனப் புறநானூற்றுப் பாடல் ஒன்று குறிக்கும்.

அருஞ்சொற்பொருள் :

ஓக்கல் - சுற்றம், தமனியம் - பொன், முண்டகம் - முள்ளி, நித்திலம் - முத்து, வைப்பு - ஊர், பனிநீர்ப்படு - குளிர்ந்த நீரை உடைய குளம், பட்டினம் - கடற்கரையின் துறையின் அருகே உள்ள ஊர், படர்தல் - செல்லுதல், விரை - மணம், நுளைமகள் - நுளையன் மனைவி, நுளையர் - நெய்தல் நில மக்கள், பழம்படு தேறல் பழமைப்பட்டிருந்த கள்ளின் தெளிவு, கிளைமலர்ப் படப்பை - பூம்பொழில், தளையவிழ்தல் - கட்டுவிடுதல், மலர்தல், தெரியல் -

மாலை, தகை - அழகு, அறல் - தாள அறுதி, குழல் - ஒருவகை மீன், சூடு - சுட்ட மீன், வயின் - இடம், ஈண்டு மனைக்கு ஆகுபெயர்.

தொடர் இயைபு :

நீயிரும் செம்மல் உள்ளமொடு செய்குவிர ஆயின், பூப்பவும், மருட்டவும், கழாஅலவும், வைப்பவும், நிமிர்தரவும், பாடல் சான்ற வழி, பட்டினம் படரின், விறகில் தீ மாட்டி, நுளைமகள் அரித்த தேறல், பரதவர் மடுப்பப் பாடிப் பாணி தூங்கியவரொடு சூட்டோடு மனைதொறும் பெறுகுவிர.

இனி, எயிற்பட்டினம் கடந்த முல்லை நிலத்தின் கண்ணாரிய வேலூரை எய்துமின் என்று இயம்புகின்றான் பாணன்,

வேலூர் வளமும் எயினர் விருந்தும்

பைந்தனை அவரை பவழம் கோப்பவும்,

கருநனைக் கணமயில் அவிழவும்,

165

கொழுங்கொடி முசுண்டை கொட்டம் கொள்ளவும்,

செழுங்குலைக் காந்தள் கைவிரல் பூப்பவும்,

கொல்லை நெடுவழிக் கோபம் ஊரவும்,

முல்லை சான்ற முல்லைஅம் புறவின்,

விடர்கால் அருவி வியல்மலை மூழ்கிச்

170

சுடர்கால் மாறிய செவ்வி நோக்கி,

திறல்வேல் நுதியின் பூத்த கேணி,

விறல்வேல் வென்றி, வேலூர் எய்தின்

உறுவெயிற்கு உலைஇய உருப்புஅவிர் குரம்பை

எயிற்றியர் அட்ட இன்புளி வெஞ்சோறு,

175

தேமா மேனிச் சில்வளை ஆயமொடு

ஆமான் சூட்டின் அமைவரப் பெறுகுவீர்.

உரை :

அடுத்துச் சென்றீராயின், முல்லை நிலத்தைச் சார்ந்த வேலூரினை அடைவீர். அங்கே, அவரை, பவழம் கோத்தாற் போன்று பூத்திருக்கும். கருநிறக் காயாவின் அரும்பு, மயிலின் கழுத்துப் போன்று மலர்ந்திருக்கும். கொழுவிய கொடியை உடைய முசுண்டை கொட்டம் போன்ற பூக்களைத் தன்பால் கொண்டிருக்கும். செழித்த காந்தள் கைவிரல் போன்று பூத்திருக்கும். கொல்லை நிலத்தே கிடந்த நெடிய வழிகளில் இந்திர கோபப் பூச்சிகள் ஊர்ந்து செல்லும். முல்லைக் கொடி படர்ந்து நிற்கும் அழகிய காட்டிடத்தே, அருவிகள் வீழும் மலையின் பின்னே ஞாயிறு மறையும் அந்திப் பொழுதின்கண், வேலினது நுனி போலப் பூத்த கேணியையுடைய வெற்றியையுடைய வேலூரைச் சேருவீர். அங்கு, உள்ளூறையோர் வருந்துதற்குக் காரணமான வெப்பம்மிக்க குடிலின்கண் உறையும் எயினர் குலத்தில் பிறந்த மகளிர் சமைத்த இனிய புளிங்கறி இட்ட சோற்றினை, ஆமானினது சூட்டிறைச்சியுடன் நும் பசி தணியுமாறு நிரம்பப் பெறுவீர்.

விளக்கவுரை :

காயாவின் அரும்பு கருநிறம் உடையது ஆகலின், 'கருநனைக் காயா' என்றார் ஆசிரியர். காயாம் பூக்கொத்துகளுக்கு மயிற்கழுத்து உவமையாகக் கூறப்பட்டது. இது நிறத்தின் அடிப்படையில் எழுந்த உரு உவமை.

முசுண்டை - முசுட்டை என வந்தது வலித்தல் விகாரம். கொட்டம் - பனை ஈந்து முதலியவற்றின் ஓலையால் பின்னப்படும் சிறுபெட்டி. முசுண்டை மலர் கொத்தாக இருக்கும் தோற்றத்திற்குப் பனை ஈந்தால் செய்யப்பட்ட கொட்டம் உவமை.

கேணி- அகழி, ஊற்றுநீர்க் கூவல் அல்லது சிறு குளத்தைக் குறிக்கும்.

'திறல் வேல் நுதியிற் பூத்த கேணி' என்றதனால், வேலினது நுனி போன்ற நுனியினை உடைய ஆம்பல், தாமரை முதலிய நீர்ப்பூக்களின் அரும்புகள் பூத்துள்ள கேணி எனப் பொருள்படும். ஆனால், நச்சினார்க்கினியர், இத் தொடரை, 'திறல் வேல் நுதியின் கேணி பூத்த' என முறை மாற்றி, அதற்கு வேறு பொருளும் வரலாறும் கூறியுள்ளார். அவ்வரலாறாவது:

"முருகன் கையில் வலியினை உடைத்தாகிய வேலின் நுதி போலே கேணி பூக்கப்பட்ட, வெற்றியையுடைய வேலாலே வெற்றியை உடைய வேலூரைச் சேரின் என்றது. நல்லியக்கோடன் தன் பகை மிகுதிக்கு அஞ்சி முருகனை வழிபட்ட வழி அவன் இக் கேணியிற் பூவை வாங்கிப் பகைவரை எறியென்று கனவிற்கூறி, அதிற் பூலைத் தன் வேலாக நிருமித்ததொரு கதை கூறிற்று.

இதனானே வேலூர் என்று பெயராயிற்று என்பதாம்" (பத்துப்பாட்டு, நச்சினார்க்கினியர் உரை, ப.119), இக்கதையில் குறிப்பிடப்படும் நிகழ்ச்சி குறித்து வேறு எந்த இலக்கியத்திலும் குறிப்பு இல்லை.

அருஞ்சொற்பொருள் :

பைந்நனை - பசிய அரும்பு, கணம் - கூட்டம், அவிழ்தல் - மலர்தல், முசுண்டை - முசுட்டைக் கொடி, கொட்டம் - பனை ஓலையால் செய்த சிறுபெட்டி, கோபம் - இந்திர கோபப் புழு, புறவில் - முல்லை நிலத்தில், விடர் - மலைமுழைஞ்சு, விடர் கால் அருவி - மலை முழைஞ்சுகளில் இருந்து வீழ்கின்ற அருவி, வியல் - அகலம், கேணி - அகழி, ஊற்றுநீர்க் கூவல், சிறுகுளம்; உறுவெயில் - மிக்க வெயில் (உரிச்சொல் தொடர்), உலைஇய - வருத்தப்பட்ட, உருப்பு - வெப்பம்; அவிர் குரம்பை - வெப்ப மிக்குடைய சிறுகுடில், எயிற்றியர் - எயினர் என்பதன் பெண்பால், எயினர் - பாலைநில மக்கள், தேமா மேனி - தேமாவின் தளிர் போன்ற நிறத்தை உடைய மேனி, ஆயம் - மகளிர் கூட்டம் (விறலியர் கூட்டம்), சூடு - சூட்டிறைச்சி.

உறுவெயிற்கு உலைஇய உருப்பு அவிர் குரம்பை' என்றதனால், மிக்க வெயிலால் உள்ளூறையோர் வருந்துவதற்கு இயன்ற வெப்பம் மிக்குடைய சிறுகுடிலைக் குறித்தது. முல்லை நிலம் தன் இயல்பினை இழந்து பாலை என்பதோர் படிவங் கொண்டதாக மாறிற்று என்பதையும், எனவே அப்பாலையில் வாழும் மக்கள் எயினர், எயிற்றியர் எனக் குறிக்கப்பட்டதையும் இதனால் அறியலாம்.

தொடர் இயைபு :

அவரை பவழம் கோப்பவும், காயா மயில் அவிழவும்,
முசுண்டை கொட்டம் கொள்ளவும், காந்தள் கைவிரல் பூப்பவும்,
முல்லை ஒழுக்கத்திற்குப் பொருந்திய முல்லை நிலத்தே
ஞாயிறுபட்ட அந்திப் போதில் வேலூர் எய்தின், எயிற்றியர் அட்ட
இன்புளிச்சோறு ஆமான் சூட்டின் அமைவரப் பெறுகுவார் என
இத்தொடர் பொருள் இயைபு கொள்ளும்.

இனி, மருத நிலத்தின்கண் உள்ள ஆழர்க்குச் சென்றால்,
பெறக்கூடிய சிறப்புகளை 178ஆம் அடி முதல் 195ஆம் வரை
எடுத்துக் கூறுகிறான் பாணன்.

ஆழர் வளமும் உழவர் விருந்தும்

நறும்பூங் கோதை தொடுத்த நாட்சினைக்

குறுங்காற் காஞ்சிக் கொம்பர் ஏறி,

நிலைஅருள் குட்டம் நோக்கி, நெடிதுஇருந்து, 180

புலவுக் கயலெடுத்த பொன்வாய் மணிச்சிரல்

வள்உகிர் கிழித்த வடுஆழ் பாசடை,

முள்அரைத் தாமரை முகிழ்விரி நாட்போது

கொங்குகவர் நீலச் செங்கட் சேவல்

மதிசேர் அரவின் மானத் தோன்றும் 185

மருதம் சான்ற மருதத் தண்பனை,

அந்தணர் அருகா, அருங்கடி வியல்நகர்,

அம்தண் கிடங்கின், அவன் ஆமூர் எய்தின்
 வலம்பட நடக்கும் வலிபுணர் எருத்தின்
 உரன்கெழு நோன்பகட்டு உழவர் தங்கை, 190
 பிடிக்கை அன்ன பின்னுவிழ் சிறுபுறத்து,
 தொடிக்கை மகடுஉ, மகமுறை தடுப்ப,
 இருங்காழ் உலக்கை இரும்புமுகம் தேய்த்த
 அவைப்பு மாண் அரிசி அமலை வெண்சோறு,
 கவைத்தாள் அலவன் கலவையொடு பெறுவிர். 195

உரை :

நறிய பூமாலை தொடுத்தாற் போன்று மலர்ந்துள்ள குறிய
 தாளினை உடைய காஞ்சி மரங்கள். அம்மரக் கிளைகளில் தங்கி,
 உறுமீன் வருமளவும் காத்திருந்து, கயல்மீனை வீழ்ந்து எடுத்த
 சிச்சிலிப் பறவையின் நகம் கிழித்த வடு ஆழ்ந்துள்ள பசிய
 இலையினையும், முள் பொருந்திய தண்டுகளையும் கொண்ட
 வெண்தாமரை மலர்கள். அம்மலர்களில் தேனைக் கவர்கின்ற
 கரிய வண்டுகள், திங்களைக் கவரும் கரும்பாம்பு போலத்
 தோன்றும். இத்தகைய மருத ஒழுக்கம் அமைந்த மருத நிலத்தே
 குளிர்ந்த வயல்களை உடையதும், சான்றோரை உடையதும், அரிய
 காவலை உடையதும், அகன்ற வீடுகளை உடையதும், அகழியை
 உடையதும் ஆகிய நல்லியக்கோடனுடைய ஆமூர் நகரைச்
 சேர்வீர். அங்கு, வலம்பட நடக்கும் உரன் உடைய
 எருதுகளையுடைய உழவரின் தங்கை - பிடியினது கையை ஒத்த
 பின்னல் கிடக்கும் சிறிய முதுகினையும், தொடியணிந்த

கையினையும் உடைய மகள் - தன் மக்களால் நும்மை முறையாகத் தடுத்து, அமலை வெண் சோற்றினை, நண்டினது கலவையோடு உண்ணத் தருவாள். அதனை நீயிர் பெறுகுவீர்.

விளக்கவுரை :

காஞ்சி - மருத நிலத்திற்கு உரிய ஒரு வகை மரம். குறுகிய அடிமரத்தினைக் கொண்டது. அது கால் போலத் தோன்றலின் 'கால்' என்றார் ஆசிரியர்.

'நிலை அருங் குட்டம்' என்றது - நீர் வறந்த முதுவேனிற் காலத்தும் நிலைத்தற்கரிய குளம் எனப் பொருள்பட்டு, மருதநிலத்தின் நீர் வளத்தை உணர்த்திற்று.

மணிச் சிரல் - சிச்சிலிப் பறவை, குளத்தின் கரையில், ஓடுமீன் ஓட உறுமீன் வருமளவும்' நீண்ட நேரம் காத்திருந்து மீனைக் கவர்ந்துள்ள காட்சியை, 'புலவுக் கயல் எடுத்த பொன்வய் மணிச்சிரல்' என்னும் அடியால் சொல்லோவியமாக்கிக் காட்டுகிறார் ஆசிரியர்.

கரிய வண்டுகள் பறந்து சென்று வெண்டாமரை மலரை அடையும் தோற்றம், நீண்ட கரும்பாம்பு திங்களைக் கெளவியது போன்று இருந்தது என அழகான உவமையைக் கையாண்டு கூறினார் ஆசிரியர்.

சேவல் - ஆண்பால் குறித்த சொல். எனவே 'நீலச் செங்கட்சேவல்' என்னும் தொடர், கொங்குகவர் ஆண் வண்டுகளைக் குறித்து நின்றது.

"சேவற் பெயர்க்கொடை சிறகொடு சிவணும்

மாயிருந் தூவி மயில் அலங் கடையே"

(தொல்.மரபியல் நூ. 48)

என்னும் தொல்காப்பிய மரபியல் நூற்பாயும் இதனை உணர்த்தும்.

மருத நிலம் என்பதற்கு ஏற்ப மருத நிலத்தின் சிறப்பிற்குக் காரணமான ஏரினால் உழும் உழவரையும், அவருக்கு உதவும் எருதினையும்

“வலம்படநடக்கும் வலிபுணர் எருத்தின்

உரன்கெடு நோன்றான் உழவர்“

என்னும் அடிகளில் விளங்க உரைத்தார் ஆசிரியர்.

அருஞ்சொற்பொருள் :

சினை - கொம்பு, குறுங்கால் - குறுகிய அடிமரம், காஞ்சி - மருத நிலத்திற்கு உரிய ஒருவகை மரம், கொம்பர் - கொம்பு (அர் விசுதி பெற்று வந்தது), குட்டம் - குளம், புலவுக் கயல் - புலாலினையுடைய கயல்மீன், வள் உகிர் - பெரிய நகம், பாசடை - பசிய இலை, முள் அரைத் தாமரை - முள்ளுடைய தாள்கொண்ட தாமரை, நாட்போது - அன்றலர்ந்த மலர், கொங்கு - தேன், நீலச் செங்கட் சேவல் - நீல மணி போலும் நிறத்தையும், சிவந்த கண்ணையுமுடைய ஆண் வண்டு, அருங்கடி - கள்வர், பகைவர் முதலியோரால் புகுதற்கு அரிய காவல், வியல்நர் - அகன்ற இல்லங்கள், கிடங்கு - அகழி, அமலை - கட்டி, அவைப்பு மாண்அரிசி - குற்றப்பட்ட சிறந்த அரிசி.

தொடர் இயைபு :

காஞ்சிக் கொம்பர் ஏறி, நோக்கி, இருந்து, கயல் எடுத்த சிரல்
உகிர் கிழித்த வடுஆழ், பாசடைத் தாமரைப் போது, கவர் சேவல்,
மதிசேர் அரவிற் றோன்றும், மருதத் தண்பணை, அந்தணர் அருகா
வியனகர் ஆமூர் எய்தின், உழவர் தங்கை, தடுப்பச்சோறு, அலவன்
கலவையொடு பெறுகுவிர் எனத் தொடர் இயைபு பெறும்.

இனி, 'எரி மறிந்தன்ன' (196) என்பது தொடங்கி,
'நணியதுவே'(202) என்பது வரை ஒரு தொடர். இதன்கண்
ஆற்றுப்படுத்தும் பாணன் ஆமூர் எய்திய பின்னர்,
நல்லியக்கோடன் என்னும் வள்ளலின் இருப்பிடம் சேய்த்தன்று,
நணித்தே என எதிர்வந்த பாணனுக்கு இயம்புகின்றான்.

நல்லியக்கோடனின் மூதூர் அண்மையது என்று

அறிவித்தல்

எரிமறிந் தன்ன நாவின், இலங்குஎயிற்று,
கருமறிக் காதின், கவைஅடிப் பேய்மகள்
நிணன் உண்டு சிரித்த தோற்றம் போல,
பிணன்உகைத்துச் சிவந்த பேர்உகிர், பணைத்தாள்,
அண்ணல் யானை அருவிதுகள் அவிப்ப, 200
நீறுஅடங்கு தெருவின் அவன்சாறு அயர்மூதூர்
சேய்த்தும் அன்று : சிறிது நணியதுவே.

உரை :

நீயிர் ஆமுரை எய்திய பின்னர், தீப்பிழம்பு சாய்ந்தாற் போன்ற நாக்கு, விளங்கும் பற்கள், வெள்ளாட்டுக் குட்டிகளை அணிகலனாக அணிந்துள்ள செவி, பிளவுபட்ட அடி ஆகியவற்றை உடைய பெண்பேய் சிரித்தது போன்று தோன்றும் மத யானை, போர்க்களத்தில் தான் கொன்ற பிணங்களை இடறுதலால் குருதி தோய்ந்து சிவந்து தோன்றும் பெரிய நகங்களையும் கால்களையும் கொண்ட தலைமை சான்றனவும் ஆகிய யானைகளின் மதம் அருவி போல மிக்குச் சொரிதலால், துகளவிந்து, புழுதியடங்கியதும், விழா நிகழ்வதும் ஆகிய தெருவினை உடையது அவ்வள்ளலின் பழைய ஊர். அவ்வாமூரினின்றும் சேய்மைக்கண் உள்ளதும் அன்று, அண்மையிலேயே உள்ளது.

விளக்கவுரை :

நெருப்பு எரியுங்கால், மேல் நோக்கி எரியும் இயல்புடையது ஆதலின், அத் தீயின் பிழம்பு சாய்ந்தாற் போன்ற நாக்கு எனப் பேயின் நாக்கைக் குறித்தார் ஆசிரியர். பேயின் கால் விரல் பெரிதும் பிளவுபட்டிருக்கும் என்பதைக் குறிக்கக் “கவையடிப் பேய்மகள்” என்றார். இத்தகைய பேய் உண்மையைச்,

சுடுகாட்டுக் கோட்டத்து இடுபிணந் தின்னும்

இடாகினிப் பேய்'

(சிலப். 9-21)

எனச் சிலப்பதிகாரமும்,

இரும்பேர் உவகையின் எழுந்தோர் பேய்மகள்

.....

கண்தொட் டுண்டு கவையடி பெயர்ந்து'

(மணிமேகலை 6:125)

என மணிமேகலையும் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

பேய்மகள் பிணத்தை உண்ட களிப்பால் சிரிக்கும் பொழுது அவள் எயிறு குருதி தோய்ந்து தோன்றுமாறு போலப் பிணத்தை உதைத்தமையால் சிவந்த யானையின் நகம் தோற்றமளிக்கும். இதனால் நல்லியக்கோடனின் போராற்றல் கூறப்பட்டது. அவ் யானைகளின் மதநீர் ஒழுக்கினால் தெருக்களில் எழும் புழுதியடங்கும் என்றதால், அவனுடைய யானைப் படையின் பெருக்கத்தை எடுத்துரைத்தார் ஆசிரியர், 'சாறு அயர் அவன் முதுர்' என்றதனால், விழாக்கள் நடந்துகொண்டே இருக்கும் அவனுடைய ஊரினது சிறப்பும் அவனுடைய செல்வ வளமும் எடுத்துக்காட்டப்பட்டன.

அருஞ்சொற்பொருள் :

கருமறி - கரிய யாட்டின் குட்டி, சாறு - விழா, நிணன் - ஊன், உகிர் - நகம், பணை - முரசம், அவிப்ப - அடங்கச் செய்ய, நீறு - புழுதி, சேய்த்துமன்று - துரமுமன்று, நணியது - அண்மையில் உள்ளது. பிணம் - பிணன் எனவும், நிணம் - நிணன் எனவும் மகரத்திற்கு னகரம் போலியாய் வந்தது.

தொடர் இயைபு :

பேய்மகள் நிணனுண்டு சிரித்த தோற்றம் போலத் தோன்றும் பேருகிருடைய யானை மத அருவியால் நீறு அடங்கும் அவன் சாறு

அயர் முத்தூர் சேய்த்தும் அன்று நணியது எனத் தொடர் இயைபு
அமையும்.

வாயிலின் சிறப்பு

பொருநர்க்கு ஆயினும், புலவர்க்கு ஆயினும்,

அருமறை நாவின் அந்தணர்க்கு ஆயினும்,

கடவுள் மால்வரை கண்விடுத்த தன்ன,

205

அடையா வாயில் அவன் அருங் கடைகுறுகி

உரை :

பொருநர், புலவர், அருமறை அந்தணர் முதலியோர்
புகுதற்பொருட்டு எப்பொழுதும் அடைக்கப்படாது, தெய்வங்கள்
உறைகின்ற பெருமையுடைய மேருமலை ஒரு கண்ணை
விழித்துப் பார்த்தது போல, அடைக்கப்படாத வாயில்
நல்லியக்கோடனது அரண்மனை வாயில். பகைவர் புகுதற்கு அரிய
- ஆயின் மற்றவர் புகுதற்குரிய - அடைக்கப்படாத அவனுடைய
தலைவாயிலை நீவிர் அணுகி -

விளக்கவுரை :

நல்லியக்கோடனின் மாபெருந் தோற்றமுடைய அரண்மனை
மேரு மலையைப் போன்று உயர்ந்து விளங்கும். அதன் வாயில்
திறந்து கிடத்தல், மேருமலை கண் விழித்துப் பார்த்தாற் போன்று
இருக்கும் என்ற உவமையால், அவ்வள்ளலின் உயர்வையும்,
கொடைச்சிறப்பையும் உணர்த்துகின்றார் ஆசிரியர்.

பொருநர், கலைஞர், புலவர், அந்தணர் ஆகியோரின் பொருட்டு அடையாது எப்போதும் திறந்தே கிடப்பினும், பகைவர் முதலாயினோர் புகுதற்கு அரிது என்பதைக் கூறும் வகையில், அடையா வாயில் அவன் அருங்கடை குறுகி' என்றார் ஆசிரியர். இதனால் நல்லியக் கோடனின் வீரமும் உணர்த்தப்பட்டுள்ளது.

இனி, நல்லியக்கோடனின் சிறப்பினை உணர்த்தத் தொடங்குகிறான் பாணன். அவ் வள்ளலைச் சான்றோர் முதலானோர் புகழும் முறையினை எடுத்தியம்புகின்றான்.

நல்லியக்கோடன் அவையில் வீற்றிருக்கும் காட்சி -

அவன் குணங்களும் அவற்றை ஏத்துவோரும்

செய்ந்நன்றி அறிதலும், சிற்றினம் இன்மையும்,
 இன்முகம் உடைமையும், இனியன் ஆதலும்,
 செறிந்துவிளங்கு சிறப்பின் அறிந்தோர் ஏத்த;
 அஞ்சினர்க்கு அளித்தலும், வெஞ்சினம் இன்மையும், 210
 ஆண்அணி புகுதலும், அழிபடை தாங்கலும்,
 வாள்மீக் கூற்றத்து வயவர் ஏத்த;
 கருதியது முடித்தலும், காமுறப் படுதலும்,
 ஒருவழிப் படாமையும், ஓடியது உணர்தலும்,
 அரிஏர் உண்கண் அரிவையர் ஏத்த 215
 அறிவுமடம் படுதலும், அறிவுநன்கு உடைமையும்,
 வரிசை அறிதலும், வரையாது கொடுத்தலும்,

பரிசில் வாழ்க்கைப் பரிசிலர் ஏத்த:

பல்மீன் நடுவண் பால்மதி போல,

இன்நகை ஆயமொடு இருந்தோற் குறுகி

220

உரை :

நல்லியக்கோடனை விரும்பி, எக்காலமும் அவனுடன் நெருங்கி விளங்குகின்ற சான்றோர், அவனுடைய செய்ந்நன்றி அறிதற் சிறப்பையும் சிற்றினஞ் சேராச் சிறப்பையும், இன்முகமுடையனாதற் சிறப்பையும், அகம், புறம் இரண்டானும் இனியனாம் சிறப்பையும் புகழ்கின்றனர்.

வாள்வலியால் மேலோங்கிய மறவர்கள், அவ்வள்ளலின், அஞ்சி அடி வீழ்ந்த பகைவர்க்கு அருள் செய்யும் பெருமையையும், வெஞ்சினம் இல்லாப் பண்பையும், பகைப்படையின் அணியில் அஞ்சாது புகுந்து சென்று, அதனைக் குலைக்கும் ஆண்மையினையும், கெட்டு ஓடும் தன் படையிடத்தே சென்று, அவர்க்கு வீரமொழிகள் கூறி, அவர்களைப் போரிடச் செய்யும் ஆற்றலினையும் புகழ்கின்றனர்.

செவ்வரி பொருந்திய அழகிய மையுண்ட கண்ணினை உடைய மகளிர், அவ்வள்ளலின், கருதியது முடிக்கும் பண்பினையும், தான் விரும்பும் மகளிர், தன்னைப் பெரிதும் விரும்புமாறு செய்யும் இயல்பினையும், அங்ஙனம் விரும்பிய வழியும், அம்மகளிர், வயத்தனாகாத தன்மையையும், செவ்வி தேர்ந்து மகளிரைத் தலையளித்துப் பாதுகாத்தல் தன்மையையும் புகழ்கின்றனர்.

பரிசில் வாழ்க்கைப் பரிசிலர், நல்லியக்கோடன் அறிவு மடம் படுதலையும், அறிஞர் மாட்டு அறிவுடையவனாய்த் திகழுவதையும், பரிசிலரின் சிறப்பறிந்து, அதற்குத் தக்கப் பரிசில் வழங்குதலையும், தம்மை நாடி வருபவர் யாராயினும் அவருக்கு வரையாது வழங்குதலையும் புகழ்ந்து ஏத்துகின்றனர்.

விண்ணிடத்தே பல விண்மீன்கள் இடையே திகழும் பால் போலும் ஒளியையுடைய முழுவெண் திங்கள் போன்று அறிஞர், வயவர், அரிவையர், பரிசிலர் ஆகிய குழாத்தின் இடையே அரசு வீற்றிருக்கும் நல்லியக்கோடனை நீவிர் அணுகி -

விளக்கவுரை :

நல்லியக்கோடன் அறிஞர், வயவர், அரிவையர், பரிசிலர் எனப் பல்லோராலும் பாராட்டப்பட்டமைக்குக் காரணம் அவனிடம் அமைந்த குணங்களே அகும்.

செய்ந்நன்றியறிதல் அறங்களுள் தலைசிறந்த அறம் ஆகலின், அவ் வள்ளலின் புகழுக்கு அதனை மணிமுடியாக முதலில் வைத்தார் ஆசிரியர்.

"எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை

செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு' (குறள்:110)

என்னும் வள்ளுவர் வாய்மொழியும், இதனை உணர்த்தும்.

இரண்டாவதாக உயரிய அறம் சிற்றினம் சேராமை, சிற்றினஞ் சேர்தல், எத்தகைய பெருமையையும் அழித்து விடும் ஆதலின், அக்குற்றமின்மையை நல்லியக்கோடனின் சிறப்பாகக் கூறினார் ஆசிரியர்.

இன்முகமுடைமை, வேந்தர்க்கும், வள்ளலுக்கும்
இன்றியமையாத சிறப்புடைய ஒரு பண்பு ஆதலின், அம்மன்னனின்
வண்மைச் சிறப்பையும் எடுத்தோதினார் ஆசிரியர்.

வீரனின் பெருமையை அவ்வீரே அறிந்து புகழ்தலே நன்று
என்பதால் நல்லியக்கோடனின் மறச்சிறப்பை வயவரையே
கொண்டு எடுத்துரைக்க வைத்தார் ஆசிரியர். அஞ்சினார்க்கு
அளித்தலே மறப் பெருமை பலவற்றுள்ளும் தலைசிறந்த
பெருமையாகலின், அதனை முன்னால் வைத்தார். படைக்கலக்
கருவிகள் எல்லாம் இழந்து நிற்கும் இராவணனுடன் போர்
செய்வதைத் தவிர்த்து, 'இன்று போய்ப் போருக்கு நாளை வா'
என்று இராமன் கூறும் மறக்கருணை இத்தகையதே ஆகும்.

எத்தகைய நலனெல்லாம் எய்திய வழியும், பெருஞ்சினம்
நின்ற வழி யாரும் அவனை ஒட்டலும் நயத்தலும் இலர் ஆதலின்
சினமின்மையை இரண்டாவதாக வைத்துக் கூறினார் ஆசிரியர்.

ஆண் அணி புகுதல் என்ற குறிப்பால் பகைமறவர்
பல்லாயிரர் அணி வகுத்து நின்றவிடத்துத் தான் தமிழனாய்
வழியும், அவ்வணியிற் புகுந்து அடுபோர் செய்து குலைக்கும்
ஆற்றல் பெற்றவன் நல்லியக்கோடன் என்பதைக் குறிக்கும்.

அழிபடை தாங்கல் என்றது தன் மறவர் பகைப் படைக்கு
ஆற்றாது தளர்ந்து கேடு எய்தியவிடத்துத் தான் ஒருவனே சென்று
பெரும் போர் உழக்கி அப்பகைப்படை முழுவதையும் கொன்று
குவித்தல் என்பர். இதனை,

"ஒருவன் ஒருவனை உடைபடை க்குக்

எனத் தொல்காப்பியர் கூறுவார்.

கருதியது முடித்தாலாவது, தன்பால் ஊடல் கொண்ட மகளிரின் ஊடலைத் தீர்த்து அவரை மகிழ்வித்தல், காமுறப்படுதல், ஒருவழிப்படாமை, ஓடியது உணர்தல், அரிவையர் ஒத்தல் என்பன, இல்லறக் கடமைகளிலும், தன்னை விரும்பும் மகளிரிடத்தும், காமத்தின் செவ்வியறிந்து ஒழுகியவன், நல்லியக்கோடன் என்பதைக் காட்டுவன ஆகும்.

அறிவு மடம்படுதலாவது - பேதைமை நிறைந்த கலைஞர் முதலானோர், அறியாது தவறானவற்றைக் கூறுமிடத்து, அவருக்கு அத்தவற்றை எடுத்துக்காட்டாமல் அறியாதான் போன்று அவற்றையும் விரும்பிக் கேட்டுக் கொள்ளுதல். அறிவு நன்குடைமையாவது, புகழும் பரிசிலர்க்கு ஏற்பக் கலையினது நுணுக்கங்களை உணர்ந்து மகிழும் தன்மை.

வரிசை அறிதல் ஆவது, 'ஈதலோ எளிதே, வரிசையறிந்து ஈதல் அரிது' (புறம்) என்று பெருஞ்சித்திரனார் என்னும் புலவர் பாடுவதற்கு ஏற்பக் கலைஞரின் தகுதியறிந்து அவருக்குச் சிறப்புச் செய்தல் ஆகும்.

'பன்மீன் நடுவன் பான்மதி போல' என்னும் உவமை, 'சிறப்பு நிலைக்களனாகத் தோன்றிய உவமை.

நல்லியக்கோடன் தம் காதல் மனைவியருடன், தம் நல்லாசிரியர், அமைச்சர் சூழவும் வீற்றிருந்தான் என்பதனை இவ்வுவமையால் பெற வைத்தார் ஆசிரியர்.

அருஞ்சொற்பொருள் :

கூற்றம் - கூற்றுவன், வயவர் - மறவர், ஏர் - அழகிய, உண்கண்
- மையுண்ட கண், அரிவையர் - மகளிர், மீன் - விண்மீன்கள்,
இன்னகை - ஈண்டு ஆகுபெயராய் மகிழ்ச்சி நிறைந்த மகளிரைக்
குறித்தது, ஆயம் - கூட்டம்.

இனி 'பைங்கண் ஊகம்' (220) என்பது தொடங்கி, 'அளவை' (235)
என்பது வரை யாழ் வாசித்து, மாபெருஞ் சிறப்புடன் அரசு
வீற்றிருக்கும் நல்லியக்கோடனை இன்னின்ன முறையால்
அவனைப் புகழ்க என்று ஆற்றுப்படுத்தும் பாணன், எதிர்வந்த
பாணனிடத்துக் கூறும் பகுதி இடம்பெறுகின்றது.

யாழ் வாசித்து, அரசனைப் புகழ்ந்து பாடுதல்

பைங்கண் ஊக்கம் பாம்பு பிடித்தன்ன,

அம்கோட்டுச் செறிந்த அவிழ்ந்துவீங்கு திவவின்:

மணிநிரைத் தன்ன வனப்பின்; வாய்அமைத்து,

வயிறுசேர்பு ஒழுகிய வகை அமை அகளத்து,

கானக் குமிழின் கனிநிறம் கடுப்ப,

225

புகழ்வினைப் பொலிந்த பச்சையொடு; தேம்பெய்து,

அமிழ்து பொதிந்து இலிற்றும், அடங்குபுரி நரம்பின்;

பாடுதுறை முற்றிய பயன்தெரி கேள்விக்

கூடுகொள் இன்னியம் குரல் குரல் ஆக,

நூல்நெறி மரபின், பண்ணி, 'ஆனாது'

230

'முதுவோர்க்கு முகிழ்த்த கையினை' எனவும்
'இளையோர்க்கு மலர்ந்த மார்பினை' எனவும்
ஏரோர்க்கு நிழன்ற கோலினை' எனவும்,
தேரோர்க்கு அழன்ற வேலினை' எனவும்
நீசில மொழியா அளவை -

உரை :

குரங்கு பாம்பின் தலையைப் பிடித்தால் அப்பாம்பு, ஒரு கால் இறுகவும், ஒருகால் நெகிழவும் எப்படி அதன் கையைச் சுற்றுமோ அப்படி, யாழ் தண்டினிடத்தே நெகிழ வேண்டிய இடத்தில் நெகிழ்ந்தும், இறுக வேண்டிய இடத்தில் இறுகியும் சுற்றின நரம்பு துவக்கும் வார்க்கட்டு, மணிகளை நிரலாக வைத்ததைப் போல இரண்டு விளிம்பையும் சேரத் தைத்து முடுக்கின ஆணிகள், பொருந்தச் செய்து வயிறு சேர்ந்து ஒழுங்குபட்ட பத்தர், குமிழம் பழத்தின் நிறம் அமைந்த போர்வை, அமிழ்தத்தைத் தன்னிடத்தே பொதிந்து வைத்திருக்கும் முறுக்கடங்கின நரம்புகள் ஆகியவற்றைக் கொண்டது சீறியாழ். இவ் இனிய, இசைகளைக் கொண்ட யாழை, விளங்குகின்ற இசை நூல் முறைமையால் செம்பாலையாக இயக்கி, 'ஐம்பெருங் குரவர் முதலியோர்க்குக் குவித்த கைகளை உடையோய்! வீரர் படைக்கருவிகள் எறிதற்குக் காட்டிய மார்பினை உடையோய்! ஏரினையுடைய குடிமக்களுக்கு நிழல் செய்த செங்கோலை உடையோய்! தேர் ஊர் அரசர்க்கு வெம்மை செய்த வேலினை உடையோய்! என்றெல்லாம் சிலபுகழ்

மொழிகளைக் கூறுவதற்கு முன்னே (பரிசில் நல்குவதற்கு முந்துவான்)

விளக்கவுரை :

குரங்கு பாம்பின் தலையைப் பிடித்துக் கொள்ளுதலும், அப்பாம்பு குரங்கின் கையினைச் சுற்றிக் கொள்ளுதலும் இயல்பு. குரங்கின் கையைப் பாம்பு சுற்றியதனை யாழினது கரிய தண்டினிடத்துச் சுற்றப்பட்ட வார்க்கட்டிற்கு உவமையாகக் கூறினார் ஆசிரியர். இரண்டு விளிம்பினையும் சேர்த்துத்து முடுக்கிய ஆணிகளின் குமிழ் நிரலாக அமைந்திருந்தலுக்கு மணிகளை நிரலாக அமைத்திருத்தலை உவமையாகக் கூறினார் ஆசிரியர்,

குமிழும் பழம் (நிறம்) யாழின் மேல் போர்த்தப்பட்ட தோலுக்கு உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

ஐம்பெருங் குரவோர், அறவோர், துறவோர், முதியோர், சான்றோர் ஆகிய முதியோரைக் காண நேர்ந்த பொழுதெல்லாம் ஒழிவின்றி அவன் கை முகிழ்க்கும் என்றதனால், அம்மன்னனின் பணிவினை எடுத்துக்காட்டியுள்ளார் ஆசிரியர்.

கோல் என்றது, அரசனது செங்கோல் முறைமை தவறாத ஆட்சியினை. கோல் நிழற்றலாவது - கொடை, அளி, செங்கோல், குடியோம்பல் நான்கும் உடையனாய்த் தான் பெறற்கு உரிய ஆறில் ஒரு பங்கு பொருளையும் வறுமை நீங்கியவழிக் கொள்ளல் வேண்டின் அவ்வாறு கோடலும், இழத்தல் வேண்டின் இழத்தலும், தளர்ந்த குடிகளைப் பேணலும், யாவர்க்கும் தலையளி செய்தலும்,

குடிகளைப் பிறர் நலியாது காத்துத் தானும் நலியாது பேணுதலும், பிறவுமாய் அரசியல் அறத்தை வழுவாது கோடல்.

அருஞ்சொற்பொருள் :

ஊகம் - கருங்குரங்கு, அம்கோடு - அழகிய தண்டு, அவிழ்ந்து வீங்கு திவவு - அவிழ் வேண்டுமிடத்து அவிழ்ந்தும், இறுக வேண்டுமிடத்து இறுகியும் உள்ள வார்க்கட்டு, வீங்குதல் - இறுகுதல், திவவு - வார்க்கட்டு, அகளம் - தாழி, வயிறு - பத்தரின் நடுவிடம், கானக்குமிழ் - காட்டில் உள்ள குமிழம்பழம், பச்சை - யாழின் மேல் போர்த்த தோல், முதுவோர் - ஐம்பெருங் குரவரும் சான்றோரும், ஏரோர் - ஏர் உழவர், தேரோர் - தேர் ஊர்ந்து வரும் மன்னர் - இங்குப் பகை மன்னரைக் குறிக்கும், ஐம்பெருங்குரவர் - தாய், தந்தை, ஆசிரியர், தமையன், அந்தணர் ஆகியோர்.

தொடர் இயைபு :

பொருநர் முதலியோர்க்கு அடைக்கப்படாத, மேரு கண் விடுத்தாலொத்த, அவன் அருங்கடை குறுகி, அறிந்தோர் ஏத்த வயவர் ஏத்த, அரிவையர் ஏத்த, பரிசிலர் ஏத்த, மதி போல, ஆயமொடு இருந்தோற் குறுகி, இன்னியம் குரல்குரலாகப் பண்ணி, கையினை எனவும், மார்பினை எனவும், கோலினை எனவும் நீ சில மொழியா அளவை எனத் தொடர் இயைபு அமையும்.

பாணர் முதலியோர்க்கு அவன் உண்டி முதலியன

கொடுத்தல்

..... மாசுஇல்

235

காம்பு சொலித்தன்ன அறுவை உடீஇ,
 பாம்பு வெகுண்டன்ன தேறல் நல்கி,
 காளரி யூட்டிய கவர்கணைத் தூணிப்
 பூவிரி கச்சைப் புகழோன் தன்முன்,
 பனிவரை மார்பன், பயந்த நுண்பொருட் 240
 பனுவலின் வழாஅப் பல்வேறு அடிசில்,
 வாள்நிற விசும்பின் கோள்மீன் சூழ்ந்த
 இளங்கதிர் ஞாயிறு எள்ளும் தோற்றத்து
 விளங்குபொற் கலத்தில் விரும்புவன பேணி,
 ஆனா விருப்பின் தான்நின்று ஊட்டி, 245

உரை :

(நீ சில புகழ்மொழிகளைக் கூறு முன்னரே) அவ்வள்ளல்
 நும்மை எதிர் கொண்டு, நுமக்கு மூங்கிலின் உட்பட்டையை
 உரித்தால் ஒத்த தூய ஆடையினை உடுக்கச் செய்வான். பாம்பின்
 நஞ்சேறி மயங்கினாற் போன்று களிப்பு நல்கும் தேறல் பருகத்
 தருவான். தன் கணை ஒன்றினால் காண்டவ வனத்தைத் தீக்கு
 இரையாக்கிய வில்லாற்றலில் வல்ல அருச்சுனனுக்குத் தமையன்
 ஆகிய வீமன் எழுதி அருளிய மடைநூல் விதியின் தப்பாதவாறு
 சமைத்த பல்வேறு சுவையுடைய அடிசிலை, இளஞாயிற்றை
 இகழும் தோற்றமுடைய பொன்னால் இயன்ற உண்கலத்தில், நீவிர்
 விரும்புவனவற்றை அளித்து, மிக்க விருப்புடன் தானே முன்நின்று
 நும்மை உண்ணச் செய்வான்.

விளக்கவுரை :

ஒருவனுடைய வறுமை நிலையினை, பிறர் அறிய வெளிப்படுத்துவது அவன் உடுத்திய கந்தல் ஆடையேயாம். எனவே மான உணர்ச்சி மிக்க பரிசிலன் மனத்தை மகிழ்விக்க, முதலில் அவனது ஆடையை அகற்றி, அவனுக்குச் செல்வச் சிறப்புடைய ஆடை அணிவித்தலையே வள்ளல்கள் தம் முதற் கடமையாகக் கொண்டனர்.

'பாம்பு வெகுண்டன்ன தேறல்' என்றது, அடங்கிக் கிடக்கும் பாம்பு ஞெரேலெனச் சீறி எழுவது போன்று, உண்டவுடன், உண்டவர் உள்ளத்தில் வெறியை, களிப்பை ஏற்ற வலிய தன்மை உடையது என்பது பற்றி ஆகும்.

கா எரி யூட்டிய வரலாறு வருமாறு :

பண்டு ஒரு நாள் அக்கினி தனக்குற்ற நோய் தீர்வின் பொருட்டுக் காண்டவம் என்னும் காட்டை உண்ணப் புகுந்தான். அக்காடு இந்திரனுக்கு உரிமை உடையது ஆதலின், அவன் முகில்களை ஏவி அத்தீயை அணையச் செய்தான். நெருப்புக் கடவுள் இவ்வாறு பன்முறை முயன்று தோற்றுவிட பாண்டவருள் ஒருவனாகிய அருச்சுனனிடம் சென்று அக்காட்டை உண்ணும்படி தனக்கு உதவி புரிய வேண்டினார். அருச்சுனனும் தனது தீக்கணையின் வாயிலாய் அக்காட்டை உண்ணும்படி செய்தான். இந்திரன் முகில்களை ஏவி மழை பெய்விக்க, அருச்சுனன் கணைகளாலேயே பந்தல் இட்டு அந்நெருப்பினை அவியாது காத்தனன் என்பது மகாபாரதம் கூறும் செய்தி ஆகும். இதனையே,

“காளரி ஊட்டிய கவர்கணைத் தூணிப்

பூவிரி கச்சைப் புகழோன்“

என்னும் அடிகளில் குறிப்பிடுகின்றார் ஆசிரியர். அருச்சுனனின் அண்ணன் ஆன வீமன், சமையற் கலையில் வல்லவனாக விளங்கினான். சுவையான அடிசிலைச் சுவைக்கும் பொழுது நளபாகம் வீமபாகம் என்று குறிப்பிடும் வழக்கம் இன்றும் உண்டு. விரும்புவன பேணி ஆனா விருப்பிற் தானமர்ந்து ஊட்டி என்பது நல்லியக் கோடனின் விருந்தோம்பற் சிறப்பை எடுத்துக்காட்டுவதாகும்.

அருஞ்சொற்பொருள் :

மாசு இல் - குற்றம் இல்லாத, சொலித்தல் - உரித்தல், காம்பு - மூங்கில், அறுவை - ஆடை, தேறல் - கள்ளின் தெளிவு, கணை - அம்பு, தூணி - அம்புப் புட்டில், கா - காடு (காண்டவ வனம்), பனிவரை மார்பன் - இமயம் போன்ற மார்பை உடையவன் (வீமன்), நுண்பொருட் பனுவல் - நுணுக்கமான பொருளை விளக்கும் நூல், கோள் மீன் - கோள்களும், மீன்களும், (உம்மைத் தொகை), அடிகில் - உணவு, வாள் - நிறம், விரும்புவன - விருந்தினர் விரும்பி உண்ணும் பொருள்கள்.

நல்லியக்கோடன் அளிக்கும் பரிசில்

திறல்சால் வென்றியொடு தெவ்வுப்புலம் அகற்றி,

விறல்வேல் மன்னர் மன்ளயில் முருக்கி,

நயவர், பாணர், புன்கண் தீர்த்தபின்,

வயவர் தந்த வான்கேழ் நிதியமொடு:

பருவ வானத்துப் பாற்கதிர் பரப்பி 250

உருவ வான்மதி ஊர்கொண் டாங்கு,

கூர் உளி பொருத வடுஆழ் நோன்குறட்டு

ஆரம் சூழ்ந்த அயில்வாய் நேமியொடு,

சிதர்நனை முருக்கின் சேண்ஓங்கு நெடுஞ்சினைத்

ததர்பிணி அவிழ்ந்த தோற்றம் போல, 255

உள்அரக்கு எறிந்த உருக்குறு போர்வை,

கருந்தொழில் வினைஞர் கைவினை முற்றி,

ஊர்ந்துபெயர் பெற்ற எழில்நடைப் பாகரொடு;

மாசெலவு ஒழிக்கும் மதனுடை நோன்தாள்

வாள்முகப் பாண்டில் வலவனொடு; தரீஇ,

அன்றே விடுக்கும்அவன் பரிசில் - 260

உரை :

பகைவரைத் தத்தம் நிலத்தைக் கைவிட்டுப் போகச் செய்த வலிமையும் வெற்றியும் உடையவன். விறல்வேல் மன்னரின் அரண்களை அழித்தவன். தன்னை விரும்பி வந்த பரிசிலர், பாணர் போன்றோரது வறுமையைத் தீர்த்தவன். தன் பகை அரசர்களிடம் இருந்து திறைப் பொருளாகப் பெற்ற பொருள்களுடன் - பல்வேறு பரிசில்களையும் அவர்களுக்கு வழங்குபவன். அவன் வழங்கும் பரிசில்களாவன: கூதிர் காலத்து, வானிடை பால் போன்ற ஒளிபரப்பும் வெண்திங்கள் போன்ற வட்ட வடிவாய், கூரிய சிற்றுளிகள் செதுக்கிய வலிய குறட்டிடத்தே தைத்த ஆர்களைச்

சூழ்ந்த சூட்டினை உடைய உருளையும், முருக்க மரம் மலர்ந்த தோற்றம் போன்று சாதிலிங்கம் வழித்த போர்வையினையும், தச்சர் தொழில் முற்றுப் பெற்ற பின்னர் ஏறிப்பார்த்து நல்ல ஓட்டம் உண்டு என்று புகழப்பட்ட அழகினையும் நடையையும் உடைய தேர், குதிரையைப் பின்னிடச் செய்யும் ஓட்டம் உடைய வெள்ளை எருது, பாகனோடு ஊரும் யானை, குதிரை, அணிகலன்கள் முதலியன. இப்பரிசில்களைப் பாணனுக்கு வழங்கி அன்றே 'செல்க' என விடுப்பான் அவ்வள்ளல்.

விளக்கவுரை :

'திறல்சால் வென்றி', 'விறல்வேல் மன்னர் மன்எயில் முருக்கி' என்னும் தொடர்கள், நல்லியக் கோடனின் வீரத்தினை எடுத்துக்காட்டுகின்றன. 'திறல் சால் வென்றி' என்றதனால் வஞ்சக வழியாலன்றி வலிமையால் பெற்ற வெற்றியைக் குறித்தார் ஆசிரியர்.

'விறல் வேல் மன்னர் மன் எயில் முருக்கி' என்ற குறிப்பால், கோல் முறையில் வழுவிய கொடுங்கோல் மன்னரை முற்றி அழித்து' என்ற குறிப்பைப் பெற வைத்தார் ஆசிரியர். ஏன் எனில்,

"வேலன்று வென்றி தருவது மன்னவன்

கோலதூஉம் கோடா தெனின்"

(குறள்:546)

என வள்ளுவர் குறித்தபடி, வேலினால் வெருவந்த செய்யும் வேந்தரது எயிலைக் கொள்ளுதல் சிறந்த அரசரின் கடமை என்பதாலேயே ஆம்.

புன்கண் தீர்த்தல் - வறுமைத் துயரினால் பொலிவிழந்து, புற்கென்றிருக்கும் கண்களைப் 'புன்கண்' என்றார் ஆசிரியர். அத்தகையோரைக் கண்டவுடனே, அவர்தம் நிலையினை, அவர்தம் கண்களால் அறிந்து, அத்துன்பம், பின்னர் அவர்களுக்கு ஒரு நாளும் வராதபடி நிறையப் பொருள்களை நல்குதலையே 'புன்கண் தீர்த்த பின்' என்பதனால் பெற வைத்தார் ஆசிரியர்.

'ஊர்ந்து பெயர் பெற்று' என்றதனால், தச்சர், கொல்லர் முதலியோரின் தொழில் முற்றுப் பெற்ற பின் தேர் வலவர் அதனைப் பூட்டி இயக்கிப் பார்த்து, நன்றாக ஓடுகின்றது எனப் புகழப்பட்ட தேரினைக் குறித்து வந்தது.

அருஞ்சொற்பொருள் :

திறல் - வலிமை, தெவ்வு - பகைவர், புலம் - நாடு, விறல் - வெற்றி, மன்ளயில் - நிலை பேறுடைய மதில், முருக்கி - அழித்து, நயவர் - விரும்பி வந்தவர், புன்கண் - வறுமை, வயவர் - போர் மறவர், வான்கேழ்- உயர்ந்த நிறம், (பொன், மணி முதலிய நிதியும் ஆம்), பருவம் - ஈண்டு கூதிர்ப்பருவம், வான்மதி - வெண்திங்கள் (ஈண்டு, திங்கள் போன்று வட்ட வடிவமாய் விளங்கும் உருளை), கூருளி பொருத வடு - சிற்றுளிகளால் செதுக்கி இயற்றப்பட்ட சித்திரத் தொழில் அமைந்த வடிவங்கள், குறடு - ஆரங்களைத் தைத்தற்கு உரியதாய் உருளையின் நடுவிடத்து உள்ளதோர் உறுப்பு, நேமி - உருளை, போர்வை - தேர்த்தட்டின் மேற் பரப்பிய பலகை, பாகர் - தேர், மா - குதிரை, செலவு ஒழித்தல் - பின்னிடச் செய்தல், பாண்டில் - வெள்ளை எருது.

இனி, அப்பரிசில் நல்குவான் யாரெனில் கூறுவன் எனப் பாணன்
நல்லியக் கோடனது புகழ், பண்பு ஆகியன கூறத்
தொடங்குகின்றான்.

நல்லியக்கோடனது புகழும் பண்பும்

..... மென்தோள்,

துகில் அணி அல்குல், துளங்குஇயல் மகளிர்

அகில்உண விரித்த அம்மென் கூந்தலின்,

மணிமயில் கலாபம் மஞ்சுஇடைப் பரப்பி,

265

துணிமழை தவழும் துயல்கழை நெடுங்கோட்டு,

எறிந்துஉரும் இறந்த ஏற்றுஅருஞ் சென்னிக்

குறிஞ்சிக் கோமான், கொய்தளிர்க் கண்ணி,

செல்இசை நிலைஇய பண்பின்,

நல்லியக் கோடனை நயந்தனிர் செலினே.

270

ஓய்மான் நாட்டு நல்லியக் கோடனை இடைக்கழி நாட்டு நல்லூர்
நத்தத்தனார் பாடியது.

உரை :

மென்தோளும், துகில் அணிந்த அல்குலும், ஆடிய சாயலும்
உடைய மகளிர் அகிற்புகை ஊட்டுதற்பொருட்டு விரித்த
கூந்தலைப் போன்று, மயில் தன் தோகையை விரித்து ஆடுதற்குக்
காரணமான கருமேகங்கள் வெண்மேகமாகிய மஞ்சின் இடையே
தவழ்கின்ற மலை. அம்மலையில் நீண்ட மூங்கில் மரங்கள்
நிறைந்து விளங்குவதால் இடியேறு கூட, தான் அப்பால் செல்லத்

தடையாதல் கருதி இடித்துச் செல்லும். யாராலும் எளிதில் ஏறுதற்கு அரிதான முடியுடைய மலை - இத்தகைய மலைநாட்டுக்குத் தலைவன் அவன். கொய்த இளந்தளிர் மாலை அணிந்தவன். புகழ் நிலைத்து நின்றற்கு உரிய வண்மை முதலிய குணங்களால் நிறைந்தவன். இத்தகைய வள்ளல் ஆகிய நல்லியக்கோடனை விரும்பி நீவிர் செல்குவிர் ஆயின் -

'நல்லியக்கோடனை நயந்தளிர் செலினே - அன்றே விடுக்கும் அவன், பரிசில் என' இயைத்துக் காண்க.

விளக்கவுரை :

மழை மேகம் தவழும் மலை என்றதனால் நீர்வளமும், நீர்வளத்தின் காரணமாக நில வளமும், அவற்றால் விளையும் விளைச்சலும் சிறந்து விளங்கும் என்பதனால், நல்லியக்கோடனது பொருள்வளம் கூறப்பட்டது. குறிஞ்சி நிலத்திற்குத் தலைவன் நல்லியக்கோடன். குறிஞ்சி என்பதற்குப் புணர்தல் நிமித்தம் ஆதலின், இன்பம் பெறப்பட்டது. 'செல்இசை நிலைஇய பண்பு' என்றதனால், அம்மன்னனின் புகழுக்குக் காரணம் அவன் செய்யும் அறம் என்பது உணர்த்தப்பட்டது. எனவே, நூலின் இறுதிப் பகுதியில், அறம், பொருள், இன்பம் என்று பண்டைத் தமிழ் நூலோர் கூறிய உறுதிப்பொருள் மூன்றினையும் அமைத்துச் சென்றுள்ளார் ஆசிரியர்.

அருஞ்சொற்பொருள் :

துகில் - ஆடை, துளங்குஇயல் - மெல்லென அசையும் சாயல், கலாபம் - மயில் தோகை, மஞ்ச - மேகம், துணி மழை - தெளிந்த

மேகம், கழை - மூங்கில், நெடுங்கோடு - நெடிய மலையின் சிகரம், உரும் - இடி, ஏற்று அருஞ் சென்னி - ஏறுதற்கு அரிதாகிய உச்சியை உடைய, இசை - புகழ், நயந்து- விரும்பி.

தொடர் இயைபு :

மாசில் என்பது தொடங்கி அமையும் தொடர் இயைபு. நீ சில மொழியா அளவை, அறுவை உடீஇத் தேறல் நல்கி, அடிசில் பொற்கலத்தில் விரும்புவன பேணி, ஊட்டி, தெவ்வுப் புலம் அகற்றி எயின் முருக்கி, நயவர் பாணர் புன்கண் தீர்த்தபின், வயவர் தந்த நிதியமொடு, பாகரொடு, பாண்டில் வலவனொடு பரிசில் தரீஇ அன்றே விடுக்கும் அவன் மகளிர் கூந்தலின் கலாபம் பரப்பி, மழை தவழும் குறிஞ்சிக் கோமான், செல்இசை நிலைஇய பண்பின் நல்லியக்கோடனை நயந்தனர் செலினே.

இனி, 'மணிமலை' (1) என்று தொடங்கி 'செலினே' (269) என்று இந்நூல் முடியும் வரை கிடந்த தொடர் இயைபு வருமாறு:

'முதுவாய் இரவல, வஞ்சியும் வறிது, அதாஅன்று, மதுரையும் வறிது, அதாஅன்று, உறந்தையும் வறிது, அதாஅன்று, பேகனும், பாரியும், காரியும், ஆயும், அதிகனும், நள்ளியும், ஓரியும் என எழுவர் பூண்ட ஈகைச் செந்துகம், ஒரு தான் தாங்கிய நோன்றாள், ஓவியர் பெருமகன், புரவலன், நல்லியக் கோடனை நயந்த உள்ளமொடு, தன்னும் தந்தையும் பாடி முன்னாள் சென்றனமாக, இந்நாள் அழிபசி வருத்தம் வீட, யானையொடு தேரெய்தி, யாம் அவணின்றும் வருகுதும், நீயிரும் செல்குவிராயின், மதிலொடு பெயரிய பட்டினம் படரின், தேறல் குழற்கூட்டின் வயிற் பெறுகுவீர்,

வேலூர் எய்தின், சோறு ஆமான் சூட்டின் அமைவரப் பெறுகுவீர்,
அவன் ஆமூர் எய்தின், சோறு அலவன் கலவையொடு பெறுகுவீர்,
அவன் முதுர் நணியது, அவன் கடை குறுகி, அறிந்தோர் ஏத்த,
வயவர் ஏத்த, அரிவையர் ஏத்த, பரிசிலர் ஏத்த, இருந்தோற் குறுகி,
இன்னியம் பண்ணி, கையினை எனவும், மார்பினை எனவும்,
கோலினை எனவும், வேலினை எனவும் நீ சில மொழியா அளவை,
உடீஇ, நல்கி, ஊட்டி, பரிசில் தரீஇ, அவன் அன்றே விடுக்கும்.
குறிஞ்சிக் கோமான் நல்லியக் கோடனை நயந்தனிர் செலினே'

ஓய்மான் நாட்டு நல்லியக்கோடனை இடைக்கழி நாட்டு நல்லூர்
நத்தத்தனார் பாடிய சிறுபாண் ஆற்றுப்படையின் மூலமும்,
உரையும் முற்றும்.

குறிஞ்சிப்பாட்டு

பத்துப்பாட்டு நூல்களில் ஒன்றாகிய இந்நூல், 'பெருங்குறிஞ்சி' என்றும் பெயர் பெறுவதாகும். இந்நூலாசிரியர், கபிலர் என்பவர். இந்நூல், 261 அடிகளையுடைய ஆசிரியப்பாவால் அமைந்ததாகும். காப்புக் கைம்மிக்குக் காமம் பெருகியவழி, தலைவன் வரும் வழியின் ஏதங்களைக் கண்டஞ்சித் தலைவி, தோழிக்கு அறத்தொடு நிற்ப அவள், எளித்தல், ஏத்தல், வேட்கை உரைத்தல், ஏதீடு, தலைப்பாடு, உண்மை செப்பும் கிளவி ஆகிய ஆறும் செவிலித் தாய்க்குக் கூறி அறத்தொடு நின்றனள். இதனுள், கூறுதல் உசாதல் என்ற அறத்தொடு நிலைப்பகுதி கூறப்பட்டிலது. இந்நூலில் இயற்கைப் புணர்ச்சியும், அதன்பின் நிகழும் புணர்ச்சிக்குரிய நிமித்தங்களும் கூறப்பட்டுள்ளன. பிற திணைக்குரிய முதலும் கருவும் மயங்கி வந்ததேனும், உரிப் பொருளால் சிறப்புப் பெற்றுக் 'குறிஞ்சிப்பாட்டு' என வழங்கப் பெற்றது. இந்நூல், ஆரிய அரசன் பிரகத்தனுக்குத் தமிழ் அறிவுறுத்தற்காகப் பாடப்பட்டதாகும்.

தலைவன் வருந்தொழிற்கு அருமை எண்ணிக் கலங்கியமை, தலைவியின் அறத்தொடு நிலையைக் குறிப்பதாகும். "அறத்தொடு நிற்கும் காலத்தன்றி அறத்தியல் மரபிலள் தோழி" என்பதால், தோழி தலைவி உணர்த்திய வழியே அறத்தொடு நிற்பாள். இப்பாட்டில், களவுக் காலத்தில் நிகழும் நிகழ்ச்சிகள் முறையே கூறப்பட்டுள்ளன. இந்நூலில், 99 மலர்களின் பெயர்கள், அவற்றின்

இயல்புகளுக்கு ஏற்ப அடைமொழிகளால் சுட்டப்பட்டுள்ளன. மலை வளம் கூறும் பகுதி, உள்ளூறை உவமமாக அமைந்துள்ளது. கடவுளை முன் நிறுத்தி வஞ்சினம் உரைத்தல், அருவி நீரைக் குடித்துச் சூளுரைத்தல், நோய் நீக்கப் பரவியும் தொழுதும் வழிபாடு இயற்றுதல் ஆகிய மரபுச் செய்திகள் கூறப்பட்டுள்ளன. செவிலித்தாயின் மனநிலை, தோழியின் அறிவுத்திறம், தலைவியின் அச்சம், ஆற்றாமை, தலைவனின் பெருமிதப் பண்புகள் ஆகியவற்றை இந்நூல் விளக்குவதாகும். குறிஞ்சி நில அமைப்பு, தாவரங்கள், விலங்குகள், தெய்வம், மாலைக்கால இயல்பு எண் வகை மெய்ப்பாடுகள் ஆகியவற்றை இந்நூல் விரிவாக விளக்குவதாகும்.

குறிஞ்சி ஒழுக்கத்தின் கடவுளாகிய, முருகனைக் குறித்த செய்திகள்,

"சுடர்ப் பூண் சேஎய்",

ஒன்னார்க்கு ஏந்திய இலங்கிலை எஃகின்"

"நெடுவேள் அணங்குறு மகளிர்"

"பிறங்கு மலை மீமிசைக் கடவுள்"

என்ற அடிகளில் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. அரசனுக்கு அறிவுறுத்தற்காக இந்நூல் உரைக்கப்பட்டது என்ற கருத்திற்கு ஏற்ப,

"இகல் மீக் கடவும் இரு பெரு வேந்தர்

வினையிடை நின்ற சான்றோர் போல" எனவும்

"முனை பாழ் படுக்கும் துன்னருந்துப்பின்

பல் வேல் இளைஞரின்" எனவும்,

“சினைஇய வேந்தன் செல்சமம் கடுப்ப” எனவும்,

அரசனையும், வீரர்களையும் உவமையாக்கிக் கூறியுள்ளார்.

உவமைகள் :

இருபெருவேந்தர்களின் பகை நீக்கிச் சந்தி செய்விக்கும் சான்றோர்களைப் போன்ற தோழியின் நிலை, யானை, தன் மருப்பின் மேல் இட்ட கை போன்று தினைக்கதிர்கள் காட்சி தருதல், முரசு அதிர்ந்தன்ன இடியேறு, செவ்வேள் அசுரர்களைக் கொல்ல உயர்த்திய வேலினைப் போன்ற மின்னல், அழகிய துகில் போன்ற அருவி, பளிங்கு சொரிவதைப் போன்ற பாறை, பொன்னில் எறிந்த நீலமணி போன்ற சிறுபுறம், நெருப்புப் போன்ற தளிர்களையுடைய அசோகு, பாம்பின் படம் போன்ற அல்குல், நீலமணியின் நிறம் கொண்ட தலைமயிர், முனை பாழ்படுக்கும் வலிமையுடைய இளையர் போன்ற நாய், மூங்கில் முளை போன்ற அதன்பல், வேறு புலத்து ஆகாண் விடையைப் போலத் தலைவன் வருகை, பாலை வல்லோன் இசைக்கும் யாழ் நரம்பு போல இசைக்கும் வண்டுகளும் சுரும்புகளும், வண்டுகளைச் செவியால் ஓட்டும் களிறு போலத் தலைவன் பூங் கொம்பினால் வண்டுகளை ஓட்டும் செயல், மான் போன்ற நோக்கம், பாம்பு போன்ற வில், கார் கால மேகத்தைப் போன்ற களிற்றின் பிளிற்றொலி, கூற்றுவனைப் போன்று அதன் வருகை, சூர் உறு மஞ்சை போலத் தலைவி, தலைவனைச் சார்ந்து நடுங்கியமை, செவ்வேள் அணங்குறு மகளிரின் ஆடுகளம் கடுப்ப, மாலை சூழ்ந்து கடம்ப மரம்

விளங்குதல், கடம்பைச் சூழ்ந்த மாலை போலத் தலைவனைப்
பிணித்த கை நெகிழ விடாமல் தலைவியும் தோழியும்
விளங்குதல், வெள்ளத்தின் பிடியில் சிக்கிய அவர்களின் நிலை,
இடிகரையின் விளங்கும் வாழைமரம் போலாதல், தேறலை நீர்
எனக் கருதிப் பருகிய மயில், ஆடுமகள் கயிற்றில் பாணிக்கு ஏற்ப
ஆடுங்கால் தளர்தல், காந்தள் பூ உதிர்ந்து கிடக்கும் மலைப்பகுதி,
கச்சு விரிந்து கிடப்பது போல் விளங்குதல், விழாக் காலத்து
வருவோர்க்கு வரையாது உணவு அளிப்பது போல, தலைவனின்
விருந்து புறந்தரும் வேட்கை, ஊது கொம்பு போன்ற
வாயினையுடைய அன்றில் பறவை, மாலைப்பொழுது, சினம் மிக்க
வேந்தனின் பகைப் புலத்தைப் போல் விளங்குதல், துணையைப்
புணர்ந்த ஏறு போல, பலரும் நீர் உண்ணும் துறையில்
தலைவியை விட்டு நீங்குதல், பெருந்துளியை ஏற்றுக் கவின்
அழிந்த மலர் போன்ற தலைவி, வலைப்பட்ட மயில் போல,
தலைவி நலம் கெட்டு வருந்துதல் ஆகிய உவமைகள் இந்நூலில்
காணப்படுகின்றன.

"கபிலர்"

கடையெழு வள்ளல்களில் ஒருவனாகிய வேள் பாரியின்
உயிர் நண்பர் இவர். 'புலன் அழுக்கற்ற அந்தணாளன்' என
மாறோக்கத்து நப்பசலையார் கூறிய உரையாலும், 'யானே
பரிசிலன், மன்னும் அந்தணன்; எனவும், 'அந்தணன் புலவன்
கொண்டு வந்தனனே' எனவும் கூறப்படும் தன் உரையாலும், இவர்
அந்தண வருணத்தினர் என அறியலாம்.

"காதல் கூர் பனுவல் பாடும் கபிலனார் பிறந்த மூதூர்"
பாண்டி நாட்டுத் திருவாதவூர் எனத் திருவாலவாயுடையார்
திருவிளையாடல் புராணம் கூறுகின்றது.

பாரி இறந்த பின், அவனுடைய மகளிரை மணம் முடிக்கும்
பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்ட கபிலர், விச்சிக்கோன், இருங்கோ
வேள் என்ற குறு நில மன்னர்களிடம் அப்பெண்களை ஏற்றுக்
கொள்ளும்படி வேண்டினார். அவர்கள் மறுத்தமையால், மணம்
வருந்திய கபிலர், அப்பெண்களைப் பார்ப்பார் ஒருவரிடத்து
அடைக்கலமாகத் தந்து பாரியிடம் தான் கொண்ட நட்புரிமையை
நினைந்து, பெண்ணையாற்றின் நடுவில் தீப்புகுந்து உயிர்
துறந்தார். தமிழ் நாட்டு மூவேந்தரும், பாரியுடன் போருடற்ற
வந்தபோது அவர்களை மதியாது உரைத்த மொழிகளும், பாரி
இறந்த பின் கலங்கிப் பாடிய கையறு நிலைப் பாடல்களும்
இவருடைய அருங்குணங்களைப் புலப்படுத்துவனவாகும்

கபிலர் பாடியதாக, 279 பாடல்கள் இப்பொழுது
கிடைத்துள்ளன. அவற்றில், நற்றிணை - 20, குறுந்தொகை - 29,
ஐங்குறுநூறு - 100, பதிற்றுப்பத்தில் செல்வக் கடுங்கோ
வாழியாதனைப் பாடி, அம்மன்னன் சிறுபுறம் என நூறாயிரம்
காணம் பொன்னும், நன்றா என்ற தன் நாட்டு மலைமேல் ஏறி
நின்று தன் கண்ணில் கண்ட நாடெல்லாம் பரிசாகத் தரப் பெற்றார்.
அப்பாடல்கள் 10; கலித் தொகையில் குறிஞ்சிக் கலிப்பாடல்கள் -
29, அகநானூறு - 17, புறநானூறு - 30, பத்துப்பாட்டு நூல்களில்
ஒன்றாகிய குறிஞ்சிப்பாட்டு - 1, நெட்டிலை இருப்பை என்ற பாடல்

- 1, திருவள்ளுவமாலைப்பாடல் - 1, பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் ஒன்றாகிய இன்னா நாற்பது - 41. இவ்வாறு, எட்டுத் தொகை, பத்துப்பாட்டு, பதினெண் கீழ்க் கணக்கு என்ற மூன்று தொகை நூல்களிலும் இவருடைய பாடல்கள் இடம் பெற்றுள்ளன.

“அரசவை பணிய அறம் புரிந்து வயங்கிய
மறம்புரி கொள்கை, வயங்கு செந்நாவின்
உவமை கூராக் கவலை இல் நெஞ்சின்
நனவிற் பாடிய நல்லிசைக் கபிலன்”

(பதிற்றுப்பத்து - 85)

எனப் பெருங் குன்றார் கிழாரும்

“செறுத்த செய்யுள் செய் செந்நாவின்
வெறுத்த கேள்வி விளங்கு புகழ்க் கபிலன்”

(புறநானூறு - 53)

எனப் பொருந்தில் இளங்கீரனாரும்

“புலன் அழுக்கற்ற அருந்தணாளன்
இரந்து செல் மாக்கட்கு இனி இடனின்றிப்
பரந்து இசை நிற்கப் பாடினன்;”
“பொய்யா நாவிற் கபிலன்”

(புறநானூறு - 126, 174)

என மாறோகத்து நப்பசலையாரும்,

“உலகுடன் திரிதரும் பலர் புகழ் நல்லிசை
வாய் மொழிக் கபிலன்”

(அகநானூறு - 78)

என மதுரை நக்கீரனாரும்

இப்புலவரைப் போற்றியுள்ளனர். கபிலர், புலவர் பாடும் புகழுடையவராக விளங்கியமை இதனால் அறியப்பட்டும், பழைய இலக்கண உரைகளில் உம்மைத் தொகைக்குச் சான்றாகக் காட்டப்படும் கபிலபரணர் என்ற தொடரும், கபிலரது பாட்டு என ஆறாம் வேற்றுமைக்குக் காட்டப்படும் தொடரும் (தொல்காப்பியம் - வேற்றுமையியல் 19, சேனாவரையர்) 'முதலிற் கூறும் சிணையறி கிளவி என்ற நூற்பாவின் உரையில் (தொல்காப்பியம், வேற்றுமை மயங்கியல், 31) குறிக்கப்படும் கபிலம் பற்றிய குறிப்பும் இப்புலவர், அக்காலச் சமுதாயத்தில் பெற்றிருந்த ஏற்றத்தைப் புலப்படுத்துவன.

அகுதை, இருங்கோவேள், ஓரி, செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன், சேரமான் மாந்தரஞ் சேரல் இரும் பொறை, நள்ளி, மலையமான திருமுடிக்காரி, மலையன், விச்சிக் கோன், வேள் பாரி, வையாவிக் கோப்பெரும் பேகன் ஆகிய மன்னர்களை இவர் பாடியுள்ளார்.

கொல்லிமலை, பறம்புநாடு, பறம்பு மலை, முள்ளூர்க்கானம், முள்ளூர் மலை, கிடங்கில், கொடு மணம், பந்தர், மதுரை, வாரணவாசி ஆகிய இடங்கள் இவருடைய பாடல்களில் குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

இரட்டை மணிமாலை, அந்தாதி போன்ற பிரபந்த நூல்களைப் பாடிய கபிலர் இவரின் வேறாவார்.

குறிஞ்சிப் பாட்டு என்னும் இந்நூல், ஆரிய அரசன் பிரகதத்தனைத் தமிழ் அறிவித்தற்குப் பாடப்பட்டதாகக் கூறப்படுகின்றது. தமிழ் அறிவித்தல் - தமிழ் மக்களின் புலன் நெறி வழக்கமாகக் கூறப்பட்ட ஐந்திணைக் காதல் வாழ்வின் சிறப்புக்களை அறிவித்தல், குறிஞ்சி நிலத்தின் இயற்கை அழகினையும், அந்நிலத்து மக்களின் வாழ்க்கை நெறிகளையும், அந்நிலத்திற்குரிய புணர்தல் என்ற உரிப் பொருளின் பல்வேறு துறைகளையும் இவருடைய பாடல்கள் இனிதே விளக்குவதால், இவர், 'குறிஞ்சிக் கபிலர்' எனப் போற்றப்பட்டுகிறார்.

உ.வே. சாமிநாதையர் அவர்கள், தன்னுடைய பத்துப்பாட்டுப் பதிப்பின் முன்னுரையில் இவருடைய தனிச் சிறப்புகளை மிக விரிவாக எழுதியுள்ளார்.

தோழி அறத்தொடு நின்றல்

அன்னாய், வாழி! வேண்டு, அன்னை! ஒள் நுதல்,
 ஒலிமென் கூந்தல், என் தோழி மேனி
 விறல் இழை நெகிழ்த்த வீவு அருங் கடு நோய்
 அகலுள் ஆங்கண் அறியுநர் வினாயும்;
 பரவியும், தொழுதும்; விரவுமலர் தூயும்; 5
 வேறுபல் உருவின் கடவுட் பேணி,
 நறையும் விரையும் ஓச்சியும்; அலவுற்று,
 எய்யா மையலை நீயும் வருந்துதி -
 நல்கவின் தொலைவும், நறுந்தோள் நெகிழவும்,

புள்பிறர் அறியவும், புலம்புவந்து அலைப்பவும், 10

உள்கரந்து உறையும் உய்யா அரும்படர்

செப்பல் வன்மையின் செறித்து, யான் கடவலின்,

உரை :

தாயே! வாழ்வாயாக.

தாயே! யான் கூறும் மொழிகளை

விரும்பிக் கேட்பாயாக.

ஒளி பொருந்திய நெற்றியையும், தழைத்த மெல்லிய கூந்தலையும், பிறர் நிறத்தினை வெல்லும் வெற்றியுடைய நிறத்தினையும் உடைய எந்தோழி, தன் மனத்திற்குள், தன் உயிரைத் தாங்கியிராமைக்குக் காரணமாகிய ஆற்றுதற்கரிய நினைவினை மறைத்தாள். அதனால் அவள் அணிந்திருந்த அணிகள் நெகிழப் பெற்றன. மருந்துகளால் நீக்குதற்கரிய கடிய இந்நோயை நினக்குச் சொல்லுதல் எளிதன்று. வலிமையுடைத்து, ஆதலால் யான், அதனை வெளிப்படுத்தாமல் என்னுள் அடக்கி வைத்தேன். அவளுடைய நல்ல அழகு கெட்டது. நறிய தோள்கள் மெலிந்தன. வளை கழன்றமையால், பிறர் அவள் நிலையை அறிந்தனர். தனிமைத் துயரம், அவளை மிகவும் வருத்தியது. இந்நிலையை யான், நினக்கு அறிவிக்காமல் மறைத்துக் காத்தனன்.

நீயும், மனம் வருந்தி, அகன்ற இடத்தையுடைய இவ்வூரில், கட்டினானும், கழங்கினானும் எண்ணிக் கூறுவாரை அழைத்துத் தலைவியின் துயரத்திற்கான காரணத்தை அறிய விரும்பினை.

அவர்களும், தலைவியின் வருத்தம் தெய்வத்தால் வந்தது எனக் கூறினர். அதனைக் கேட்ட நீ, வேறுபட்ட வடிவங்களையுடைய பல தெய்வங்களுக்குத் தூபம், சந்தனம் முதலியன கொடுத்துப் பரவியும், வணங்கியும், கலந்த பூக்களைச் சிதறியும், வழிபட்டும் செய்த முயற்சிகளால், அந்நோய்க்கான காரணத்தை அறிய இயலாது மயங்கி வருந்துகின்றாய்.

விளக்கம் :

இந்நூல், பெருங்குறிஞ்சி என்றும் வழங்கப்பெறும். இயற்கைப் புணர்ச்சியும், அதன் பின்னர் நிகழும் புணர்ச்சிகளின் நிமித்தங்களும் கூறுவதால் இந்நூல் குறிஞ்சிப் பாட்டு எனப் பெயர் பெற்றது. இந்நூலில் 'அறத்தொடு நிலை' என்னும் பொருள் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

"அறத்தோடு நிற்கும் காலத்தன்றி

அறத்தியல் மரபிலள் தோழி என்ப",

என்ற நூற்பாவிற்கு ஏற்பத் தலைவி அறத்தொடு நின்றலை விரும்பிய வழியல்லது, தோழி, தானே அறத்தொடு நிற்கப் பெறாள். அறத்தொடு நிற்கும் காலம் வந்தபோது, தோழி செவிலித் தாய்க்கு முறையாகத் தலைவியின் களவொழுக்கத்தினை வெளிப்படுத்துவாள்.

"எளித்தல், ஏத்தல்... " (தொல் . பொருளியல்,13)

என்ற எழுவகைப்பட்ட அறத்தொடு நிலையுள், கூறுதல் உசாதல் என்ற ஒன்றை நீக்கி ஏனைய ஆறு நிலைகளிலும்,

தலைவியின் களவொழுக்கம் தோழியால் செவிலித் தாயிடம் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது.

தான் கூறும் செய்தியின் அருமையை உணர்த்தும் ஆற்றல் தனக்கு இல்லை என்ற அச்சத்தானும், தயக்கத்தானும், இக்கருத்தை ஏற்பதற்கு ஏற்றவாறு தன்னுடைய தாயை ஆயத்தம் செய்வதற்காகவும், 'அன்னையே' என்றும், 'வாழ்க' என்றும், 'யான் கூறும் மொழிகளை விரும்பிக் கேட்பாயாக' என்றும் பீடிகையுடன் தோழி தன்னுடைய உரையைத் தொடங்கினாள்.

தலைவியின் அழகும், அழகழிந்த நிலையும் இப்பகுதியில் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. 'மேனி' என்பது, இங்கு, மேனியின் நிறத்தைக் குறித்தது. தலைவனைப் பற்றிய நினைவுகள், தலைவியின் உள்ளத்துப் புகுந்து வருத்துதலால், அவள் உயிர் உய்தலும் அரிதாயிற்று. அத்துயரம், அவள் உடல் மெலிவால் புறத்தார்க்குப் புலனாவதாயிற்று. தலைவியின் அழகு அழிதல், தோள் மெலிவு, அதனால் தோன்றிய வளையின் நெகிழ்ச்சி ஆகியவை அவளுடைய தனிமைத் துயரை மேலும் மிகுவித்தன. தலைவியின் மெலிவிற்குக் காரணத்தைத் தோழி, நன்கு அறிந்த போதிலும், அதனைச் செவிலித் தாய்க்குக் கூறும் மனவலிமை தனக்கு இல்லாமையால் மறைத்து ஒழுகினாள்.

உயிரைத் தாங்கியிராமைக்குக் காரணமாகியது என்றும், உள்ளத்தின்கண் பொதிந்து வைக்கப்பட்டது என்றும், மருந்துகளால் நீக்குதற்கு அரியது என்றும் காமநோய், ஈண்டு சிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. நற்றாய் ஆகியோரிடம் கொண்ட

அச்சத்தினாலும், குடும்ப மரபின் பெருமையாலும் தோழி, தலைவியின் களவொழுக்கத்தை வெளிப்படுத்தத் தயங்கினாள்.

கட்டு வைத்து அறிதல், கழங்குகளை எண்ணி அறிதல், தெய்வங்களுக்கு நேர்ந்து கொண்டு பரவுக் கடன் கொடுத்தல் ஆகியவை இன்றும் வழக்கில் உள்ளன.

கட்டு - முறத்தில் நெல்லைப் பரப்பிப் பார்க்கும் ஒருவகைக் குறி. இக்குறியை அறிந்து கூறுபவள் கட்டுவிச்சி எனப்படுவாள். கழங்கு - கழற்சிக்காய். இக்காய்களை ஒன்றா, இரண்டா என எண்ணி அறிந்து கூறுதல்,

தலைவியின், காம நோயினால் மெலிந்த வருத்தமும், தோழியின் செப்பல் வன்மையால் தோன்றிய வருத்தமும், செவிலியின் வினவுதல், தொழுதல், தூவுதல், கடவுள் பேணுதல் ஆகிய முயற்சிகளால் நோய் நீங்கப் பெறாது உற்ற வருத்தமும் ஈண்டு விளக்கப்பட்டுள்ளன.

சொற்பொருள் :

ஒலி - தழைத்த, படர் - நினைவு, புள் - வளை, புலம்பு - தனிமை, வீவு அருங்கடுநோய் - போக்குதற்கு அரிய காம நோய், எய்யாமை - அறியாமை, மயல் - மயக்கம், அகலுள் - அகன்ற இடம், அறியுநர் - கட்டினும் கழங்கினும் எண்ணிக் கூறுபவர் (கட்டுவிச்சி, வேலன்), அலவுற்று - வருந்தி, நறை - மணம் பொருந்திய புகைப் பொருள் (தூபம்), விரை - மணம் பொருந்திய சந்தனம்.

பொருள் முடிவு :

அன்னாய், என் தோழி, படர், இழை நெகிழ்த்த நோய் நினக்குச்
செப்பல் வன்மையின், யான் செறித்துத் தொலையவும், நெகிழவும்,
அறியவும், அலைப்பவும் கடவலின் நீயும் அலவுற்று, வினாய்,
கடவுளைப் பேணியும், எய்யா மையலையுடையையாய்
வருந்தினை.

தலைவியின் அன்புமிகுதி

"முத்தினும், மணியினும் பொன்னினும், அத்துணை,
நேர்வரும் குரைய கலம்கெடின், புணரும்;
சால்பும் வியப்பும் இயல்பும் குன்றின், 15
மாசு அறக் கழீஇ வயங்கு புகழ் நிறுத்தல்,
ஆசு அறு காட்சி ஐயர்க்கும், அந்நிலை,
எளிய என்னார் தொல் மருங்கு அறிஞர்,
மாதரும் மடனும் ஓராங்குத் தணப்ப
நெடுந்தேர் எந்தை அருங்கடி நீவி, 20
இருவேம் ஆய்ந்த மன்றல் இது என,
நாம் அறிவுறாலின் பழியும் உண்டோ?
ஆற்றின் வாரார் ஆயினும், ஆற்ற
ஏனை உலகத்தும் இயைவதால் நமக்கு" என்
மான் அமர் நோக்கம் கலங்கிக் கையற்று, 25
ஆனாச் சிறுமையள் இவளும் தேம்பும்.

உரை :

சிறந்த இலக்கணங்களையுடைய முத்தானும்,
மாணிக்கத்தானும், பொன்னாலும் பொருந்தியவாறு செய்யப்பெற்ற

அணிகலன்கள், கெட்டவாயினும், அவற்றைச் சீர் செய்து கொள்ள இயலும். அது போலன்றித் தத்தம் குலத்திற்கேற்ற குணங்களின் அமைதியும், மேம்பாடும், ஒழுக்கமும் தம்முடைய பழைய இயல்பினின்றும் கெட்டதாயின், அதனால் பிறந்த அழுக்கை நீங்கும்படிக் கழுவி, விளங்கும் புகழை, முன்பு போல நிற்கும்படி நிலை நிறுத்துதல், குற்றமற்ற அறிவினையும், தெய்வத் தன்மையையும் உடைய முனிவர்கட்கும் எளிய காரியமன்று எனப் பழைய நூலை அறிந்தவர் கூறுவர்.

"இரு முது குரவரும் தமக்கு இயைந்தவனுக்கு மணம் முடித்துக் கொடுப்போம் என்று உள்ளத்தில் கொண்ட காதலும், எனது மடனும் ஒருங்கு நீங்குமாறு, நெடிய தேரினையுடைய என் தந்தையின் கடத்தற்கு அரிய காவலைக் கடந்து, தலைவனும் யானும் பெருமையும், உரனும், அச்சமும், நாணும் நுணுங்கிய நிலையால், பிறந்தது இக் காந்தருவ மணம் என்று நாம் நம்முடைய தாய்க்கு அறிவுறுத்தலால் நமக்குப் புகழேயன்றி, நம் செயலால் வருவதோர் பழியும் உண்டோ? (அஃது இல்லை)

இங்ஙனம் நாம் அறத்தொடு நின்ற பின், தலைவற்கு நம்மைக் கையடையாக மணம் செய்து கொடுக்க நம் பெற்றோர் உடன்படவில்லையாயினும், நம் உயிர் நீங்கும் வரை இவ்வருத்தத்தைப் பொறுத்துக் கொண்டு, நமக்கு மறுபிறப்பிலும் இக்கூட்டம் பொருந்துவதாகும் எனக் கூறிப் பொறுத்தற்கு இயலாத நோயினையுடையவளாய், மான் போன்ற அமர்த்த நோக்கமின்றி,

மையல் நோக்கத்துடன், செய்வது ஒழிந்து, அயர்ந்து, இவளும் மெலிவாள்,

விளக்கம் :

'கெடுதல்' என்ற சொல், ஈண்டு இழத்தல் எனும் பொருளை உணர்த்தும். 'காதலற் கெடுத்த ஆதிமந்தி போல' - அகநானூறு 236. முத்து, மணி, பொன் ஆகியவற்றால் புனைந்து செய்யப்பட்ட அணிகலன்களை ஒருவன் இழந்த வழி, அவற்றை மீண்டும் பெறுதலும் கூடும். ஆனால் சால்பு, வியப்பு, இயல்பு ஆகிய குணங்களை ஒருவன் இழந்தவழி அவற்றை மீண்டும் பெறுதல் இயலாது. 'அத்துணை' என்ற சொல், முத்து, மணி, பொன் ஆகியவற்றின் இலக்கணங்களைக் குறித்தது. 'குரைய' எனும் சொல், அசைநிலையாய் நின்றது.

அணிகலன்களின் மீது படரும் அழுக்கு, கழுவினால் நீங்கும் இயல்பினையுடையது. ஆனால் சால்பு, வியப்பு, இயல்பு ஆகிய குணங்களின் மீது படரும் வசையும், பழியுமாகிய அழுக்குகள், எவ்வகையானும் கழுவி நீக்கப்பெறுவன அல்ல. சில குற்றங்களைப் புரிந்தோர், அவற்றினின்றும் நீங்கி உய்வதற்கு உரிய கழுவாய்களை முனிவர்கள் வகுத்துரைத்துள்ளனர். ஆனால், சால்பு, வியப்பு, இயல்பு ஆகிய உயரிய பண்புகளின் நீங்கியோர் பெறும் குற்றங்களிலிருந்து விடுதலை பெற, தூய நற்காட்சியுடைய முனிவர்களாலும் கழுவாய்கள் வகுத்துரைக்கப் பெறவில்லை. ஈண்டு 'ஐயர்' என்ற சொல், குற்றமற்ற அறிவினையுடைய, தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த முனிவர்களைக்

குறிப்பதாகும். "ஐயர் பாங்கினும், அமரச்சு சுட்டியும்" (தொல்காப்பியம், கற்பியல்,5) என்ற நூற்பாவில், ஐயர் எனும் சொல், தேவர்களைக் குறிக்காமல், முனிவர்களைக் குறித்தது.

இருமுது குரவரும் தம் மகளைத் தமக்குப் பொருந்திய ஆடவனுக்கு மணம் முடித்துக் கொடுத்துக் கற்பு நெறிப்படுத்த விழையும் விருப்பம், 'மாதர்' என்ற சொல்லால் குறிக்கப்பட்டது. "மாதர், காதல்" (தொல்காப்பியம் உரியியல், 32.)

காந்தருவ மணம், யாழோர் கூட்டம் எனப்படும். கொடுப்பாரும், அடுப்பாருமின்றித் தாமே எதிர்பட்டுப் புணரும் களவிற்புணர்ச்சி, ஈண்டு, "இருவேம் ஆய்ந்த மன்றல்" எனப்பட்டது. ஆய்ந்த எனும் சொல், நுணுகிய எனும் பொருளை உணர்த்தும் உரிச்சொல். "ஓய்தல், ஆய்தல், நிழத்தல், சாஅய் ஆவயின் நான்கும் உள்ளதன் நுணுக்கம் - (தொல்காப்பியம், உரியியல் 34) தலைவனுடைய பெருமையும், உரனும் தலைவியுடைய அச்சமும் நாணும் நுணுகிய நிலையால் பிறந்தது இக் காந்தருவ மணமாகும். களவு மணம், வரைவிற் கூட்டத்திற்கு ஏதுவாய் நின்றலால், அறத்தொடுபட்டதாகப் போற்றப்படுவதேயன்றி, பழிக்கப்படுவதன்று என்ற குறிப்பினால் தலைவி, அறத்தொடு நின்றலை விரும்பினாள். மறைநூலால் விதிக்கப்பட்டமையின், காந்தருவம் எனப்படும், களவிற் கூட்டம் புகழைத் தருவதேயன்றிப் பழிக்கப்படுவதன்று எனத் தலைவி கருதினாள்.

அறத்தொடு நிலை, தலைவனைப் பெற்று, கற்பு நெறிப்பட்ட இல்லற வாழ்விற்கு ஏதுவாக அமைதலால் தலைவி, களவினை

வெளிப்படுத்தும் அறத்தொடு நிலையெனும் முயற்சியை
 விரும்பினாள். பெற்றோர் தன்நிலையுணர்ந்து தலைவனுக்குத்
 தன்னை மணம்முடிக்க உடன்பட்டிலராயினும் அவனை, மறு
 பிறப்பிலாவது கூடுதல் இயலும் என்ற உறுதி, தலைவியின்
 உள்ளத்தில் காணப்பட்டது. பெற்றோர்கள் உடன்படுவர் என்ற
 நம்பிக்கை இருப்பினும், அவர்கள் ஒருகால் மறுப்பார்களோ என்ற
 அச்சமும் தலைவியின் உள்ளத்தில் தோன்றியது. இதனால்
 தலைவி மருண்டு, மயங்கிச் செயலொழிந்து, உடல் மெலிந்தனள்.

"வரை விடை வைத்த காலத்து வருந்தினும்
 வரையா நாளிடை வந்தோன் முட்டினும்,
 உரை எனத் தோழிக்கு உரைத்தற் கண்ணும்,
 தாமே கூறும் காலமும் உளவே"

(தொல்காப்பியம், களவியல், 21)

என்ற நூற்பாவின்படி, தலைவி, 'தானே கூறும் காலம் உள
 என உரைத்தமையான், தலைவி அறத்தொடு நின்றனள். 'ஏனை
 உலகத்தும் இயைவதால் நமக்கு' என்ற தலைவியின் கூற்றைக்
 கருத்தில் கொண்டு தோழி, செவிலித் தாய்க்கு அறத்தொடு
 நின்றனள்.

"செறிவும், நிறையும், செம்மையும், செப்பும்,
 அறிவும், அருமையும் பெண்பாலான"

என்றதனால், (தொல்காப்பியம், பொருளியல், 15)

தலைவி மறை புலப்படுத்தலாகாதாயினும்,

'உற்றுழி அல்லது சொல்லல் இன்மையின்

அப்பொருள் வேட்கைக் கிழவியின் உணர்ப்"

(தொல்காப்பியம், பொருளியல், 14)

என்ற நூற்பாவில் தலைவி மறைபுலப்படுத்தலும் உண்டு என வழுவுமைத்தமையால், தலைவியின் அறத்தொடு நிலை கூறப்பட்டது.

அறத்தொடுநிலை, எளித்தல், ஏத்தல், வேட்கையுரைத்தல், கூறுதல் உசாவுதல், ஏதீடு, தலைப்பாடு, உண்மை செப்பும் கிளவி (தொல்காப்பியம், பொருளியல், 12) என எழுவகைப்படும். அவற்றுள், தலைப்பாடு எனும் பகுதி ஈண்டு குறிக்கப்பட்டது. தலைவனும், தலைவியும் தாமே எதிர்ப்பட்டார் எனவும், அதனைத் தான் அறியவில்லை எனவும் செவிலிக்குத் தோழி கூறுதல், 'தலைப்பாடு' எனப்படும்.

இக்களவிற் கூட்டம், காமப்புணர்ச்சி தெய்வப் புணர்ச்சி, முன்னுறு புணர்ச்சி, இயற்கைப் புணர்ச்சி எனவும் கூறப்பெறும்.

அருஞ்சொற்பொருள் :

கலம்	-	அணிகலன்
கெடுதல்	-	மாசுபடிதல், தூய்மை இழத்தல், இழத்தல்
எனவும் பொருள் கூறப்படும்
சால்பு	-	நிறைவு - தம் குலத்திற்கு ஏற்ற
குணங்களின் நிறைவு;
வியப்பு	-	வியந்து ஒழுகும் ஒழுக்கம், மேம்பாடு,
பெருமிதம்;
இயல்பு	-	ஒழுக்கம்;

- ஓராங்கு - ஒருசேர, ஒருங்கு, முற்றிலும்
தணப்ப - நீங்க
நீவி - கடந்து
இருவேம் - தலைவனும், தலைவியும் ஆகிய யாம்
இருவர்
மன்றல் - மணம், கந்தருவ மணம், எண்வகை
மணங்களில் ஒன்று;
பழியும் உண்டோ - புகழேயன்றிப் பழியும் உண்டோ
உம்மை - எச்சவும்மை
ஓகாரம் - எதிர்மறை
ஆற்ற - உயிர்நீங்கும் வரை பொறுத்திருக்க
ஏனை உலகம் - மறுமை, மறுபிறப்பு
ஆனாச்சிறுமையள் - ஆற்றும் தன்மைத்தல்லாத நோயை
உடையவள்.

பொருள் முடிவு :

இவளும் கலங்கி, கலம் கெடின் புணரும். அது போலன்றிச் சால்பு முதலியன குன்றின் நிறுத்தல் எளிய என்னார் ஆகலின், இஃது இருவேம் ஆய்ந்த மன்றல் என அறிவுறாலின் பழியும் இல்லை, ஆற்றின் வாரார் ஆயினும், ஆற்ற ஏனை உலகத்தும் இயைவதால் எனக் கூறி மெலியும்.

மணம் நிகழ்ந்தமையைத் தோழி அறிவித்தல்

இகல்மீக் கடவும் இருபெரு வேந்தர்

வினையிடை நின்ற சான்றோர் போல,

இருபேர் அச்சமோடு யானும் ஆற்றலென்;
கொடுப்பின் நன்கு உடைமையும், குடிநிரல் உடைமையும்,

30

வண்ணமும் துணையும், பொரீஇ எண்ணாது,
எமியேம் துணிந்த ஏமம் சால் அருவினை
நிகழ்ந்த வண்ணம் நீ நனி உணரச்
செப்பல் ஆன்றிசின்; சினவாதீமோ!

உரை :

தம்முள் மாறுபாடு கொண்டு, மிக்குச் செயற்படும் இரு பெரிய
அரசர்களைச் சந்து செய்விக்கும் தொழிலை மேற்கொண்ட இரு
அறிவுடையாரைப்போல, உனக்கும், இவள் வருத்தத்திற்கும்
அஞ்சுகின்ற இரு பெரிய அச்சத்தால் யானும் வருந்தா நின்றேன்.

இவளை, அவள் விரும்பிய தலைவற்கு மணம் முடித்துக்
கொடுத்தபின்பு, எல்லாவற்றானும் இடையூறின்றி இனிது
முடிதலையும், தனித்தனி ஒருகுடியாகாமல் இரண்டு குடியும் ஒத்து
ஒரே குடியாய்ப் பொருந்துதல் உடைமையும், குணத்தையும்,
சுற்றத்தின் உதவிகளையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்துப் பின்னரும்
பலருடன் கலந்து உசாவாமல், நும்மையின்றித் தமிழேமாய்,
யாங்களே துணிந்த, உயிர்க்குப் பாதுகாவலாய் அமைந்த,
செய்தற்கரிய, இக்காந்தருவ மணம், எவ்வாறு நிகழ்ந்தது என்பதை
நடந்தவாறு நீ நன்றாக அறிந்துகொள்ளும்படி நினக்குக் கூறுதல்
அமைந்தேன். அதனைக் கேட்டுச் சினம் கொள்ளாதிருப்பாயாக.

விளக்கம் :

தலைவியின் பெற்றோர்களால் நிகழவிருக்கும் அச்சம், அத்தலைவற்கே அவளை மணம் முடிக்க உடன்படவில்லையென்றால், தலைவிக்குத் தோன்றும் வருத்தம் காரணமாகத் தோன்றும் அச்சம் ஆகிய இரண்டும், 'இரு பேர் அச்சம்,' எனப்பட்டன. தன் காவலின் குறைகண்டு பெற்றோர்கள் கடிந்துகொள்வர் என்ற அச்சமும் நொதுமலர் வரைவு தோன்றி, அதன் காரணத்தால் தலைவிக்கு அத்தலைமகனை மணம் நேராத நிலை தோன்றுதலும் கூடும் என்ற அச்சமும், வெறியாட்டு எடுத்தவழி, வேலன், தலைவியின் நோய்க்கு உரிய காரணத்தை உரைப்பானோ என்ற அச்சமும் தோழியின் உள்ளத்தில் எழுந்தன. செவிலி, நற்றாய், தந்தை, தன் ஐயர் ஆகியோர்களால் நிகழவிருக்கும் அச்சம் ஒரு புறம். தலைவனைப் பெறாதவழி, தலைவிக்குத் தோன்றும் ஆற்றாமை காரணமாகத் தோன்றும் அச்சம் ஒருபுறம். இவ்விரு அச்சங்களும், இருபெரு வேந்தர் உடன்றவழி, அவர்களுடைய பகையை நீக்கி, நட்பாக்க முனையும் சான்றோர்களின் நிலையோடு ஒப்பிட்டுக் காட்டப்பட்டுள்ளன.

தலைவியால் விரும்பப்பட்ட தலைவற்கு மணம் முடித்துக் கொடுப்பதால், தலைவியின் இல்லற வாழ்வு எல்லா நிலைகளிலும் நன்றாக விளங்கும். இரு குடியும் வேறுபட்டு நில்லாமல் ஒரு குடியாக ஒத்துப் போதல் இயலும். தலைமக்களின் குணங்கள் திரிபின்றி ஒத்து விளங்குவன. தலைமகனின் சுற்றத்து உதவிகள் அமைந்து நலம் பல பெருக வாய்ப்புள்ளது என

இவ்வாறெல்லாம் தோழி, தலைமகனைத் தலைவியுடன் ஒப்பிடுதலோ, தான் கொண்டமுடிவினை மற்றவர்களுடன் கலந்து சிந்தித்தலோ செய்திலள். தோழியும், தலைவியும், இக்காந்தருவ மணத்தை உயிர்க்குப் பாதுகாவலாய் அமைவதாகக் கருதி விரும்பி ஏற்றனர். தலைவனுடன் தலைவி கொண்ட புணர்ச்சிக்கு தோழியும் உடன்பட்டமையால் “எமியேம் துணிந்த ஏமம் சால் அருவினை” என்றனள். இக்காந்தருவ மணம், கற்பு நெறிப்பட்ட இவ்வற வாழ்விற்கு உய்க்கும் இயல்புடையது ஆகலின், உயிர்க்குப் பாதுகாவல் உடையதாகப் போற்றப்படுவதாயிற்று. இதனை, “ஏமம் சால் அருவினை”, என்ற தொடர் புலப்படுத்தும். ஒப்பிட்டுப் பார்த்தலோ, பலருடன் உசாவி அறிதலோ இல்லாமல் துணியப்பட்டது இக்காந்தருவமணம் என்பதைப் “பொரீஇ எண்ணாது, துணிந்த, அருவினை” என்ற தொடரால் அறியலாம். செம்புலப் பெயல் நீர் போல, ஊழ்வினையால் கூட்டப்பட்டமையால், இவ்வியல்புகள் பலவற்றை ஆய்ந்து அறிந்தபின் காந்தருவ மணத்திற்கு உடன்பட்டனள் எனக் கூறுதல், பொருந்தாது. தெய்வத்தால் அமைந்த இக்களவுப் புணர்ச்சியால், “கொடுப்பின் நன்கு உடைமையும், குடிநிரல் உடைமையும், வண்ணமும், துணையும்”, ஏற்றவாறு பொருந்தியுள்ளன என்பதைத் தோழி, செவிலியின் உள்ளம் கொள்ளச் செய்தனள்.

தான் கூறப்போகும் தலைவியின் களவு வாழ்க்கை, செவிலித் தாய்க்குச் சினத்தைத் தோற்றுவிக்கக் கூடியது என்பதை நன்கு உணர்ந்த தோழி, தான் அவற்றைக் கூறுவதற்கு முன்பாகவே,

'சினவாதீமோ', எனத் தன் உரைக்கு அரண் செய்து கொண்டனள். தோழி, தலைவியின் கந்தருவ மணத்தை நிகழ்ந்த வண்ணம் கூறுவதாகவும், நன்றாக உணரும் வண்ணம் கூறுவதாகவும், தோற்றுவாய் செய்து கொண்டு, அதனை நிரலே கூறத் தொடங்கினள்.

அருஞ்சொற்பொருள் :

இகல்	-	மாறுபாடு
மீ	-	மிகுதி
வினை	-	சந்து செய்விக்கும் தொழில்
வண்ணம்	-	குணம்
துணை	-	சுற்றத்தால் தோன்றும் உதவிகள்
எண்ணாது	-	பலருடன் கூடி உசாவாது
ஏமம்	-	பாதுகாவல்
அருவினை	-	செய்தற்கு அரிய காந்தருவமணம்
செப்பல்	-	சொல்லுதல்

பொருள் முடிவு :

சான்றோர் போல, யானும் ஆற்றலேன். எண்ணாது, துணிந்த, அருவினை நிகழ்ந்த வண்ணம், நீ உணர, செப்பல் ஆன்றிசின் சினவாதீமோ.

தினைப்புனம் காத்த வகை

"நெற்கொள் நெடுவெதிற்கு அணந்த யானை,
முத்து ஆர் மருப்பின் இறங்கு கை கடுப்ப,
துய்த்தலை வாங்கிய புனிறுதீர் பெருங்குரல்

35

நல்கோட் சிறுதினைப் படுபுள் ஓப்பி,
 எல்பட வருதியர்" என, நீ விடுத்தலின்,
 கலிகெழு மரமிசைக் சேணோன் இழைத்த 40
 புலி அஞ்சு இதணம் ஏறி, அவண,
 சாரல் சூரல் தகைபெற வலந்த,
 தழலும் தட்டையும் குளிரும், பிறவும்,
 கிளிகடி மரபின, ஊழ் ஊழ் வாங்கி,
 உரவுக் கதிர் தெறுஉம் உருப்பு அவிர் அமையத்து 45

உரை :

நெல்லைத் தன்னிடம் கொண்ட நெடிய மூங்கிலைத்
 தின்பதற்காகத் தன் தலையை மேல்நோக்கி உயர்த்தி நின்று
 வருந்திய யானை, அவ்வருத்தம் தீர்வதற்காகத் தன்னுடைய
 முத்துக்கள் நிறைந்த கொம்பின் மேல் துதிக்கையை இட்டுக்
 கொள்ளும். அதன் கொம்புகளுக்கிடையே தொங்குகின்ற
 துதிக்கையின் காட்சியைப் போலப் பஞ்சு போன்ற, தலை
 வளைந்த, ஈன்றணிமை நீங்கிய, பெரிய தினைக் கதிர்கள், தினைத்
 தாள்களுக்கிடையே காணப்படும்.

அக்கதிர்களில் உள்ள, சிறிய தினைகளை உண்பதற்காகக்
 கிளிகள் திரும்பி வந்தடையும். அவற்றை ஓட்டிப் பகற்பொழுது
 கழிந்த அளவில் நீவிர் இல்லம் வருவீராக என விடுத்தமையால்
 யாங்களும் சென்றோம்.

ஆரவாரம் பொருந்திய மரத்தின் உச்சியில், இராக்காலத்தில்
 அமர்ந்திருப்பவன் தனக்கென, அமைத்துக் கொண்ட புலி

அஞ்சுவதற்குக் காரணமாகியதும், மலைப் பகுதிகளில் விளைந்த பிரம்புகளால் அழகுறப் பின்னி அமைக்கப்பட்டதுமான பரண் மேல் ஏறித் தழல், தட்டை, குளிர் போன்ற கருவிகளையும், பிறவற்றையும் கொண்டு, மிகுதலையுடைய ஞாயிற்றின் கதிர்கள் சுடுகின்ற வெம்மை விளங்கும் பகற் பொழுதில், கிளிகளை ஓட்டும் முறைமையறிந்து, அவ்வக் கருவிகளைக் கையின் கொண்டு முறையாக ஓட்டினோம்.

விளக்கம் :

தினைக்கதிர் முற்றி வளைந்து கிடத்தல், யானையின் கொம்புகளுக்கிடையே கிடக்கும் துதிக்கையைப் போன்றதாக உவமிக்கப்பட்டுள்ளது. பஞ்சு போன்ற தன்மையும், நிறமும், தினை மணிகளைக் கொண்ட கதிர்களின் சருச்சரைத் தன்மையும், முற்றிய கதிர்களின் வளைந்த தோற்றமும், தினைத் தாள்களுக்கிடையே கிடக்கும் அவற்றின் நிலையும் ஆகிய இயற்கையின் எழிற் கோலத்தைக் கபிலர், வண்ண வடிவ உவமை வாயிலாகப் புலப்படுத்தியுள்ளார்.

முற்றிய மூங்கிலின் அரிசி, குறிஞ்சி நில மக்களின் உணவாய்ப் பயன்படுவது, யானை, மூங்கிலை விரும்பி உண்ணும் இயல்புடையது. முத்துக்கள் விளையும் இடங்களில் ஒன்றாக யானையின் மருப்பும் கூறப்படும்.

தினைப் புனங்களில் யானை, புலி முதலிய விலங்குகளால் அழிவு நேராமல் காத்தற் பொருட்டும், கிளி முதலிய பறவைகளை விரட்டுவதற்காகவும் மரங்கள் மேல், உயர்ந்த பரண்கள்

அமைக்கப்படும். அவற்றின் உயர்ச்சி, ஆகாயத்தைத் தீண்டும் அளவினதாக உரைக்கப்படுவதால், அவற்றில் அமர்ந்திருப்பவன் 'சேனோன்' எனப்படுவான். இப்பரண்கள், மலைப் பகுதியில் விளையும் பிரம்புகளால், வலிமை வாய்ந்தனவாகப் பின்னி அமைக்கப் பெற்றவை. தழல், தட்டை, குளிர் ஆகிய கருவிகள், அவற்றைப் பயன்படுத்தும் முறையறிந்து, ஏற்றவாறு ஒலி எழுப்பிக் கிளிகளை ஓட்டப் பயன்படுத்தப்படும். பறவைகள், இரை தேடிச் செல்வதாலும், மாலையில் தத்தம் இருப்பிடங்களை அடைவதாலும் அவை கதிர்களை உண்ண வரும் காலமாகப் பகற்பொழுது சுட்டப் பெற்றது.

தினைப் புனம் காக்கத் தாமாகச் செல்லவில்லை எனவும், செவிலித்தாய் அனுப்பிய வழியே தாம் சென்றதாகவும் தோழி, உணர்த்தினாள்.

அருஞ்சொற்பொருள் :

வெதிர்	-	மூங்கில்
அணந்த	-	அண்ணாந்த- மேல் நோக்கி வருந்திய
மருப்பு	-	கோடு, கொம்பு
இறங்குகை	-	தொங்க விடப்பட்ட துதிக்கை
துய்	-	பஞ்சு
வாங்கிய	-	வளைந்த
குரல்	-	கதிர்
புள்	-	ஈண்டு கிளியை உணர்த்திற்று
எல்	-	பகற்பொழுது

"எல்லே, இலக்கம்"

தொல்காப்பியம் இடையியல் 21

வருதியர் - வருவீராக - வியங்கோள் வினைமுற்று.

கலி - ஆரவாரம்

சேணோன் - பரண்மேல் இருப்பவன்

இதணம் - பரண்

புலி அஞ்சு இதணம் - புலி அஞ்சுவதற்குக் காரணமாகிய

இதணம்

சூரல் - பிரம்பு

வலந்த - பின்னிய

ஊழ் - முறை

உருப்பு - வெம்மை

அமையம் - சமயம், பொழுது

'சூரல் தகை பெற வலந்த தழல்' என ஆற்றொழுக்காக, சூரலால் அழகு பெறப் பிணைக்கப் பெற்ற தழல் எனவும் பொருள் கொள்ளலாம்.

தழல் - கையால் சுற்றிய காலத்துத் தன்னிடத்துத் தோன்றும் ஓசையால், கிளி முதலியவற்றை ஓட்டும் கருவி.

தட்டை - மூங்கிலைக் கண்ணுக்குக் கண் உள்ளிடம் நறுக்கிப் பலவாகப் பிளந்து ஓசையுண்டாகுமாறு ஒன்றில் தட்டும் கருவி,

குளிர் - தழல் தட்டை போலக் கிளி ஓட்டும்

கருவி - "தினைப் புனத்தில் கிளி ஓட்டுகின்றவர்,
மூங்கிலை வில் போல் கட்டித் தெறிக்கும் கருவி"
(தஞ்சைவாணன் கோவை உரை)

பொருள் முடிபு :

யானை, கை கடுப்ப விளைந்த தினையில் படுபுள் ஒப்பி
வருதியர் என நீ விடுத்தலின், இதணம் ஏறி, கிளி கடி மரபின,
அமையத்து, ஊழ் ஊழ் வாங்கிக் (கடிந்தோம்)

சுனையில் நீராடல்

விசம்பு ஆடு பறவை வீழ்பதிப் படர்,
நிறை இரும் பௌவம் குறைபட முகந்து கொண்டு,
அகல் இரு வானத்து வீசுவளி கலாலின்,
முரசு அதிர்ந்தன்ன இன்குரல் ஏற்றொடு,
நிரைசெலல் நிவப்பின் கொண்மு மயங்கி, 50
இன்இசை முரசின், சுடர்ப்பூண், சேஎய்
ஒன்னார்க்கு ஏந்திய இலங்கிஇலை எஃகின்,
மின்மயங்கு கருவிய கல்மிசைப் பொழிந்தென,
அண்ணல் நெடுங்கோட்டு இழிதரு தெள்நீர்,
அவிர் துகில் புரையும், அவ்வெள் அருவி, 55

தவிர்வு இல் வேட்கையேம் தண்டாது ஆடி,
பளிங்கு சொரிவு அன்ன பாய்சுனை குடைவுழி,
நளிபடு சிலம்பில், பாயம் பாடி,
பொன்ஏறி மணியின் சிறுபுறம் தாழ்ந்த எம்

பின் இருங் கூந்தல் பிழிவனம் துவரி,

உள்ளகம் சிவந்த கண்ணேம்,

60

உரை :

ஆகாயத்தில் பறக்கும் பறவைகள், தாம் விரும்பும் கூடுகளில் தங்குவதற்குச் சென்றன. நீர் நிறைந்த கடலின் நீர் குறைபடும்படி மேகங்கள் முகந்து கொண்டன. முரசு, சிறிது முழங்கினாற் போன்ற இனிய குரலையுடைய இடியேற்றுடன், அவை, வரிசையாக மேல் எழுந்து சென்றன. இனிய ஓசையையுடைய முரசினையும், ஒளி பொருந்திய அணிகலன்களையும் உடைய முருகன், அசுரர்களைக் கொல்வதற்கு உயர்த்திய, விளங்கும் இலைத் தொழிலையையுடைய வேல் போல் அவை மின்னின. ஏனைய நான்கு பூதங்களும் தம்மில் விரிதற்குக் காரணமாகிய, கரிய ஆகாயத்தில் வீசுகின்ற காற்று, அம் மேகங்களுடன் கூடுதலால் தொகுதியாகிய அவற்றின் கூட்டம் கலங்கி மலை மிசை மழையைப் பொழிந்தன.

தலைவனுடைய இத்தகைய நெடிய மலைச் சிகரத்தினின்றும் குதித்து ஓடிவரும் தெளிந்த நீரினையுடைய, விளங்கும் வெண்ணிறத் துகில் போன்ற அழகிய வெள்ளிய அருவியில் நீங்குதல் இல்லாத விருப்பம் உடையேமாய், வேட்கை தணியாமல் நாங்கள் நீராடினோம். பின்னர், செறிந்த மலைப் பகுதியில், பளிங்கைக் கரைத்துச் சொரிந்தது போன்ற பரந்த சுனையில் குடைந்து விளையாடினோம். அப்பொழுது எங்கள் மனத்திற்கு இனிய பாடல்களைப் பாடினோம். பொன்னில் அழுத்திய நீலமணி

போன்ற எம் சிறிய முதுகுப் பகுதியில் தாழ்ந்து அந்த, பின்னுதலையுடைய கரிய கூந்தலின் நீரைப் பிழிந்து ஈரத்தைப் புலர்த்தினோம். இவ்வாறு விளையாடியமையால் எம் கண்களின் உள்ளிடமெல்லாம் சிவந்தது.

விளக்கம் :

மேகங்கள் கடல் நீரை முகந்து, இடித்து, மின்னி, மலை முகட்டைச் சார்ந்து மழை பொழியும் இயற்கை எழில் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது. மழைமிகுதி கருதி, கடல் நீரும் வற்றும்படி மேகங்கள் முகந்து கொண்டனவாகக் கற்பனை செய்யப்பட்டது. கூதிர்கால மழை என்பதை உணர்த்த, இடியேற்றின் மென்மை கூறப்பட்டது. 'முரசு அதிர்ந்தன்ன' என்ற தொடர்க்கு நச்சினார்க்கினியர், முரசு சிறிது முழங்கினாற்போல என உரை வகுத்துள்ளார். "குறிஞ்சி, கூதிர், யாமம் என்மனார் புலவர்" (தொல்காப்பியம் அகத்திணையியல் 6) என்ற நூற்பாவிற் கு ஏற்ப, ஈண்டு கூதிர்க்கால மழை எனக் கொள்ளப்பட்டது. "இன்குரல் ஏற்றொடு", என்ற அடைமொழிக்கு ஏற்ப, 'அதிர்ந்தன்ன' என்ற சொல்லிற்குச் சிறிது முழங்கினாற் போல எனப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது.

மேகத்தின் இடியோசை, முரசு அதிர்வதைப் போலவும், அதன் மின்னலின் ஒளி முருகப் பெருமான் அசுரர்களைக் கொல்வதற்கு உயர்த்திய வேலின் விளக்கம் போலவும், மழைநீர் மலை முகட்டினின்றும் அருவிகளாய் விழும் காட்சி வெண்ணிறத் துகில் போலவும், சுனையில் உள்ள தெளிந்த நீர், பளிங்கைக் கரைத்து

ஊற்றியது போலவும், முதுகுப் புறத்தில் தாழ்ந்து கிடக்கும் கூந்தல், பொன்னில் அழுத்திய நீலமணிகளைப் போலவும் விளங்குவனவாய் உவமங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன.

"சேயோன் மேய மைவரை உலகம்"

என்ற நூற்பாவிற்கு ஏற்ப, குறிஞ்சி நிலக் கருப்பொருளாகிய தெய்வமாக முருகப் பெருமான் உவம முகத்தான் சுட்டப் பெற்றுள்ளான். தலைவன் தலைவி ஆகிய இருவர் நிலமும் ஒன்றே என்பதைக் குறிக்க, "அண்ணல் மலையில் அருவி", என்று தோழி கூறினாள்.

அருஞ்சொற்பொருள் :

வீழ்	-	விரும்புதல்
பதி	-	ஈண்டு பறவைகள் தங்கும் சேக்கையைக் குறித்தது.
பௌவம்	-	கடல்
கலாவலின்	-	கலத்தலின்
குரல்	-	ஓசை
ஏறு	-	இடியேறு
கொண்மூ	-	மேகம்
சேஎய்	-	முருகன்
ஒன்னார்	-	பகைவர். ஈண்டு சூரபதுமன் முதலிய அசுரர்களைக் குறித்தது.
எஃகு	-	வேல்
கருவி	-	தொகுதி

அகல் இரு வானம் - தன்னை ஒழிந்த ஏனைய நான்கு
பூதங்களும் விரிதற்குக் காரணமாகிய
ஆகாயம்.

கல் - மலை
அண்ணல் - தலைவன்
கோடு - மலை முகடு, சிகரம்
தண்டாது - வேட்கை தணியாது
பாய் சுனை - பரந்த சுனை

“ஞெமிர்தலும், பாய்தலும் பரத்தற் பொருள்”

(தொல்காப்பியம், உரியியல் 65)

பாயம் - விருப்பம்
சிறுபுறம் - சிறிய முதுகு
துவரி - புலர்த்தி

பொருள் முடிவு :

கொண்மு, கருவியாய் மயங்கிப் பறவை பதிப்படரப்
பொழிந்தென, யாம் அருவி ஆடி, சுனை குடைந்து பாயம் பாடி,
கூந்தல் பிழிவனம் துவரி, சிவந்த கண்ணேமாய் (ஆயினேம்).

பூக்களைப் பறித்துப் பாறையில் குவித்தல்

வள் இதழ்

ஒண் செங் காந்தள், ஆம்பல், அனிச்சம்,

தண் கயக் குவளை, குறிஞ்சி, வெட்சி,

செங்கொடு வேரி, தேமா, மணிச்சிகை,

உரிதுநாறு அவிழ்தொத்து உந்தூழ், கூவிளம்,

65

எரிபுரை எறுழும், சுள்ளி, கூவிரம்,
 வடவனம், வாகை, வான்பூங் குடசம்,
 எருவை, செருவிளை, மணிப்பூங் கருவிளை,
 பயினி, வானி, பல் இணர்க் குரவம்,
 பசும்பிடி, வகுளம், பல் இணர்க் காயா, 70
 விரிமலர் ஆவிரை, வேரல், சூரல்,
 குரீஇப் பூளை, குறுநறுங் கண்ணி,
 குருகிலை மருதம், விரிபூங் கோங்கம்,
 போங்கம், திலகம், தேங்கமழ் பாதிரி,
 செருந்தி, அதிரல், பெருந்தண் சண்பகம், 75
 கரந்தை, குளவி, கடிகமழ் கலிமா,
 தில்லை, பாலை, கல்இவர் முல்லை,
 குல்லை, பிடவம், சிறுமாரோடம்,
 வாழை, வள்ளி, நீள் நறு நெய்தல்,
 தாழை, தளவம், முள் தாட் தாமரை 80
 ஞாழல், மௌவல், நறுந்தண் கொகுடி,
 சேடல், செம்மல், சிறுசெங் குரலி,
 கோடல், கைதை, கொங்குமுதிர் நறுவழை,
 காஞ்சி, மணிக்குலைக் கள்கமழ் நெய்தல்,
 பாங்கர், மராஅம், பல்பூந் தணக்கம் 85
 ஈங்கை, இலவம், தூங்கு இணர்க்கொன்றை,
 அடும்பு, அமர் ஆத்தி, நெடுங்கொடி அவரை,
 பகன்றை, பலாசம், பல்பூம் பிண்டி,

வஞ்சி, பித்திகம், சிந்துவாரம்,
 தும்பை, துழாஅய், சுடர்ப்பூந் தோன்றி, 90
 நந்தி, நறவம், நறும் புன்னாகம்,
 பாரம், பீரம், பைங் குறுக்கத்தி,
 ஆரம், காழ்வை, கடி இரும் புன்னை,
 நரந்தம், நாகம், நள்ளிருள் நாறி,
 மா இருங் குருந்தும், வேங்கையும், பிறவும், 95
 அரக்கு விரித்தன்ன பருஏர்அம் புழகுடன்,
 மால் அங்கு உடைய மலிவனம் மறுகி,
 வான் கண் கழீஇய அகல் அறைக் குவைஇ,

உரை :

பெரிய இதழ்களையுடைய ஒள்ளிய சிவந்த காந்தட் பூ,
 ஆம்பல் பூ, அனிச்சம் பூ, குளிர்ந்த குளத்தில் பூத்த செங்கழுநீர்ப் பூ,
 குறிஞ்சிப் பூ, வெட்சி பூ, செங்கோடுவேரிப் பூ, தேமாம்பூ,
 செம்மணிப்பூ, தனக்கே உரித்தாக மணம் வீசும் விரிந்த
 கொத்துக்களையுடைய பெருமூங்கிற் பூ, வில்வப் பூ, நெருப்பைப்
 போன்ற எறுழும் பூ, மராமரப் பூ, கூவிரப்பூ, வடவனப் பூ, வாகைப்
 பூ, வெள்ளிய பூவினையுடைய வெட்பாலைப் பூ, பஞ்சாய்க் கோரை,
 வெண்காக்கணம் பூ, நீலமணி போன்ற பூக்களையுடைய
 கருவிளம் பூ, பயனிப் பூ, வானிப் பூ, பல இதழ்களையுடைய குரவம்
 பூ, பச்சிலைப் பூ, மகிழம் பூ, பல கொத்துக்களையுடைய காயாம்
 பூ, விரிந்த பூக்களையுடைய ஆவிரம் பூ, சிறுமூங்கிற் பூ, சூரைப் பூ,
 சிறுபூளை, குன்றிப் பூ, முருக்கிலை, மருதப் பூ, விரிந்த

பூக்களையுடைய கோங்கம் பூ, மஞ்சாடிப் பூ, மஞ்சாடி மரத்தின் பூ, தேன்மணம் வீசும் பாதிரிப் பூ, செருந்திப் பூ, புனலிப் பூ, பெரிய குளிர்ந்த சண்பகப் பூ, மணம் வீசும் கரந்தைப் பூ, காட்டு மல்லிகைப் பூ, மணம் வீசும் தழைத்த மாம் பூ, தில்லைப் பூ, பாலைப் பூ, கல்லில் படர்ந்த முல்லைப் பூ, கஞ்சங் குல்லைப் பூ, பிடவம் பூ, செங்கருங் காலிப் பூ, வாழைப் பூ, வள்ளிப் பூ, நீண்ட நறிய நெய்தல் பூ, தெங்கிற் பாணை, செம்முல்லைப் பூ, முள்ளைத் தாளில் உடைய தாமரைப் பூ, ஞாழற் பூ, மௌவல் பூ, குளிர்ந்த நறிய கொகுடிப் பூ, பவழக் கால் மல்லிகைப் பூ, சாதிப் பூ, கருந்தாமக் கொடிப் பூ, வெண்கோடற் பூ, தாழம் பூ, தாது முதிர்ந்த நறிய சுரபுன்னைப் பூ, காஞ்சிப் பூ, நீலமணி போலும் கொத்துக்களையுடைய தேன் நாளும் கருங்குவளை, ஓமை, மரவம் பூ, பல பூக்களையுடைய தணக்கம் பூ, இண்ட பூ, இலவம் பூ, தொங்குகின்ற பூங்கொத்துக்களையுடைய கொன்றைப் பூ, அடுப்பம் பூ, பொருந்திய ஆத்திப் பூ, நெடிய கொடியையுடைய அவரைப் பூ, பகன்றைப் பூ, பலாசம் பூ, பல பூக்களையுடைய அசோகம் பூ, வஞ்சிப் பூ, பிச்சிப் பூ, கரு நொச்சிப் பூ, தும்பைப் பூ, திருதுழாய்ப் பூ, விளக்குப் போலும் பூவினையுடைய தோன்றிப் பூ, நந்தியா வட்டப் பூ, நறைக் கொடி, மணம் வீசும் புன்னாகம், பருத்திப் பூ, பீர்க்கம் பூ, பசிய குருக்கத்திப்பூ, சந்தனப் பூ, அகிற் பூ, மணத்தையுடைய பெரிய புன்னைப் பூ, நாரத்தம் பூ, நாகப் பூ, இருவாட்சிப் பூ, கரிய பெரிய குருந்தம் பூ, வேங்கைப் பூ ஆகிய பூக்களையும், அம் மலைச் சாரலிடத்துத் தம்மில்

கலத்தலுடையவாய், சாதிலிங்கத்தைப் பரப்பினாற் போன்ற பிற பூக்களையும், பருத்த, அழகினையுடைய மலை எருக்கம் பூவுடன், பூக்களிடத்து மன வேட்கை மிக்குப் பல இடங்களிலும் திரிந்து, பறித்து, மழைபெய்தமையால் கழுவித் தூய்மையாக்கப் பட்ட அகன்ற பாறையில் குவித்து (வைத்தோம்).

விளக்கம் :

தொண்ணூற்று ஒன்பது மலர்களின் பெயர்கள் ஈண்டுக் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. தலைவியும், தோழியும் அருவியிலும் சுனையிலும் நீராடிய பின், மரம், செடி, கொடி ஆகியவற்றில் பூத்த மலர்களையும், பூக்களைப் போல் விளங்கும் இலைக் கொழுந்துகளையும் பறித்து அகன்ற பாறையில் குவித்தனர், இச்செயல், மலர்கள் மேல் அவர்கள் கொண்ட வேட்கையைப் புலப்படுத்தும். இம்மலர்கள், நிறத்தாலும் வடிவாலும் வேறுபட்டவை. தனியாகவும், கொத்துக்களாகவும் பூப்பவை. ஓரிதழாகவும், பல இதழ்களோடும் விளங்குபவை, விரிந்தும் குவிந்தும் காட்சியளிப்பவை. கிள்ளியும், பறித்தும் உதிர்த்தும் எடுக்கப்பெறுபவை. ஒவ்வொரு இனத்திலும், பல்வேறு வகைகளாய் பிரித்து அறியப்படுபவை. தேன், மணம், தாது, ஆகியவற்றால் பகுத்து உணரப்படுபவை. இவை யாவும், குறிஞ்சிநில மலைச்சாரலில் பூப்பவை. குறிஞ்சி நிலத்திற்கும், கூதிர்காலத்திற்கும், யாமப் பொழுதிற்கும் உரிய பூக்கள், பிற நிலப் பூக்களுடன் மயங்கிக் காணப்படுதல்,

"எந்நில மருங்கிற் பூவும் புள்ளும்

அந்நிலம் பொழுதொடு வாரா ஆயினும்

வந்த நிலத்தின் பயத்த ஆகும்"

(தொல்காப்பியம் அகத்திணையியல், 19)

என்ற நூற்பாவினால் அமைக்கப்படும்.

தேமா முதல், பெருமுங்கிற் பூ இறுதியாக உள்ள தொடர்கள் ஏடுகளில் கிடைக்கப் பெறாமை அறிந்து, உ.வே.சாமிநாதையர் அவர்கள் அரிதின் முயன்று, தருமபுரம் ஆதீன மடத்திலிருந்து கிடைத்த பழைய ஏட்டுப் புத்தகத்திலிருந்து கண்டறிந்து பதிப்பித்துள்ளார். இதற்காக அவர் மேற்கொண்ட முயற்சிகளை அவருடைய 'உதிர்ந்த மலர்கள்' என்ற கட்டுரையில் விரிவாகக் காணலாம்.

அருஞ்சொற்பொருள் :

நறவம்	-	நறைக்கொடி நறவம் பூ எனவும் கொள்ளப்படும்.
நள்ளிருள் நாறி-		இருள்வாசி - இருவாட்சி என வழங்கப்படுகின்றது.
பசும்பிடி	-	பச்சிலை. அதன் இளைய கொழுந்து
கயம்	-	குளம்
தொத்து	-	கொத்து
எருவை	-	கொறுக்கச்சி, தட்டை.
பரேரம் புழகு	-	மலை எருக்கு, செம்பூவும் ஆம். புன முருங்கை என்றும் கூறுவர்.
அரக்கு	-	சாதிலிங்கம்

மால் - மயங்குதல்

வான் - மழை

அறை - பாறை

பொருள் முடிவு :

சிவந்த கண்ணேமாய், மலிவனம் மறுகி, பரேரம் புழகுடன்
ஒண் செங்காந்தள் முதலியவற்றையும், பிறவற்றையும்,
பாறையில் குவித்து (வைத்தோம்).

தழை உடுத்து, மாலை சூடி, அசோகின் நிழலில் இருத்தல்

புள் ஆர் இயத்த விலங்கு மலைச் சிலம்பின்,

வள் உயிர்த் தெள்விளி இடை இடைப் பயிற்றி, 100

கிள்ளை ஒப்பியும், கிளை இதழ் பறியா,

பைவிரி அல்குல் கொய்தழை தைஇ,

பல்வேறு உருவின் வனப்பு அமை கோதை, எம்

மெல் இரு முச்சி, கவின் பெறக் கட்டி,

எரி அவிர் உருவின் அம் குழைச் செயலைத் 105

தாதுபடு தண்நிழல் இருந்தனம் ஆக

உரை :

பறவைகளின் நிறைந்த ஓசையாகிய இசைக்கருவிகளின்
ஒலிகளையுடைய, ஒன்றற்கு ஒன்று குறுக்கிட்டு கிடக்கும்
மலைப்பகுதியில் விளங்கும் தினைப்புனத்தில், பெரிய ஓசையோடு
தெளிந்த சொற்களை இடையிடையே கூறிக் கிளிகளை
ஒட்டுதலைச் செய்தோம். புற இதழ்களைப் பறித்து நீக்கிப் பாம்பின்
படம் போன்று அகன்று விளங்கும் அல்குலுக்குத்

தழையாடையைக் கட்டி உடுத்தினோம். பலவாய் வேறுபட்ட நிறத்தைக் கொண்ட அழகமைந்த மாலைகளை எம்முடைய கரிய தலைமுடியில் அழகு பெறச் சூட்டிக் கொண்டோம். நெருப்புப் போல விளங்கும் நிறத்தினைக் கொண்ட அழகிய தளிர்களையுடைய அசோக மரத்தின் மகரந்தத் துகள் சிந்தும் குளிர்ந்த நிழலில் அமர்ந்திருந்தோம். அவ்வளவில், விளக்கம் :

பறவைகளின் வேறுபட்ட ஒலி, பல்வேறு இசைக்கருவிகளின் முழக்கம் போல விளங்கிற்று. கிளியை ஒட்டுவதற்கு “ஆயோ” எனக்கூறி ஒலி எழுப்புவர். தழையாடை ஆம்பல், குவளை, நெய்தல் ஆகியவற்றின் தழைகளாலோ, மலர்களாலோ இவை இரண்டும் கலந்தோ அமைக்கப்படும் ஆடை விசேடம். புற இதழ்களை நீக்கி, மிக்க இதழ்களை மட்டம் செய்து நறுக்கி உருவாக்கப்படுவது. மலர்கள், கோதை, அலங்கல், கண்ணி, பிணையல், தொடையல், தார், தாமம், மாலை, சூட்டு, வலயம் எனப் பலவாறு தொடுக்கப்படுவன. அசோகந்தளிர் நெருப்புப் போல் செந்நிறத்துடன் விளங்குவதாகும். அதன் நிழல், குளிர்ச்சியைத் தருவதாகும்.

தலைவியும், தோழியும் நீராடி, மலர் பறித்து இடையிடை கிளிகளை ஓட்டி, தழையாடை புனைந்து அணிந்து, தலையில் மாலைசூடி அசோக மரத்தின் நிழலில் அமர்ந்திருந்தனர்.

அருஞ்சொற்பொருள் :

இயம்	-	இசைக்கருவி
விலங்கு மலை-		ஒன்றற்கு ஒன்று குறுக்கிட்டுக் கிடக்கும் மலை.
சிலம்பு	-	மலை - அதனைச் சார்ந்த தினைப் புனத்திற்கு ஆகுபெயர்.
வள்	-	பெரிய
உயிர்	-	உயிர்த்தல் - ஓசை.
தெள்விளி	-	தெளிந்த, விளிக்கும் சொல்
விளி	-	விளிக்கப்படும் சொல் (ஆகுபெயர்)
கிளை இதழ்	-	புற இதழ்
கொய் தழை	-	மிக்க இடங்களை நறுக்கி மட்டம் செய்யப்பட்ட தழையாடை
உரு	-	நிறம்
வனப்பு, கவின்	-	அழகு
செயலை	-	அசோகு

பொருள் முடிவு :

சிலம்பின் கண், தெள்விளி பயிற்றி, கிள்ளை ஒப்பியும், தழையை அல்குலில் தைஇயும், கோதையை முச்சியில் கட்டியும், செயலை நிழலில் இருந்தேமாக.

தலைவனது வருகை

எண்ணெய் நீவிய, சுரிவளர் - நறுங்காழ்

தண்நறுந் தகரம் கமழ மண்ணி,

ஈரம் புலர விரல் உளர்ப்பு அவிழா,
 காழ் அகில் அம்புகை கொளீஇ, யாழ் இசை 110
 அணிமிகு வரி மிஞிறு ஆர்ப்ப, தேம் கலந்து
 மணி நிறம் கொண்ட மாஇருங் குஞ்சியின்,
 மலையவும், நிலத்தவும், சினையவும், சுனையவும்
 வண்ண வண்ணத்த மலர் ஆய்பு விரைஇய
 தண்நறுந் தொடையல், வெண்போழ்க் கண்ணி, 115
 நலம் பெறு சென்னி, நாம் உற மிலைச்சி,
 பைங்காற் பித்திகத்து ஆய்இதழ் அலரி
 அம் தொடை ஒருகாழ் வளைஇ, செந்தீ
 ஒண்பும் பிண்டி ஒருகாது செரீஇ,
 அம்தளிர்க் குவவு மொய்ம்பு அலைப்ப, சாந்து அருந்தி120
 மைந்து இறை கொண்ட, மலர்ந்து ஏந்து அகலத்து,
 தொன்று படுநறுந்தார் பூணொடு பொலிய,
 செம்பொறிக்கு ஏற்ற, வீங்கு இறைத் தடக்கையின்
 வண்ண வரிவில் ஏந்தி, அம்பு தெரிந்து,
 நுண்வினைக் கச்சைத் தயக்கு அறக் கட்டி, 125
 இயல் அணிப் பொலிந்த ஈகை வான் கழல்
 துயல் வருந்தோறும் திருந்து அடிக் கலாவ

உரை :

பலகாலும் எண்ணெய் பூசியதால் நன்மையைப் பெற்ற
 தலையின் மயிரில், குளிர்ந்த நறிய மயிர்ச் சந்தனத்தை மணம்
 வீசும்படியாகப் பூசி, அதன் ஈரம் புலரும்படி விரலால் அலைத்துப்

புலர்த்துதல் தொழிலால் மயிரின் பிணிப்பை விடுத்து, அதற்கு நறிய கரிய வயிரம் பாய்ந்த அகிலின் அழகிய புகையை ஊட்டி, யாழ் ஓசையின் அழகு மிகுகின்ற பாட்டினையுடைய மிஞ்றுகள் ஆரவாரிக்கும்படி அகிலின் நெய்கலந்து பூசி, நீலமணியின் நிறத்தைத் தன்னிடம் கொண்ட கடை குழன்று வளர்ந்த கரிய பெரிய மயிரின்கண், மலையிடத்தவும், நிலத்திடத்தவும், கொம்புகளில் பூத்தனவும், சுனைகளில் பூத்தனவும் ஆகிய பல நிறங்களையும், பல சாதிகளையும் உடைய மலர்களைக் கொண்டு ஆராய்ந்து தொடுத்த நறிய தொடையலையும், வெள்ளிய தாழை மடலால் அமைந்த கண்ணியையும் முருகன் என்று அச்சம் தோன்றும்படிச் சூடினன்.

பசிய காம்பினையுடைய பிச்சியின் அழகிய இதழ்களையுடைய பூவால் தொடுக்கப்பட்ட அழகினையுடைய தொடையாகிய ஒரு வடத்தைத் தன் தலையில் சுற்றி அணிந்து கொண்டனன். திரண்ட தன்னுடைய தோளில் வீழ்ந்து அசையுமாறு சிவந்த நெருப்புப் போன்ற ஒள்ளிய பூக்களையுடைய அசோகினது அழகிய தளிரை ஒரு காதில் செருகினன். சந்தனம் பூசப்பெற்று, வலிமை தங்குதலையுடைய மூன்று வரியாகிய உத்தம இலக்கணத்தையுடைய அகன்று உயர்ந்த தன் மார்பில் தொன்றுபட்டு வருகின்ற பேரணிகலன்களோடு, நறிய மலர்மாலைகளையும் பொலிவு பெற அணிந்தனன். பூண் இறுகிய முன் கையையுடைய தன் பெரிய கையில் வண்ணத்தையுடைய விசித்துக் கட்டப்பட்ட வில்லினை ஏந்தி, அம்புகளை ஆராய்ந்து

பிடித்தனன். நுண்ணிய தொழில்களையுடைய கச்சினைத் தான் அணிந்திருந்த சேலைக்கு மேல் துளக்கமறக் கட்டினன்.

பொன்னால் செய்யப்பட்ட பூண்களில் பொலிவு பெற்று விளங்கும் நன்றாகிய வீரக்கழல், பின்னிடாத தன் அடிகளைப் பெயர்த்து வைக்குங் தோறும் ஏறி இறங்கி அசைந்தன.

விளக்கம் :

தலைவனின் தலை, காது, மார்பு, கை, இடை, கால் ஆகிய உறுப்புகளில் அணிந்துள்ள அணிகளை நிரலே கூறுமுகத்தான், கேசாதி பாத வருணனை உணர்த்தப்பட்டுள்ளது.

பலகால் எண்ணெய் பூசியும், மயிர்ச் சாந்தணிந்தும், ஈரம் புலர விரலால் விடுத்தும், அகில் புகைபூட்டியும், அகிலின் நெய் பூசியும் பாதுகாத்தமையால், தலைமயிர் மணி நிறம் கொண்டு கடை குழன்று, கரிய நிறத்துடன் நீண்டு விளங்குவதாகக் கூறி ஆசிரியர் தலைமயிரினைப் பேணும் முறைமையையும் உணர்த்தியுள்ளார். கருமையும், நெடுமையும், கடை குழற்சியும் அமையப் பெறுதல் மயிரின் இலக்கணமாகும். தலை மயிரினைப் பேணும் முறைமையணிந்த இம்மகளிர், தலைமகனின் காட்சியில், அவனுடைய மயிரின் எழில் நலத்தையே முதலில் கண்டு வியந்தனர். தோழியும், தலைவியும் பல இடங்களில் பூத்த பல வண்ண மலர்களை மாலைகளாய்த் தொடுத்தணிந்தமை போலத் தலைவனும் பல இடத்தில் பூத்த மலர்களால் ஆகிய மாலைகளை அணிந்து வந்தனன். தலைவனின் அழகும் ஆற்றலும் முருகப் பெருமானோ என்று அச்சத்தைத் தோற்றுவிப்பதாயிற்று, "மைந்து

இறைகொண்ட, மலர்ந்து, ஏந்து அகலம்" என்ற தொடர் அவன் ஆற்றலைக் குறிப்பதாகும்.

தொடையலைக் கழுத்தில் அணிந்து, கண்ணியைத் தலையில் செருகி, பிச்சியின் ஒரு காழ் வடத்தைத் தலையில் சுற்றி, அசோகின் தளிரை ஒரு காதில் செருகி, மரபு பற்றி வரும் அணிகலன்களையும், மலர் மாலைகளையும் மார்பில் சூடித் தலைவன் வந்தனன். விலங்குகளை எய்வதற்கு ஏற்ப வில்லின் நாணினை விசித்துக் கட்டியிருந்தனன். இடையில் ஆடை நெகிழாது நிற்கக் கச்சினை இறுக்கிக் கட்டினன். வீரக்கழல், பொன்னால் செய்யப்பட்ட ஏனைய அணிகலன்களைவிட ஆடவனுக்குப் பெருமை சேர்ப்பது என்பதைக் குறிக்க, "இயலணிப் பொலிந்த ஈகை வான்கழல்," என்றார். மார்பில் மூன்று வரிகள் அமைதல் ஆடவற்கு உத்தம இலக்கணம் எனப்படும்.

வண்டுகளின் ஒலி, யாழ் ஓசைக்கும், கூந்தல், நீலமணியின் நிறத்திற்கும், அசோகின் தளிர் செந்தீக்கும் உவமைகளாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. பிச்சிப் பூ, அந்திக் காலத்துப் பூக்கும் பூவாகும்.

அருஞ்சொற்பொருள் :

நீவிய	-	வார்த்த, பூசிய
தகரம்	-	மயிர்ச் சந்தனம்
மண்ணி	-	பூசி (கழுவி)
காழ்	-	வயிரம்
மிஞிறு	-	வண்டு
மணி	-	நீலமணி

வெண் போழ் - வெள்ளிய தாழை மடல்
நாம் - அச்சம் (முருகன் என அஞ்சுதல்)

"போ, நாம், உரும் என வருஉம் கிளவி

ஆமுறை மூன்றும் அச்சப் பொருள்"

(தொல்காப்பியம், உரியியல், 25)

மிலைச்சி - சூடி
பித்திகம் - பிச்சி
அலரி - பூ
காழ் - வடம்
பிண்டி - அசோகு
குவவு - திரண்ட
மொய்ம்பு - வலிமை-ஆகுபெயராய்த் தோளைக்
குறித்தது.
மைந்து - வலிமை
இறைகொண்ட - தங்குதலையுடைய
அகலம் - மார்பு (ஆகுபெயர்)
தொன்று படு பூண் - பலநாளும் அணியும் அணிகலன்
பூண் - பேரணிகலன்
செம்பொறி - மூன்றுவரி
ஈகை - பொன்
கலாவ - ஏறி, இறங்குதலைச் செய்ய

பொருள் முடிவு

'எண்ணெய் நீவிய சென்னியில் தகரம் மண்ணி, ஈரம் புலர விரல் உளர்ப்பு அவிழ்த்து, புகை கொளிஇ, குஞ்சியில் கண்ணி மிலைச்சி, சென்னியில் ஒரு காழ் வளைஇ, ஒரு காதில் பிண்டி அம் தளிர் செரீஇ மார்பில் பூணொடு தார் பொலிய, கையில் வில் ஏந்தி, அம்பு தெரிந்து, இடையில் கச்சை கட்டி, காலில் கழல் துயல் வருந்தோறும் கலாவ, (வந்தனன்).

**தலைவனுடன் வந்த நாய்க்குத் தோழி முதலியோர்
அஞ்சி வேறிடம் செல்லுதல்**

முனைபாழ் படுக்கும் துன் அருந் துப்பின்
பகைபுறம் கண்ட பல்வேல் இளைஞரின்
உரவுச்சினம் செருக்கி, துன்னு தொறும் வெகுளும், 130
முளைவாள் எயிற்ற, வள் உகிர், ஞமலி
திளையாக் கண்ண வளைகுபு நெரிதர,
நடுங்குவனம் எழுந்து, நல் அடி தளர்ந்து, யாம்
இடும்பை கூர் மனத்தேம் மருண்டு புலம் படர

உரை :

பகைப் புலத்தைப் பாழாக்கும் கிட்டுதற்கரிய வலிமையையும், பகைவரை முதுகிட்டு ஓடக்கண்ட பலவேலினையும் உடைய வீரரைப் போல, பரக்கின்ற சினத்தால் செருக்குக் கொண்டு, தம்மேல் ஏதாவது ஒன்று நெருங்கிய வழியும் கோபம் கொள்ளும், மூங்கில் முளை போன்ற ஒளியுடைய பற்களையும், பெரிய

நகங்களையும் உடைய நாய், இமையாத கண்களையுடையவாய், எம்மை வளைத்துக் கொண்டு எம்மேல் நெருங்கி வந்தது. அதுகண்டு, யாங்கள் அஞ்சி, மரநிழலில் தங்கியிருந்த எம் இருப்புக் குலைந்து, விரைந்து ஓட இயலாமல் வருத்தம் மிக்க மனத்தையுடையேமாய் மயங்கி வேறு இடத்திற்கு ஏறிச் சென்றோம்.

விளக்கம் :

தலைவனுடன் வந்த நாயின் தோற்றமும், செயலும், அதன் சினத்தின் மிகுதியும், வீரர்களின் இயல்புகளோடு உவமிக்கப்பட்டுள்ளன. தலைவனின் வீரம் செறிந்த தோற்றத்தை முதற்கண் கண்ட இம்மகளிர் அவனுடன் வந்த நாயைக் கண்டவழி, வீரனாகவே கண்டனர். வீரர்களுக்கு வேலின் துணைபோல, நாய்க்குக் கூரிய பற்களும், நகமும் துணையாயின. தம்மையாதொன்று நோக்கினும், சினம் கொண்டு நோக்குதல் நாயின் இயல்பாகும். நாயின் பற்களுக்கு மூங்கில் முளை உவமையாயிற்று. நடுக்கத்தால் அடி தளர்தல் இயல்பே. நடுங்குதல் அடிதளர்தல், மனத்தில் வருத்தம் மிகுதல், மயங்குதல், வேற்றுப்புலம் படர்தல் ஆகிய உணர்வுகளும் செயல்களும் அச்சம் என்ற மெய்ப்பாட்டின் விளைவுகளாகும். சினத்தால் செருக்குக் கொண்டு வெகுளுதல் என்ற வீரர்களின் வெகுளி என்ற மெய்ப்பாடு, நாயொடு சார்த்திக் கூறப்பட்டுள்ளது.

அருஞ்சொற்பொருள் :

முனை - பகைப்புலம்
துப்பு - வலிமை
இளைஞர் - வீரர்
முளை - மூங்கில்
ஞமலி - நாய்

பொருள் முடிவு :

பல்வேல் இளைஞரின், ஞமலி வளைகுடி நெரிதர, யாம்
எழுந்து, அடிதளர்ந்து, புலம் படர.

தலைவன் மகளிரிடம் கெடுதி வினாவுதல்

மாறு பொழுது ஓட்டிய புகல்வின் வேறுபுலத்து 135

ஆகாண் விடையின் அணிபெற வந்து எம்

அலமரல், ஆயிடை, வெருஉதல் அஞ்சி,

மெல்லிய இனிய மேவரக் கிளந்து, எம்

ஐம்பால் ஆய்கவின் ஏத்தி, "ஒண் தொடி,

அசைமென் சாயல், அவ்வாங்கு உந்தி, 140

மட மதர் மழைக் கண், இளையீர்! இறந்த

கெடுதியும் உடையேன்" என்றனன், அதன் எதிர்

சொல்லேம் ஆதலின், அல்லாந்து கலங்கி

உரை :

தனக்கு மாறாகிய விடைகளையெல்லாம் பொருது கெடுத்த
மனச் செருக்கினையுடைய, தான் அறியாத நிலத்தில் புதிய

ஆவைக் காணும் ஏறு போல, அழகு பெறத் தலைவன் அங்கு வந்து நின்றான். வேற்றுப் புலத்திற்குச் செல்லும் போது தோன்றிய மனத்தின் சுழற்சியால் யாங்கள் வெருவுதலைக் கண்டு அவன் அஞ்சினான். மெல்லியவாய் இனியவாய் உள்ள சொற்களை எமக்குப் பொருந்துமாறு கூறினன். ஐவகையாக முடிக்கப்பெற்ற மயிரினையுடைய, பலரும் ஆராய்ந்த எம் அழகைப் புகழ்ந்து, ஒள்ளிய தொடியினையும், மெல்லிய மென்மையையும், அழகிய வளைந்த கொப்பூழினையும், மடப்பத்தையுடைய மதர்த்த குளிர்ந்த கண்களையும் உடைய இளையீரே, இவ்விடத்தே போந்த கெடுதிகள் பலவும் உடையேன்" என்று கூறினான். அவன் கூற்றினைக் கேட்டு மகிழ்ந்த யாங்கள், மறுமொழி ஏதும் கொடாமையால் அவன் நெஞ்சழிந்து வருந்தினான்.

விளக்கம் :

தலைவனின் ஆற்றல் மிகுதி, "மாறு பொருது, ஒட்டிய, புகல்வின்" என விடைக்குக் கூறிய அடைமொழியால் உணர்த்தப்பட்டது. தலைவன், தலைவியைக் கண்டபோது தோன்றிய வேட்கை மிகுதி, "வேற்றுப் புலத்து ஆகாண் விடை" என்ற உவமையால் விளக்கப்பட்டது. "துணை புணர் ஏற்றின் எம்மோடு வந்து," (குறிஞ்சிப்பாட்டு, 235) என்ற அடியோடு இவ்வுவமை, கருத்துத் தொடர்புடையதாகும். தலைவனின், பிறர் வருத்தத்திற்குப் பரியும் கருணையுள்ளம், தலைவியும் தோழியும் வெருவுதல் கண்டு அவன் அஞ்சிய நிலையால் உணரப்படும்.

"வேட்கை மிகுதி கூறுதற்கு வேறு புலத்து ஆ என்றார்" - நச்சினார்க்கினியர்.

தலைவன் முருகன் அன்ன தோற்றத்துடன், இளையர் அனைய நாயுடன் வந்தமையும், வேறு புலத்து ஆ காண் விடையின் வந்தமையும் 'ஏத்தல்' என்ற பகுதியுள் அடங்கும். வீரத்தாலும், அழகினாலும், கருணை உள்ளத்தாலும், வேட்கை மிகுதியாலும் தலைவன் யாவரினும் மேம்பட்டு விளங்குவதைத் தோழி, செவிலிக்கு உணர்த்தினாள்.

தலைவியும் தோழியும் நாயினைக் கண்டு, மனம் தடுமாறி, மயங்கி, வேற்றுப் புலம் செல்லுங்கால், தலைவன் மெல்லிய இனிய சொற்களை அவர்கள் உள்ளம் மகிழுமாறு உரைத்தமை "ஏதீடு" என்ற பகுதியுள் அடங்கும். யாதானும் ஒரு காரணத்தை இட்டுக் கொண்டு தலைவன் ஆண்டு வந்து நின்ற நிலை "ஏதீடு" எனப்படும். வேழம், நாய், பன்றி முதலிய விலங்குகளை தம் வேட்டையில் பிழைத்தமைக் குறித்து வினவுதல் 'கெடுதி வினாவுதல்' எனப்படும். இதனை,

“ஊரும், பேரும், கெடுதியும் பிறவும்

நீரிற் குறிப்பின் நிரம்பக் கூறித்

தோழியைக் குறையுறும் பகுதியும்”

(தொல்காப்பியம், களவியல், 102)

எனத் தொல்காப்பியரும், மதியுடம்படுத்தல் என்னும் பகுதியில் பிற வினாவுதல் என இறையனார் களவியல் உரையாசிரியரும் அடக்குவர்.

அருஞ்சொற்பொருள் :

மாறு	-	தனக்கு மாறாக விளங்கும் விடைகள்
ஓட்டிய	-	பொருது ஓட்டிய
புகல்வு	-	புகற்சி, மனச் செருக்கு என்னும் காரணம்
விடை	-	ஆனேறு
அலமரல்	-	சுழற்சி

“அலமரல், தெருமரல் ஆயிரண்டும் சுழற்சி”

(தொல்காப்பியம், உரியியல், 14)

ஐம்பால்	-	கூந்தல்
சாயல்	-	மென்மை
உந்தி	-	கொப்பூழ்
கெடுதி	-	இழப்பு
அல்லாந்து-		மகிழ்ந்து

பொருள் முடிவு :

குஞ்சியின்கண் மிலைச்சி, செரீஇ, பொலியச் கலாவக் கட்டி, ஏந்தி, தெரிந்து, விடையின் அணிபெற வந்து, தான் கொண்டு வந்த குமலி, நெரிதருகையால் எழுந்து, தளர்ந்து, மருண்டு, வேறு புலம் யாம் படரா நிற்க, ஆயிடை, எம் அலமலரல் வெருஉதல் அஞ்சி கிளந்து, ஏத்தி, இளையீர், இறந்த கெடுதியும் உடையேன் என்றனன். எதிர் சொல்லேமாகலின் கலங்கினான்.

தலைவன், தலைவியின் சொல்லை எதிர்பார்த்து

நிற்றல்

"கெடுதியும் விமஇர் ஆயின், எம்மொடு

சொல்லும் பழியோ, மெல்லியலீர்?" என,

145

நைவளம் பழுதிய பாலை வல்லோன்

கைவர் நரம்பின் இம்மென இமிரும்

மாதர் வண்டொடு, சுரும்பு நயந்து இறுத்த,

தாது அவிழ் அலரித் தா சினை பிளந்து,

தாறு அடு களிற்றின் வீறுபெற ஓச்சி,

150

கல்லென் சுற்றக் கடுங்குரல் அவித்து, எம்

சொல்லற் பாணி நின்றனன் ஆக

உரை :

"மெல்லிய இயல்பினையுடையீர்! நான் இழந்த பொருளைக் கண்டறிந்து நீங்கள் காட்டித் தரவில்லை என்றாலும் எம்முடன் ஒரு வார்த்தை உணர்த்தலும் உமக்குப் பழியாகுமோ" என்று உரைத்தான். நட் ராகம் என்னும் பண்ணின் இயல்பு அமைந்த பாலையாழை வாசிக்க வல்ல ஒருவன், தன் கையினால் இசைக்கும் நரம்பின் ஓசை போன்ற ஓசையுடைய, காதலையுடைய வண்டினங்களுடன் தன்னிடத்தேயுள்ள மணத்தை நுகர விரும்பித் தங்கிய சுரும்புக் கூட்டங்களை, மகரந்தத் துகள் விரிந்த பூக்களையுடைய தழை மிகுந்த ஒரு கொம்பை முறித்துத் தன்னைச் செலுத்துகின்ற அங்குசத்தையும் பொருட்படுத்தாத மதம் கொண்ட களிறு போல, வெற்றியுண்டாக ஓட்டினான். கல் என்ற

ஓசை உண்டாகக் கத்தும் வேட்டை நாய்களின், கடிய குரல்களை அடித்து மாற்றினான். யாங்கள் கூறும் வார்த்தைக்கு உரிய காலத்தை எதிர்நோக்கிக் காத்திருந்தான்.

விளக்கம் :

தலைவன், கெடுதி வினாயவழி, தோழியும் தலைவியும் வாய்வாளாதிருந்தனர். அவர்களிடம் தலைவன், தொலைந்த பொருள் இவ்வழிச் சென்றது எனக் காட்டித் தரவில்லையென்றாலும், தன்னிடம் ஒரு மொழி உரைத்தால் அவர்கட்குப் பழிஏதும் வந்துவிடாது என்று உரைத்தான். ஒருமொழி, இல்லை உண்டு என்பன போன்ற மாற்றம். பாலை யாழில், நைவளம் என்ற பண்ணினை இசைக்கும் போது ஏற்படும் ஓசை, வண்டுகளின் ஓசைக்கு உவமையாயிற்று, சுரும்பு-வண்டின் சாதிகளில் ஒன்று, தலைவன் சூடிய மலர்களின் மணத்தை விரும்பி வண்டுகளும் சுரும்புகளும் எழுப்பிய ஓசையால், அம்மகளிரின் மெல்லிய மொழியைக் கேட்டல் இயலாதாயிற்று. எனவே அவற்றைத் தலைவன் ஓட்டினான். தலைவனின் இச்செயல், மதம் கொண்ட யானை ஒன்று, தன்னிடம் மதநீர் அருந்த வந்த வண்டுகளைத் தன் செவிகளால் துரத்துவதைப் போன்றதாக உவமம் கூறப்பட்டது. தனக்குக் காவலாகிய பெருமையும், உரனும் கொண்ட தலைமகன், அவற்றை நீக்கி, வேட்கை மீதூர்ந்து நின்றலால் அவனுக்கு 'தாறடு களிறு' உவமமாயிற்று.

நாய்களால் ஏற்படும் அச்சம் அவர்களுக்கு இல்லாமைப் பொருட்டும், அம்மகளிரின் மாற்றத்தைக் கேட்க இடையூறாக அவற்றின் குரல் இருப்பதாலும், தலைவன் அவற்றின் குரலை அடக்கினான்.

இப்பகுதி, தலைவன் வேட்கை மிகுதியால் மாற்றத்திற்குக் காத்திருக்கும் நிலையை விளக்குவதால் 'எளித்தல்' என்ற அறத்தொடு நிலைப் பகுதியாகக் கொள்ளப்படும், ஒருவர்பால் ஒருவர் கொண்ட வேட்கையை இப்பகுதி புலப்படுத்துவதாகப் பிரதிபேதமும் உள்ளது (உ. வே. சாமிநாதையர்)

அருஞ்சொற்பொருள் :

பழுதிய	-	முற்றிய (வாசிப்பதற்கு ஏற்ப அமைந்த)
பாலை	-	பாலையாழ் (ஆகுபெயர்)
நயந்து	-	விரும்பி (மணத்தை விரும்பி)
தா	-	பரந்த (தழை பரந்த)
சொல்லல்-		வார்த்தை சொல்லுதல்.
இறை	-	தங்கிய
மாதர்	-	காதல்
அலரி	-	பூ
தாறு	-	பரிக்கோல் (அங்குசம்)
பாணி	-	காலம்
நைவளம்	-	பாலை யாழில் வாசிக்கப் பெறும் நட்புராகம் பகற்பண்களில் ஒன்று

பொருள் முடிவு :

கெடுத்தியும் உடையேன் என்றனன். அதன் எதிர் யாங்கள்
சொல்லேம் ஆகலின் கலங்கி, மெல்லியலீர், சொல்லலும் பரியோ
எனச் சொல்லி, வண்டொடு சுரும்பு ஓச்சி, குரல் அவித்து,
கொல்லல் பாணி நின்றனன்.

யானை, சினத்துடன் புனத்திற்கு வர, மகளிர்

நடுங்கியமை

இருவி வேய்ந்த குறுங்காற் குரம்பை,
பிணைஏர் நோக்கின் மனையோள் மடுப்ப,
தேம்பிழி தேறல் மாந்தி, மகிழ் சிறந்து, 155
சேமம் மடிந்த பொழுதின், வாய்மடுத்து,
இரும்புனம் நிகழ்த்தலின், சிறுமை நோனாது,
அரவு உறழ் அம்சிலை கொளீஇ, நோய்மிக்கு,
உரவுச் சின முன்பால் உடல்சினம் செருக்கி,
கணைவிடு(பு) புடையூ, கானம் கல்லென, 160
மடிவிடு வீளையர் வெடிபடுத்து எதிர,
கார்ப்பெயல் உருமின் பிளிறி, சீர்த்தக
இரும்பிணர்த் தடக்கை இருநிலம் சேர்த்தி,
சினம் திகழ் கடாஅம் செருக்கி, மரம் கொல்பு,
மையல் வேழம், மடங்கலின், எதிர்தர, 165
உய்வு இடம் அறியேம் ஆகி, ஒய்யென
திருந்து கோல் எல்வளை தெழிப்ப, நாணு மறந்து,

விதுப்புறு மனத்தேம், விரைந்து அவற் பொருந்தி,
சூர் உறு மஞ்சையின் நடுங்க-

உரை :

தினைக் கதிர்களை அரிந்த தாளால் வேயப் பெற்ற, குறிய
கால்களையுடைய குடிலில் இருக்கும் பெண்மாளைப் போன்ற
மருண்ட பார்வையினையுடைய மனைவி, தேனால் சமைத்த
கள்ளின் தெளிவை எடுத்துக் கொடுப்ப, அதனை உண்ட கானவன்
மகிழ்ச்சி மிகுதலால், தன் காவல் தொழிலை மறந்தனன்.
அவ்வமையம், பெரிய தினைப்புனத்தில் வேழம் புகுந்து
கதிர்களைத் தின்று தீர்த்து வருவதைக் கண்டு, எஞ்சிய கதிர்களின்
அழிவு குறித்த சிறுமையைப் பொறுத்துக் கொள்ளாமல் மிக்க
வருத்தம் அடைந்தனன். பரக்கின்ற சினத்தையுடைய, பாம்பு
போன்ற அழகிய தன் வில்லில் நாணை ஏற்றினான். தன்னுடைய
உடல் வலியாலும், கோபத்தால் பிறந்த சினத்தாலும் மயங்கி
அம்பை எய்தனன். தட்டையைப் புடைத்தனன். காடெல்லாம் கல்
என்னும் ஓசையுண்டாகுமாறு வாயை மடித்து விடுகின்ற சீழ்க்கை
ஒலியராய்க் கானவர் மிக்க ஓசையை உண்டாக்கி அக்களிற்றைத்
தினைப் புனத்தினின்றும் ஓட்டினர். அச்செயல் கண்டு, சினம்
விளங்குவதற்குக் காரணமாகிய மதத்தால் மனம் செருக்கி,
மயக்கத்தையுடைய யானை, மரங்களை முறித்தது. கார்காலத்து
மேகத்தின் இடியேறுபோல முழக்கத்தை உண்டாக்கிற்று. தன்
தலைமைக்கு ஏற்ப, கரிய சருச்சரையையுடைய பெரிய தன்
கையைச் சுருட்டி, நிலத்தில் புடைத்தது.

கூற்றுவனைப் போல விரைந்து எங்களை நோக்கி வந்தது. நாங்கள் உயிர் உய்ந்து பிழைப்பதற்கு வேறிடம் காணமாட்டாது மன நடுக்கம் அடைந்தோம். உயிரினும் சிறந்ததாகிய நாணத்தைக் காக்க மறந்தோம். திருந்திய, திரண்ட, ஒளியுடைய வளையொலிப்ப, விரைந்து ஓடிச் சென்று அவனைச் சேர்ந்து தெய்வம் ஏறிய மயில் போல நடுங்கா நின்றோம்.

விளக்கம் :

மலை வாழ் மக்களின் குடில்கள் அவ்விடத்துக் கிடைக்கும் தினைத்தாளால் வேயப் பெற்றவை. பல விலங்குகளிலிருந்து காத்துக் கொள்ள, அவற்றின் நுழைவாயில்கள் குறுகியவாய் அமைக்கப் பெறும். மனைவியர் தரும் கள்ளின் மகிழ்ச்சியால், குறவர் தம்மை மறந்து காவல் தொழிலில் நெகிழ்ந்திருந்த நேரத்தில், யானை தினைப்புனத்துள் புகுந்து, கதிர்களை உண்ணலாயிற்று. தம் உழைப்பின் பயன், தம் கண் எதிரிலேயே முற்றிலுமாக அழிவதைக் காணப் பொறாத கானவன், களிற்றின் செயல் கண்டு சினம் கொண்டனன். அச் சினத்தின் வெளிப்பாடாக அம்பு எய்தல், தட்டை புடைத்தல், வீளைவிடுத்தல் ஆகிய செயல்கள் நிகழ்ந்தன. கானவனின் இச் செயல்களால் யானை சினம் மிக்குக் காடெங்கிலும் திரியலாயிற்று. கானவரின் செயல், தலைவிக்கும் தோழிக்கும் அச்சத்தைத் தோற்றுவித்த போதிலும் முடிவில் நன்மை பயப்பதாயிற்று. பாம்பின் வடிவமும் தொழிலும் வில்லிற்கு உவமையாக்கப்பட்டன. யானையின் பிளிற்றொலி. கார்கால மேகத்தின் இடியொலி போன்றதாக இடத்தொடும்

காலத்தொடும் பொருந்திய உவமை கூறப்பட்டது. யானை, சினம் கொண்டு, கை புடைத்து, விரைந்து ஓடிவரும் செயல், கூற்றுவனின் வருகை போன்றதாக உவமிக்கப்பட்டுள்ளது. மயில், தெய்வம் ஆவேசமுற்றவழி ஆடுமாறு போல தலைவி நடுங்கினாள் என்ற உவமை, அந்நிலக் கருப் பொருளால் அமைந்த உவமையாகும்.

உய்விடம் அறியாது தடுமாறுதல், வளைஒலிப்ப விரைந்து ஓடுதல், நாணத்தைக் காக்கத் தவறியமை, தெய்வம் ஏறிய மயில் போல் நடுங்குதல், தலைவனைச் சார்தல் ஆகிய செயல்கள் அச்சத்தால் ஏற்பட்ட விளைவுகளாகும்.

அருஞ்சொற்பொருள் :

இருவி	-	தினையரிந்த தாள்
குரம்பை	-	குடில்
பிணை	-	பெண் மான்
தேறல்	-	கள்ளின் தெளிவு
சேமம்	-	காவல்
நிழத்தல்	-	நுணுகுதல்

“ஓய்தல், ஆய்தல், நிழத்தல், சாஅய்

ஆவயின் நான்கும் உள்ளதன் நுணுக்கம்”

(தொல்காப்பியம், உரியியல், 34)

சிலை	-	வில்
சிலை கொளீஇ	-	வில்லில் நாண் ஏற்றி
முன்பு	-	வலிமை (உடல் வலிமை)

உடல் சினம்	-	கோபத்தால் பிறந்த சினம் (வினைத்தொகை)
புடையு	-	தட்டையைப் புடைத்து
வீளை	-	சீழ்க்கை
உரும்	-	இடியேறு
மடங்கல்	-	கூற்றுவன்
பிணர்	-	சருச்சரை
ஒய்யென	-	விரைந்து (ஒலிக்குறிப்புச்சொல்)
தெழிப்ப	-	ஒலிப்ப
எல்வளை	-	ஒளியுடைய வளை
சூர்	-	தெய்வம்.

பொருள் முடிவு :

மனையோன் மடுப்ப, மாந்தி, மடிந்த பொழுதின், வேழம் மடுத்து நிழத்தலால் நோனாது, சிலை கொளீஇ, கணை விடுபு, புடையு, வீளையராய் எதிர, வேழம் கடாம் செருக்கி, கொல்பு, பிளிறி, சேர்த்தி எதிர்தர, மனத்தேம் அறியேமாகி, நாணு மறந்து, வளைதெழிப்ப, அவற் பொருந்தி, மஞ்சையின் நடுங்கிநின்றோம்.

யானையைத் தலைவன் அம்பு எய்து துரத்துதல்

வார் கோல்

உடு உறும் பகழி வாங்கி, கடு விசை,

அண்ணல் யானை அணிமுகத்து அழுத்தலின்

புண் உமிழ் குருதி முகம் பாய்ந்து இழிதர,

புள்ளி வரிநுதல் சிதைய, நில்லாது,

அயர்ந்து புறங் கொடுத்த பின்னர், நெடுவேள்

அணங்குறு மகளிர் ஆடுகளம் கடுப்ப"

175

உரை :

நெடிய கோலையுடைய, உடுச் சேர்ந்த கடுவிசையையுடைய அம்பை நன்றாக வலித்துக் தலைமையையுடைய யானையின் அழகிய முகத்தே எய்தனன். அவ்யானையின் புள்ளியையும் புகரினையும் உடைய மத்தகம் அழகழியுமாறு, அம்புபட்டு உருவிய புண்களால் உமிழ்ப்படும் குருதி, அதன் முகத்தே பரவிற்று. முருகனால் வருத்துதல் உற்ற மகளிர்க்கு, மறியறுத்து ஆடும் வெறியயர் களத்தில், குருதி குதிக்குமாறு போலப் பெருகி வெளிப்படலால், அவ்யானை தன்னை மறந்து, ஆண்டு நின்றலாற்றாது முதுகிட்டுச் சென்றது. அதன் பின்னர்-

விளக்கம் :

வில்லின் நாணில் அம்பு வைத்துச் செலுத்துமிடம் 'உடு' எனப்படும். அம்பு விசையுடன் செல்வதற்காகச் சிறகுடன் அமைக்கப்படும். எனவே, உடு என்பதற்குச் சிறகு என்றும் பொருள் கூறலாம் (சீவகசிந்தாமணி, 2191-நச்சினார்க்கினியர்) யானைக்கு ஒதப்பட்ட இலக்கணங்கள் யாவும் அமைந்தமை தோன்ற, 'அண்ணல் யானை' என்றார். மகளிர் தம் மெலிவு நீக்கச் செவிலித் தாயர் வேலனை அழைத்து வெறியாட்டு எடுப்பர். யானையின் மத்தகத்தில் அம்பு பாய்ந்த புண்களிலிருந்து குருதி வெளிப்படுவதற்கு, நெடுவேளால் அணங்குற்ற மகளிர்க்குத் தாயர்

எடுக்கும் வெறியாடு களத்தில் மறியறித்துப் பலியிடும் போது, மறியின் உடலிலிருந்து குருதி பொங்கி எழுதல் உவமையாயிற்று, களிற்றின் மதம் அடக்கித் தலைவன், தலைவியைக் காத்தமையால் இப்பகுதி, ஏதீடு என்னும் அறத்தொடு நிலைப்பகுதியுள் அடங்கும், யாதானும் ஓர் ஏதுவை இட்டுக் கொண்டு இருவரும் தலைப்பட்டமை கூறுதல், 'ஏதீடு' எனப்படும்.

அருஞ்சொற்பொருள் :

வார் கோல்	-	நீண்ட கோல்
உடு	-	நாணைக் கொள்ளும் இடம்
பகழி	-	அம்பு
வாங்கி	-	வலித்து
நுதல்	-	மத்தகம்
அணங்குறுமகளிர்	-	வருத்துதல் உற்ற மகளிர்
நெடுவேள்	-	முருகன்
ஆடுகளம்	-	மறியறுத்து வெறியாடும் களம்

பொருள் முடிவு :

பகழியை, யானை முகத்து அழுத்தலின், நுதல் சிதைய, குருதி பாய்ந்து, ஆடு களம் கடுப்ப, இழிதர, அது அயர்ந்து, நில்லாது புறங்கொடுத்த பின்னர்.

நீரிலிருந்து எடுத்துத் தலைவன் காப்பாற்றியமை

"திணிநிலைக் கடம்பின் திரள் அரை வளைஇய
துணை அறை மாலையின், கைபிணி விடேஎம்,

நுரையுடைக் கலுழி பாய்தலின், உரவுத் திரை
 அடும் கரை வாழையின் நடுங்க, பெருந்தகை
 "அம் சில் ஒதி! அசையல்; யாவதும்
 அஞ்சல், ஓம்பு: நின் அணிநலம் நுகர்கு" என,
 மாசு அறு சுடர் நுதல் நீவி, நீடு நினைந்து,
 என்முகம் நோக்கி நக்கனன்.

180

உரை :

திண்ணிய நிலையையுடைய கடம்ப மரத்தின் திரண்ட
 அடிப்பகுதியை நெருங்கச் சூழ்ந்துள்ள, மகளிர் ஒழுங்கிற்கு
 ஒப்புமையாக கூறப்படும் மாலை போல, யாங்கள் ஒருவரை
 ஒருவர் கை கோத்தலை விடேமாய், நுரையையுடைய யாற்றின்
 பெருக்கில் குதித்தோம். அதனிடத்துப் பரந்து ஓடிவரும்
 திரைகளால் மோதப்பட்டு, இடிகரையில் நின்ற வாழைமரம் போல,
 நாங்கள் கால் தளர்ந்து நீர்ப்பெருக்கின் வழியே ஈர்த்துச்
 செல்லப்பட்டோம். அது கண்டு, பெரிய தகுதிப்பாடுடைய
 தலைவன், 'அழகிய சிலவாகிய மயிரினையுடையாய், இங்ஙனம்
 கால் தளர்ந்து ஒழுகாதே' என்று கூறி எடுத்தனன். 'யான் நின்
 அழகிய நலத்தை நுகர்வேன், நின்னை நீங்குவேன் என்று சிறிதும்
 அஞ்சுதலைத் தவிர்ப்பாயாக என்று சொல்லி, குற்றமற்ற,
 ஒளியையுடைய தலைவியின் நுதலைத் துடைத்து நெடுநாள்
 இக்களவொழுக்கம் நிகழவேண்டும் என்று நினைந்து என்
 முகத்தைப் பார்த்துச் சிரித்தனன்.

விளக்கம் :

நெடுவேளினால் அணங்குதலுற்ற மகளிர்க்கு வெறியாடும் களத்தைக் கடப்பமாலை வளைத்தாற் போல, மாலை சூழ்ந்த கடம்ப மரம் என ஆற்றொழுக்காகப் பொருள் உரைப்பாரும் உளர். ஆடு களத்தில் மறி அறுத்தலால் குருதி பெருகுவது போல, யானையின் முகத்தில் அம்பு பட்டுக் குருதி பெருகிற்று என நச்சினார்க்கினியர் கொண்டு கூட்டி உரை வகுத்துள்ளார்.

கொன்றை, கடம்பு ஆகியவை, மாலை போலப் பூக்கும் இயல்புடையவை. கடம்ப மரத்தைச் சூழ்ந்து மலர்க் கொத்துக்கள் விளங்குதல், தலைவியும் தோழியும் பிணித்த கை விடாமல் இருந்ததைக் குறிப்பிடும் உவமையாகும். இனி, கடம்பினைச் சூழ்ந்த மாலை போல, தலைவியும் தோழியும் தலைவனைப் பிணித்த கை நெகிழவிடாமல் நின்றனர் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். ஆண்டு நுரையுடைய ஆற்று வெள்ளம் பரவுதலால், அவர்கள் அடுங்கரை வாழையின் நடுங்கினர் என இவ்வுவமைக்கு ஏற்பப் பொருள் கொள்ளப்படும். கடம்பு, தலைவனுக்கும், மாலை, தலைவி, தோழி ஆகியோர்க்கும் உவமைகளாயின. தலைவியும் தோழியும் நீர்ப் பெருக்கில் சிக்கி அடித்துச் செல்லப்பட்டுத் தளர்ந்த நிலைக்கு 'இடிகரையில் நின்ற வாழை மரம், உவமையாயிற்று. தலைவன் தலைவியின் அச்சத்தை நீக்கி, நீர்ப் பெருக்கினின்றும் காத்தமையோடு, இனிய கூறி, தலையளி செய்து ஆற்றுவித்தனன். 'நீடு நினைந்து' என்ற தொடர், இக்களவினால் ஏற்பட்ட தொடர்பு, நெடுநாள் நிலைபெறுதல் வேண்டும் என்ற தலைவனின்

வேட்கையை உணர்த்துவதாகும். தலைவியைப் பிரியேன் எனக் கூறுதல், பிரிவச்சம் எனப்படும்.

'உடு உறும் பகழி வாங்கி' என்பது முதல் 'என் முகம் நோக்கி நக்கனன்' என்ற அடி முடிய உள்ள பகுதி தலைவன் களிற்றினின்றும் காத்தமை, புனலினின்றும் எடுத்தமை ஆகியவற்றிற்கு மேற்கோள் (தொல்காப்பியம், பொருளியல், 13. நச்சினார்க்கினியர்)

யானையினின்றும், வெள்ளத்தினின்றும் தங்களைக் காத்த தலைவனின் செயலால் தோழி, அவனைப் 'பெருந்தகை எனத் தன் தாயிடம் உணர்த்தினாள்.

அருஞ்சொற்பொருள் :

அரை	-	அடிமரம்
துணை அறை மாலை-		மகளிர் ஒழுங்கிற்கு மாலை ஒப்புமையாகக் கூறப்பட்டது
அறை	-	சாற்றுதல்
கலுழி	-	நீர்ப் பெருக்கு
திரை அடும் கரை	-	திரைகளால் இடிக்கப்பெறும் ஆற்றின் கரை
பெருந்தகை	-	தலைவனைக் குறித்தது
அம் சில் ஒதி	-	கூந்தலையுடைய தலைவி அடையடுத்த ஆகுபெயர்

பொருள் முடிவு :

கடம்பின் வளைஇய மாலைபோலக் கைபிணி விடேமாய்
நின்ற யாங்கள், கலுழி பாய்தலின், வாழையின் நடுங்கினோம்.
பெருந்தகை, அசையல், அஞ்சல் ஓம்பு, நுகர்கு என நீவி, நினைந்து,
நக்கனன்.

தலைவி, தலைவனுடன் கூடிய நிலை

அந்நிலை,

நாணும், உட்கும் நண்ணுவழி அடைதர,
ஒய்யெனப் பிரியவும் விடாஅன், கவைஇ 185
ஆகம் அடைய முயங்கலின், அவ்வழி,
பழுமிளகு உக்க பாறை நெடுஞ் சுனை,
முழுமுதற் கொக்கின் தீம் கனி உதிர்ந்தென,
புள் ஏறி பிரசமொடு ஈண்டி, பலவின்
நெகிழ்ந்து உகு நறும் பழம் விளைந்த தேறல் 190
நீர் செத்து அயின்ற தோகை, வியல் ஊர்ச்
சாறு கொள் ஆங்கண் விழவுக்களம் நந்தி,
அரிக் கூட்டு இன் இயம் கறங்க, ஆடுமகள்,
கயிறு ஊர் பாணியின் தளரும் சாரல்,
வரை அர மகளிரின் சாஅய், விழை தக, 195
விண்பொரும் சென்னுக் கிளைஇய காந்தள்
தண் கமழ் அலரி தாஅய், நன் பல
வம்பு விரி களத்தின் கவின்பெறப் பொலிந்த
குன்று கெழு நாடன், எம் விழைதரு பெருவிறல்

உரை :

அங்ஙனம், அவன் இவ்வாறு அணுகிய அளவில், தனக்கு இயல்பாகிய நாணமும், அச்சமும், இவளிடம் வெளிப்பட்டுத் தோன்றியமையால், விரைந்து அவனிடத்தினின்றும் இவள் நீங்க முற்பட்டபோதிலும், அவன் விடாமல், அங்ஙனம் நின்ற அளவிலே, அவளைக் கையால் அணைத்து அவள் மார்பு, தன் மார்பில் ஒடுங்கும்படி தழுவினான்.

பழுத்த மிளகு சிந்திக் கிடக்கின்ற கற்பாறையில் உள்ள நீண்ட சுனையில், பெரிய அடியையுடைய மாவின் இனிய பழங்கள் உதிர்ந்தன. அப்பழத்தானும், பலாவின் விரிந்து தேன் சிந்தும் நறிய பழத்தானும் உண்டாகிய கள்ளின் தெளிவு, நிரம்புதலால் தன்னை நுகரும் தேனீக்களை விலக்கி, தேனடைகள் உகுத்த தேனுடன், கலந்தது. அத்தேறலைத் தனக்கு உண்பதற்கு ஒத்த, எளிய நீராகக் கருதி, மயில் உண்டது. விழாக் கொள்வதற்கு உரிய இடங்களைக் கொண்ட அகன்ற ஊர்களில், விழா நடைபெறும் களத்தில் மேம்படச் சென்று, அரித்தெழும் ஓசையையுடைய இனிய இசைக் கருவிகள் ஒலிப்ப ஆடுகின்ற மகள், கழாய்க் கயிற்றில் ஏறி ஆடும் போது, தாளத்திற்கு ஆற்றாது தளர்வது போல மயில் தளர்ச்சியடையும்.

அத்தகைய மலைச்சாரலில், விண்ணைத் தீண்டும் சிகரங்கள் உள்ளன. அவற்றில் கிளைத்த செங்காந்தளின் குளிர்ந்த, மணம் பொருந்திய பூக்கள், கீழே வரையர் மகளிர் பரந்து விளையாடுதலால், தம் நலம் சிறிது கெட்டு, விரும்புதல் தகும்படிக்

கீழே வீழ்ந்து பரந்து கிடக்கும். இக்காட்சி, நன்றாகிய, பலவாகிய கச்சுப் பரவிய களம் போல அழகு பெற விளங்கும். இத்தகைய பொலிவு பெற்ற மலை விளங்கும் நாட்டிற்கு உரியவன், எம்மை எப்பொழுதும் விரும்புதலைத் தரும் பெரிய வெற்றியையுடையவன்.

விளக்கம் ;

மிளகு, பலா, சுனை, மயில், காந்தள் ஆகிய குறிஞ்சி நிலக் கருப்பொருள்கள், உள்ளூறைப் பொருளை உணர்த்தப் பயன்பட்டன.

“உள்ளூறை தெய்வம் ஒழிந்ததை நிலன் எனக்
கொள்ளும் என்ப, குறி அறிந்தோரே”

(தொல்காப்பியம் அகத்திணையியல், 50)

"நாணுமறந்து அவர் பொருந்தி" எனவும், "சூர் உறு மஞ்சையின் நடுங்க" எனவும், தலைவி நாணத்தைக் காக்க மறந்தமையும், அச்சம் கொண்டமையும் கூறினார். தலைவன் செய்த தலையளியால் நாணமும், அச்சமும் மீண்டும் வந்து அவளிடம் சேர்ந்தன எனத் தலைவியின் நிறையுடைமை ஈண்டு சிறப்பித்துக் கூறப்படுகின்றது. தலைவன் தலைவியைப் பிரிய விடானாய் மார்பில் தழுவி நின்ற நிலை, ஏதீடு, வேட்கையுரைத்தல் என்ற அறத்தொடு நிலைப் பகுதிகளாகக் கொள்ளப்படும். மிளகு உதிர்ந்த பாறை, தலைவன் நிலத்து மக்கள் உறைகின்ற ஊராகவும், அதில் உள்ள நெடுஞ்சுனை, தலைவன் குடியாகவும், மாம்பழத்தானும் பலாப் பழத்தானும் விளைந்த கள்ளின் தெளிவு, தந்தையானும் தாயானும் தோன்றிய தலைவனாகவும், தேனடையிலிருந்து

சுனையில் உக்க தேன், தலைவனையும், தலைவியையும் கூட்டிய பால்வரை தெய்வமாகவும், கனையின் நீரை உண்ட மயில், உயர்ந்த தலைவனைத் தன் குலத்திற்கு ஒத்தவனாகக் கருதி நுகர்ந்த தலைவியாகவும், தேறலால் பிறந்த களிப்பு, களவொழுக்கத்தால் பிறந்த பேரின்பமாகவும்; மயில் ஆட இயலாமல் தளர்தல், பிரிவாற்றாமையாலும் வருந்திக் குறைந்த தன்மையாகவும் உள்ளூறை உவமம் கொள்ளப்பட்டது.

உயர்ந்த மலை நிலத்தில் நின்று மணம் வீசும் காந்தள், வரையர மகளிரால் கீழ்நிலத்தில் பரவி வீழ்ந்து கிடந்து, அவ்விடத்தைக் கச்சு விரித்தாற் போல, அழகு பெறச் செய்தது என்ற வருணனையால், நம்மினும் உயர்ச்சியுடைய தலைவன், நமது நல்வினையால், தமது பெருமை ஒழிந்து, இவ்விடத்து வந்து நம்மைக் கூடி, நமக்கும் உயர்ச்சி உளதாக்கி, நம்மை அழகு பெறுத்துகின்றான் என்ற உள்ளூறை உணரப்படும். இவ்விரு உள்ளூறைகளும், தோழி, செவிலித் தாய்க்கு உணர்த்த விரும்பிய யாவற்றையும் உள்ளடக்கி உரைப்பன.

"உள்ளூறுத்து, இதனோடு ஒத்துப் பொருள் முடிக என உள்ளூறுத்து உரைப்பதே உள்ளூறை உவமம்"

(தொல்காப்பியம், அகத்திணையியல், 50)

'பெருந்தகை' எனத் தலைவனைப் பாராட்டிய தோழி, ஈண்டும். 'பெருவிறல்' எனப் புகழ்ந்து உரைத்தனள்.

ஆடுமயில் சுனைநீர் அருந்தி ஆட இயலாமல் தளர்ச்சியுற்றமைக்கு, ஆடுமகள் கயிற்றில் பாணிக்கு ஏற்ப

ஆடும்போது தளர்ச்சியுறுதல் உவமமாகும். மயிலின் தளர்ச்சியும், ஆடுமகளின் தளர்ச்சியும், தலைவியின் புணர்ச்சியின்பின், அடைந்த நிலையைக் குறிப்பால் உணர்த்தும், காந்தள் மலர், மலைச் சாரலில் வீழ்ந்து கிடக்கும் காட்சி, மகளிர் அணியும் கச்சு விரிந்து கிடப்பது போல் கூறப்பட்ட உவமம், இடத்தொடும் சூழலொடும் பொருந்திய உவமம் ஆகும்

அருஞ்சொற்பொருள் :

நாண்	-	காமக் குறிப்பு நிகழ்ந்தவழிப் படுவதோர் உள்ள ஒடுக்கம்
அச்சம்	-	அன்பு காரணத்தால் தோன்றிய உட்கு
ஒய்யென	-	விரைந்து (ஒலிக்குறிப்புச் சொல்)
கவை இ	-	அணைத்து
ஆகம்	-	மார்பு
முயங்குதல்	-	தழுவுதல்
உக்க	-	உதிர்ந்த, வீழ்ந்த
கொக்கு	-	மா மரம்
புள்	-	பறவை (வண்டுகளைக் குறித்தது)
பிரசம்	-	தேன்
செத்து	-	கருதி
அயின்ற	-	உண்ட
தோகை	-	மயில் (ஆகுபெயர்)
சாறு	-	விழா
நந்தி	-	மிகுந்து

ஆங்கண் - அவ்விடத்து (கோயில்கள்)

சாஅய் - பரந்து

சென்னி - மலைச்சிகரம்

வம்பு - கச்சு

பெருவிறல் - தலைவன் (அடையடுத்த ஆகுபெயர்)

பொருள் முடிவு :

நாணும் உட்கும் அடைதர, விடானாய் முயங்கினன். மிளகு உக்க பாறை நெடுஞ்சுனையில், கொக்கின் கனி, பலவின் பழம் ஆகியவற்றால் விளைந்த தேறலும், பிரசமும் ஈண்டிய நீரை உண்ட தோகை, விழவுக் களத்தில் ஆடுமகள், கயிறு ஊர் பாணியிற் தளர்வது போலத் தளரும் சாரல் சென்னியில் கிளைத்த காந்தள் அலரி, வம்பு விரி களத்தின் பொலியும். அத்தகைய நாடன், எம் விழை தரு பெருவிறல்,

இருவரும் பகற்பொழுதைப் போக்கிய வகை

உள்ளத் தன்மை உள்ளினன் கொண்டு 200

"சாறு அயர்ந்தன்ன, மிடா அச் சொன்றி

வருநர்க்கு வரையா, வளநகர் பொற்ப,

மலரத் திறந்த வாயில் பலர் உண,

பைந்நிணம் ஒழுகிய நெய்ம்மலி அடிகில்

வசைஇல் வான்திணைப் புரையோர் கடும்பொடு 205

விருந்து உண்டு எஞ்சிய மிச்சில், பெருந்தகை,

நின்னோடு உண்டலும் புரைவது" என்று, ஆங்கு,

அறம் புணை ஆகத் தேற்றி, பிறங்கு மலை

மீமிசைக் கடவுள் வாழ்த்திக் கை தொழுது,

ஏழுறு வஞ்சினம் வாய்மையின் தேற்றி,

210

அம்தீம் தெள்நீர் குடித்தலின், நெஞ்சு அமர்ந்து,

அருவிடர் அமைந்த களிறுதரு புணர்ச்சி,

வான்உரி உறையுள் வயங்கியோர் அவாவும்

பூமலி சோலை, அப்பகல் கழிப்பி,

எல்லை செல்ல, ஏழ் ஊர்பு, இறைஞ்சி,

பல்கதிர் மண்டிலம், கல்சேர்பு மறைய

215

உரை :

தலைவியைத் தான் முயங்கும் போது, அவளுடைய உள்ளத்தின் தன்மை, மேல் வரைந்து கொண்டு இல்லறம் நிகழ்த்துதலாய் இருக்கும் என்பதைத் தலைவன் நினைந்தனன். அதனைக் கருத்தில் கொண்டு, பலரும் உண்ணும்படி அகன்று, கதவு திறந்து கிடக்கும் வாயிலையுடைய வளம் பொருந்திய இல்லத்தில், மிடாச் சோற்றினை வருவோர்க்கு எல்லாம் வரையாமல் இடுகின்ற விழாக் கொண்டாடினாற் போல, செல்வத்தையுடைய தன் இல்லம் பொலிவு பெறும்படி பசிய நிணம் ஒழுகிய நெய் மிக்க அடிசிலை தீ இடுகையால், குற்றமில்லாத உயர்ந்த குலத்தில் பிறந்த உயர்ந்தோர் தம்முடைய சுற்றத்தார்களுடன் விருந்து உண்டு, எஞ்சிய உணவினைப் பெருந்தகுதிப்பாடு உடைய தலைவன், "நீ இடுவதால் யான் உண்ணுதலும் உயர்ந்தது" என் சொல்லித் தலைவியிடம், அப்பொழுது, இல்லறம் தங்களைக் கரை ஏற்றுவதாகக் கூறித் தெளிவித்தான்,

பெரிய மலையில், மிக உயர்ந்த இடத்தே உறையும் முருகப் பெருமானை வாழ்த்தி வணங்கினான். அத் தெய்வத்தின் முன், இவன் மயங்குதற்குக் காரணமாகிய வஞ்சினத்தை உண்மையைக் கூறித் தெளிவித்தான். அம்மலையில் ஒழுகும் அழகிய, இனிய, தெளிந்த, அருவி நீரைக் குடித்து இவள் நெஞ்சம் சூளுறவில் பொருந்தும்படிச் செய்தான். ஆகாயத்தைத் தமக்கு இருப்பிடமாகக் கொண்ட விளங்கிய தேவர்கள் விரும்பித் தங்கும் அரிய மலை முழைஞ்சுகள் பொருந்திய பூ மிக்க சோலையில் களிற்றால் கூட்டப்பட்ட கூட்டத்தை விரும்பி, அன்றைய பகல் பொழுதெல்லாம் கழித்தனன். பல கதிர்களையுடைய ஞாயிறு, தன்னுடைய ஏழு குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட தேரில் ஏறிப் பகற் பொழுது நீங்குமாறு, தாழ்ந்து, மேற்கு மலையில் மறைந்தனன். விளக்கம் :

தலைவியின் உள்ளத்தில், வரைந்து கொண்டு இல்லறம் நிகழ்த்த வேண்டும் என்ற வேட்கை இருத்தலைத் தலைவன் உணர்ந்து, அவளைத் தெளிவித்தனன்.

விழாக் காலங்களில், ஊரில் வாழ்வோர், தங்கள் வீடுகளுக்கு வருவோர்க்கு வரையாது உணவளித்து, விருந்தோம்பும் இயல்பு, தலைவன் தலைவியை மணம் முடித்து யாவர்க்கும் உணவளித்து மகிழ விரும்பும் வேட்கைக்கு உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. வழங்கப்படும் உணவு, சிறந்ததாகவும், உண்பவரும் உயர் குடியில் பிறந்தவராகவும் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. விருந்துண்டு எஞ்சிய உணவினைத் தலைவி வழங்க, தான் உண்ணும் இன்பமே சிறந்தது

எனத் தலைவன் கருதினான். இதனால் தோழி, தலைவனை ஈண்டும், 'பெருந்தகை' என்ற சொல்லால் குறித்தனள். விருந்து புறந்தந்து வாழும் வாழ்வே, பிறவிக் கடலைக் கரையேற்ற வல்லது என்பதைத் தன் காதலிக்குத் தெளிவித்தான். தலைவியின் வேட்கையும் அதுவாக இருத்தலை அறிந்த தலைவன் இவ்வாறு கூறினான்.

"நின்னோடு உண்டல்' என்ற தொடர்க்கு நச்சினார்க்கினியர். நின்னால் உண்டல் எனப் பொருள் கொண்டமை உணரத்தக்கதாகும்.

குறிஞ்சி நிலத்திற்கு உரிய தெய்வம் முருகன் ஆதலாலும், அவன் முன்னர், தலைவன், இயற்கைப் புணர்ச்சியின் நீக்கத்தின் கண் வஞ்சினம் வாழ்த்தி வணங்கி, அச் சூளுறவினைப் பொய்த்தல் செய்திலேன் எனத் தலைவி உளம் கொளச் செய்தனன், வஞ்சினம், நின்னிற் பிரியேன், பிரியின் அறனல்லது செய்தேன் ஆவேன் என்ற மொழி, தெய்வத்தை, முன்னிட்டுக் கொண்டு கூறிய வஞ்சினமாதலின், இதனை, 'ஏழுறு வஞ்சினம்' என்றார். தலைவியின் உள்ளத்தில், சூள் பொய்ப்பானோ எனத் தோன்றும் அச்சத்தினை நீக்கித் தெளிவித்தான், தெய்வத்தை முன் நிறுத்திச் சூள் உரைத்தமையோடு, அருவி நீர் குடித்தும் அதனை உறுதி செய்தான். இதனால் தலைவியின் நெஞ்சம், சூளுறவினை ஏற்பதாயிற்று.

தலைவனும், தலைவியும் தங்கிய சோலை, தேவர்களும் அவாவும் மலை முழைஞ்சுகளைக் கொண்டதாகக் கூறுவதன்

மூலம், அத் தெய்வங்கள், காக்கும் என்பதும், ஏதம் ஏதும் நிகழா என்பதும் உணர்த்தப்பட்டன. தலைவன் தலைவியைப் பெற்று மகிழ்ந்தமைக்குக் களிறு ஏதுவாக விளங்கியமையால், இப்புணர்ச்சி, 'களிறு தரு புணர்ச்சி எனப்பட்டது. அறத்தொடு நிலையில் இப்பகுதி, பட்டாங்குக் கூறுதல் எனப்படும் 'உண்மை செப்பும் கிளவியாகும்'. தாளாற்றித் தந்த பொருளைத் தக்கார்க்கு வேளாண்மை செய்தல் என்ற கருத்திற்கு ஏற்ப, வசையில் வான் திணைப் புரையோர் கடும்பொடு, விருந்துண்ணுதல்' கூறப்பட்டது. கதிரவன், ஏழு குதிரைகள் பூட்டிய தேரில் உலகை வலம் வருவதாகவும், அத்தகிரியில் மறைவதாகவும் புராணங்கள் கூறும். அருஞ்சொற் பொருள் :

சாறு	-	விழா
மிடா	-	சோறு முதலியன வைக்கும் வாயகன்ற பாத்திரம்.
சொன்றி	-	சோறு (திசைச் சொல்)
வளநகர்	-	வளம் நிறைந்த வீடு
திணை	-	குலம்
புரையோர்	-	உயர்ந்தோர்
புரைவது	-	உயர்ந்தது.
கடும்பு	-	சுற்றம்
பெருந்தகை	-	தலைவன் (ஆகு பெயர்)
அறம்	-	இல்லறம்
புணை	-	தெப்பம் (கரையேற்றுவதும்)

பிறங்கு மலை மீமிசைக் கடவுள் - முருகன்

ஏமுறு வஞ்சினம் - ஏமுறுதற்குக் காரணமாகிய வஞ்சினம்
விடர் - மலை முழைஞ்சு
வயங்கியோர் - விளங்கியோர் (தேவர்)
மண்டிலம் - ஞாயிற்று மண்டிலம்
ஏழ் - ஏழு குதிரைகள் பூட்டிய தேர்
எல்லை - பகற் பொழுது
கல் - மேற்குமலை (அத்த கிரி)

பொருள் முடிவு :

வருநர்க்குச் சொன்றி வரையாச் சாறு அயர்ந்தன்ன, வளநகர்
பொற்ப, அடிசில், புரையோர் கடும்பொடு உண்டு எஞ்சிய மிச்சில்,
நின்னோடு உண்டலும் புரைவது எனத் தேற்றி, கடவுள் வாழ்த்தி,
வஞ்சினம் தேற்றி, நெஞ்சு அமர்ந்து, சோலையில் புணர்ச்சியால்
அப்பகல் கழிப்பி, மண்டிலம், கல் சேர்பு மறைதலால்.

மாலைக்காலத்தின் வருகை

மாண்கணம் மரமுதல் தெவிட்ட, ஆன்கணம்
கன்றுபயிர் குரல மன்றுநிறை புகுதர,
ஏங்கு வயிர் இசைய கொடுவாய் அன்றில்
ஓங்கு இரும் பெண்ணை அகமடல் அகவ,
பாம்பு மணி உமிழ, பல்வயின் கோவலர்
ஆம்பல் அம் தீம்குழல் தெள்விளி பயிற்ற,
ஆம்பல் ஆய்இதழ் கூம்புவிட, வளமனைப்
பூந்தொடி மகளிர் சுடர்தலைக் கொளுவி,

220

அந்தி அந்தணர் அயர, கானவர்

225

விண்தோய் பணவைமிசை ஞெகிழி பொத்த,
வானம் மா மலை வாய் சூழ்பு கறுப்ப, கானம்
கல்லென்று இரட்ட, புள்ளினம் ஒலிப்ப
சினைஇய வேந்தன் செல்சமம் கடுப்பத்
துனைஇய மாலை துன்னுதல் காணூஉ.

230

உரை :

மான் கூட்டங்கள் மரங்களில் கீழ் திரண்டு கூடும். பசுவின் திரள், தம் கன்றுகளை அழைக்கும் குரலவாய் ஊர் மன்றுகளில் நிறையப் புகும். ஊதுகின்ற கொம்பு போல, வளைந்த வாயினையுடைய அன்றில் பறவைகள் உயர்ந்த பெரிய பனையின் உள் மடலில் இருந்து, தம் பேடுகளை அழைக்கும். பாம்புகள், இரை தேடிச் செல்வதற்காகத் தம்மிடம் உள்ள மாணிக்க மணிகளை உமிழும். இடையர்கள், பல இடங்களிலும் நின்று ஆம்பல் என்னும் பண்ணினைத் தம் அழகிய இனிய குழலில் அமைத்துத் தெளிந்த ஓசையைப் பலகாலும் எழுப்புவர். ஆம்பலின் அழகிய இதழ்கள், தளையவிழ்ந்து மலரும், அந்தணர்கள், அந்திக் காலத்துச் செய்யும் கடன்களை இயற்றுவர். செல்வத்தையுடைய மனைகளில், பொலிவு பெற்ற தொடியை அணிந்த மகளிர், விளக்கினை அவ்விடத்தே கொளுத்தி, அந்தியில் செய்யப்படும் செயல்களைப் புரிவர். காட்டில் வாழ்பவர், விண்ணைத் தீண்டும் பரண்களின் மேல், தீக்கடை கோலால் நெருப்பை உண்டாக்கி எரிப்பர். மேகம், பெரிய மலையைச் சூழ்ந்து கொண்டு இடியேற்றினைப் போல்

முழங்கும். காட்டிலுள்ள விலங்குகள் எல்லாம், கல்லென்ற ஓசையையுடையவாய் ஒன்றை ஒன்று அழைக்கும். பறவைகள், தம் கூடுகளிலிருந்து ஆரவாரம் செய்யும். சினம் கொண்ட வேந்தன், படை நடத்திச் செல்லும் போர்க்களத்தைப் போல விரைந்த மாலைப் பொழுது வந்தது. அது கண்டு-
விளக்கம் :

மாலைக் காலத்து நிகழும் பல்வேறு செயல்கள் தொகுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன. "நிலன் ஒருங்கு மயங்குதல் இல் என மொழிப", (தொல்காப்பியம், அகத்திணையியல், 12) என்ற நூற்பாவின்படி முதற் பொருளில் நிலம் மயங்காது என்றமையால், காலம் மயங்குதல் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. இப்பகுதி, குறிஞ்சியில், முல்லைக்குரிய மாலைக்காலத்தின் மயக்கம் உணர்த்துவதாகும். யாமத்திற்குரிய சூழலை உருவாக்கித் தருவதால், மாலைப் பொழுதின் இயல்புகளும் ஈண்டு உரைக்கப்பட்டன. அன்றியும், தோழியிற் கூட்டத்தின் பின், நாடறி நன்மணம் கருதி, தலைவி, கற்பு நெறிப்படரும் முல்லை, சான்ற இயல்புடையளாய் விளங்குதல் குறித்து, அத்திணைக்குரிய மாலைப் பொழுது சுட்டப்பட்டதாகவும் கொள்ளலாம்.

மான், பசு, கோவலர், பாம்பு, ஆம்பல், குழல், ஆம்பல் பண் ஆகிய முல்லையின் கருப் பொருள்களும், அன்றில் பறவை, பனை என்ற நெய்தல் கருப் பொருள்களும் மயங்கக் கூறப்பட்டுள்ளன.

பாம்புகள் மாணிக்க மணியை உமிழ்ந்து, அதன் ஒளியில் இரைதேடச் செல்வதாகக் கூறப்படுதல் மரபு பற்றி வரும்

செய்தியாகும். மாலைப் பொழுதில், அந்தணர்கள்
 மாலையந்தியின் கடன் கழித்தலும், மகளிர், மனைகளில்
 விளக்கேற்றி வழிபடுதலும் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. சினம் கொண்ட
 வேந்தன். போர் உடற்றும் பகைப் புலம் போல், மாலைப் பொழுது
 வந்ததாக உவமம் கூறப்பட்டுள்ளது.

அருஞ்சொற்பொருள் :

தெவிட்ட	-	திரள (அசையிடுதலும் ஆம்)
பயிர்	-	அழைத்தல்
மன்று	-	ஆநிரைகள் நிறுத்தப்படும் இடம்
வயிர்	-	ஊது கொம்பு
பெண்ணை	-	பனைமரம்
அகவ	-	பேட்டினை அழைக்க
மணி	-	மாணிக்க மணி
பயிற்ற	-	பலகாலும் எழுப்ப
கூம்பு	-	தளை
கொளுவி	-	கொளுத்தி
பணவை	-	பரண்
ஞெகிழி	-	தீக் கடை கோல்
இரட்ட	-	மாறிக் கூப்பிட
கறுப்ப	-	சினம் கொள்ள, கருமைநிறம் பெற

“கறுப்பும் சிவப்பும் வெகுளிப் பொருள்”

“நிறுத்துரு உணர்த்தற்கும் உரிய என்ப”

(தொல்காப்பியம், உரியியல், 75,76)

சமம் - போர்

துணை இய - விரைந்த

பொருள் முடிவு :

மான் கணம், தெவிட்டவும், ஆன்கணம், புகுதரவும், அன்றில், அகவவும், பாம்பு, மணி உமிழவும், கோவலர், விளி பயிற்றவும், ஆம்பல், கூம்பு விடவும், அந்தணர், அயரவும், மகளிர், சுடர் தலைக் கொளுவவும், கானவர், ஞெகிழி பொத்தவும், வானம், கறுப்பவும், கானம், இரட்டவும், புள்ளினம், ஒலிப்பவும், வேந்தன் செல் சமம் கடுப்ப, மாலை துன்னுதலைக் கண்டு.

தலைவன் பெயர்ந்த நிலை

"நேர் இறை முன்கை பற்றி, நுமர்தர,

நாடுஅறி நல்மணம் அயர்கம்; சில்நாள்

கலங்கள் ஒம்புமின், இலங்கு இழையீர்!" என

ஈரநல் மொழி தீரக் கூறி,

துணைபுணர் ஏற்றின், எம்மொடு வந்து,

235

துஞ்சா முழுவின் முதுார் வாயில்,

உண்துறை நிறுத்துப் பெயர்ந்தனன்.

உரை :

விளங்குகின்ற பூணினையுடையீர்! நும்முடைய சுற்றத்தார் நும்முடைய நேரிய இறையையுடைய முன்கையைப் பிடித்து, எமக்குத் தர, நாட்டில் உள்ளார் யாவரும் அறியும் நன்றாகிய திருமணத்தைப் பின்பு நிகழ்த்துவோம். 'இக்களவொழுக்கத்தால் பெறும் பேரின்பத்தைப் பெறுவதற்காக யாம் சிறிது காலம் ஒழுகா

நின்றேம்'. என்று நும் நெஞ்சு கலங்குதலைத் தவிர்ப்பீராக என்று அருளோடு கூடிய நல்ல சொற்களை இவள் நெஞ்சின் வருத்தம் தீரும்படி கூறினான்.

ஆவைப் புணர்ந்த ஏறு போல, விடாமல் எம்முடன் தொடர்ந்து வந்து, ஓசை ஒருகாலும் நீங்காத முழவினையுடைய பழைய நம் ஊர் வாயிலில், பலரும் நீர் உண்ணவரும் துறைக் கண், எம்மை நிறுத்தி நீங்கினான்.

விளக்கம் :

தலைவன், தலைவியை அவளுடைய ஊரின் எல்லையில் அமைந்துள்ள நீர்த்துறை வரை தொடர்ந்து வந்தமைக்குத் தன்னுடைய 'துணையைப் புணர்ந்த ஆனேறு', உவமிக்கப்பட்டது. 'வேறுபுலத்து ஆகாண் விடையின் வந்தான் எனப் பசுவினைக் கண்ட ஆனேற்றினை உவமை கூறிய ஆசிரியர், அதன் தொடர்ச்சியாக, ஈண்டு, தோழியிற் கூட்டம் முடித்த தலைவனின் நிலையைத் துணையைப் புணர்ந்த ஆனேற்றின் செயலோடு உவமித்துள்ளார்.

"கற்பெனப் படுவது, கரணமொடு புணர

கொளற்குரி மரபின் கிழவன், கிழத்தியைக்

கொடைக்குரி மரபினோர் கொடுப்பக் கொள்வதுவே",

(தொல்காப்பியம், கற்பியல், 1)

எனக் கொடுப்பக் கோடலைக் கற்பு நெறி என்றார் தொல்காப்பியர். கற்பு நெறிப்படுத்தும் வதுவைச் சடங்கு, 'நாடறி நன்மணம்' எனப்படும். களவு மணம், 'அயல் அறியா மணம்'

எனப்படும். 'இருவேம் ஆய்ந்த மன்றல்', எனவும், 'எமியேம் துணிந்த ஏமம் சால் அருவினை' எனவும் தோழி, களவு மணத்தைக் குறிப்பிட்டனள்.

'கலங்குதல்'-களவு வாழ்வில் தாம் நிகழ்த்திய குற்றம் குறித்துக் கலங்குதல் எனவும், தலைவன் வரைந்து கொள்ளுதலை நீட்டிப்பானோ எனவும் கலங்குதல்.

"அந்தரத்து எழுதிய எழுத்தின் மான

வந்த குற்றம்",

எனக் கற்பியலுள்

(தொல்காப்பியம், கற்பியல், 5) தலைவன் கூற்றாகக் குறிக்கப்பட்ட குற்றம், கலங்குதற்குக் காரணமாயிற்று.

'துஞ்சா முழவின் மூதூர்' என்பதாலும், பலரும் நீர் உண்ணும் துறை என்பதாலும், தலைவன் நாடறி நன் மணம் புணர இருத்தலால், களவு வெளிப்படுமோ எனத் தலைவன் அச்சம் கொண்டிலன் என்பது உணர்த்தப்பட்டது. இப்பகுதி, அறத்தொடு நிலையில் வேட்கை உரைத்தல் எனப்படும். தோழி, செவிலித் தாய்க்குத் தலைவனின் வேட்கை, துணை புணர் ஏற்றினைப் போன்றது என்ற உவமத்தால் உணர்த்தினாள். தலைவனின் தலையளிப் பண்பு, அவன் உரைத்த ஈர நன்மொழிகளாலும், மூதூர் உண்துறையில் நிறுத்திப் பெயர்ந்த செயலாலும் புலப்படும்.

அருஞ்சொற்பொருள் :

இறை	-	கையில் வளையல் தங்கும் இடம்
நாடு அறி நன்மணம்	-	வரைந்து கோடல்
ஈரம்	-	அன்பு

- தீர - வருத்தம் நீங்க
 துணை - தனக்குத் துணையாகிய பசு
 உண்துறை - பலரும் நீர் உண்ணும் துறை

பொருள் முடிவு :

இலங்கிழையீர், நுமர் தர, நாடறி மணம் அயர்கம், கலங்கல் ஓம்புமின், எனக் தீரக் கூறி, ஏற்றின் எம்மொடு வந்து, மூதூர் வாயிலின் உண்துறைக் கண் நிறுத்துப் பெயர்ந்தான்.

(தலைவியின் முன்கையைத் தலைவன் பற்றி, நாடறி நன்மணம் நுமர்தர அயர்கம் எனக் கூறியதாகவும் பொருள் கொள்ளப்படும்.)

தலைவன் வரும் வழியின் அருமை நினைந்து,
 தலைவி கலங்குதல்

அதற் கொண்டு

அன்றை அன்ன விருப்போடு, என்றும்,
 இரவரல் மாலையனே; வரு தோறும்
 காவலர் கடுகினும், கதநாய் குரைப்பினும் 240
 நீ துயில் எழினும், நிலவு வெளிப்படினும்,
 வேய்புரை மென்தோள் இன்துயில் என்றும்
 பெறாஅன்; பெயரினும் முனியல் உறாஅன்;
 இளமையின் இகந்தன்றும் இலனே; வளமையின்
 தன்நிலை தீர்ந்தன்றும் இலனே; கொன்ஊர் 245
 மாய வரவின் இயல்பு நினைஇத், தேற்றி,
 நீர்எறி மலரின் சாஅய், இதழ் சோரா

ஈரிய கலுழும், இவள் பெருமதர் மழைக்கண்;
ஆகத்து அரிப்பனி உறைப்ப, நாளும்,
வலைப்படு மஞ்சையின், நலம் செலச் சாய்,
நினைத்தொறும் கலுழுமால் இவளே-

250

உரை :

அப்புணர்ச்சி தொடங்கி, அம்முதல் நாள் போன்ற விருப்பத்தோடு, எந்நாளும், இரவுக் குறியில் வருவதைத் தனக்கு இயல்பாக உடையவன். அங்ஙனம் அவன் வரும் போதெல்லாம், ஊர் காவலர், கடுகிக் காத்தாராயினும், கோபத்தையுடைய நாய் குரைத்ததாயினும், நீ, துயில் உணர்ந்தாயாயினும், நிலவு, வெளிப்பட்டு எறித்ததாயினும் தலைவியின் மூங்கிலைப் போன்ற தோளினால் பெறும் இனிய துயிலை அவன் பெறாது திரும்புவான். யாங்கள், குறியல்லாதவற்றைக் குறியாகக் கருதி, ஆண்டுச் சென்று மீண்டும் மனையிடத்துப் புகுந்தாலும் அதற்கு வெறுத்தலைச் செய்யான். அவன், இளமைப் பருவத்தைக் கடந்தவனும் அல்லன், நற்குணங்களைத் திரித்தற்கு உரிய செல்வச் செருக்கினால், எந்நாளும் தன் குலத்திற்கு உரிய நற்குணங்களின்றும் நீங்கியதும் இலன். அவர் முதலியவற்றான் அச்சத்தையுடைய இவ்வூரின்கண், தனக்குப் பொய்யாக உள்ள இரவுக்குறியில் தலைவியைக் கூடுதற்கு வருகின்ற தன் வருகையை, இஃது ஒழுக்கமன்று என நினைத்தனன். வரைந்து கொண்டு இல்லறம் நிகழ்த்துதலே நல்லொழுக்கம் என்று துணிந்தனன். இவன் செயல் கண்டு, இவளுடைய பெரிய, மதர்த்த,

குளிர்ந்த கண்கள், பெருமழை எறிந்து வீழ்ந்த மலர் போல, அழகு கெட்டு, இமை சோர்ந்து ஈரத்தையுடையவாய்க் கலங்கா நிற்கும். தலைவன் வருகின்ற மலைவழி, துன்பங்கள் பலவற்றை உடையவாய் இருக்கும் என்பதை நினைக்குந்தோறும், வலையில் சிக்கிய மயில் போல தன் நலம் போம்படி மெலிந்து, கண்ணில் அரித்து வீழ்கின்ற நீர் நாள் தோறும் மார்பில் சிந்த, கலங்கா நிற்பாள்.

விளக்கம் :

தலைவன் செய்யும் தலையளி என்றும் மாறாத ஒன்று என்பதைத் தோழி பாராட்டிக் கூறினள். இரவுக் குறியிடையீடு படுதல், அல்ல குறிப்படுதல், அலர் ஆதல் ஆகியவற்றால் தலைவன் கூட்டத்திற்கு இடையூறு நிகழ்ந்தவழி, அவன், களவுப் புணர்ச்சியின் நிலைபேறின்மை தெரிந்து, வரைந்து எய்தும் கற்பு வாழ்வே நிலையானது என்பதை அறிவான். இளமையும், செல்வமும் ஒருங்கே பெற்ற அவன், தனக்குரிய அறிவு, நிறை, ஓர்ப்பு, கடைப்பிடி ஆகிய இயல்புகளில் என்றும் மாறாதவன். கூட்டத்திற்கு இடையீடு நிகழ்வது குறித்தும், அவன் வரும் நெறியின் ஏதங்கள் குறித்தும் தலைவி பெரிதும் கவன்றனள். அவளுடைய துயரம், "நீர் எறி மலரின் சா அய்" எனவும். "வலைப்படு மஞ்சையின் நலம் செலச் சா அய்", எனவும் இரு உவமைகளால் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

தாய் துஞ்சாமை, நாய் துஞ்சாமை, ஊர் துஞ்சாமை, கோழி குரல் எடுத்தல், கூகை குழறுதல், காவலர் கடுகுதல், நிலவு வெளிப்பாடு போன்றவை இரவுக்குறி இடையீடுகளாகும்.

அருஞ்சொற்பொருள் :

கொன் ஊர் - அலர் முதலியவற்றான் அச்சத்தை உடைய ஊர்

“அச்சம், பயமிலி, காலம், பெருமை என்று

அப்பால் எட்டே கொன்னைச் சொல்லே”

(தொல்காப்பியம், இடையியல்-6)

மாலை - இயல்பு

“மாலை, இயல்பெ”

(தொல்காப்பியம், உரியியல்,17)

கத நாய் - கோபத்தையுடைய நாய்

இகத்தல் - கடத்தல்

தீர்தல் - நீங்குதல்

“தீர்தலும், தீர்த்தலும் விடற் பொருட்டாகும்”

(தொல்காப்பியம், உரியியல், 22)

மாயம் - பொய்

சோரா - சோர்ந்து

ஈரிய - ஈரம் உடையவாய்

ஆகம் - மார்பு

அரிப்பனி - அரித்து வீழும் கண்ணீர்

பொருள் முடிவு :

அதற்கொண்டு, இரவரல் மாலையன். கடுகினும், குரைப்பினும், துயில் எழினும், வெளிப்படினும் தோழின் துயில் பெறாமல் நீங்குவன். பெயரினும் முனியல் உறாஅன். இகந்தன்றும் இலன். தீர்ந்தன்றும் இலன். மாய வரவின் இயல்பு நினைஇ தேற்றுதலால் இவள் கண், நீர் எறி மலரின் கலுழும், நினைத்தொறும், பனி ஆகத்து உறைப்ப, வலைப்படு மஞ்சையின் கலுழும்.

இரவில் தலைவன் வரும் வழியின் அருமை

கங்குல்,

அளைச் செறி உழுவையும், ஆளியும், உளியமும்,

புழற்கோட்டு ஆமான் புகல்வியும், களிறும்,

வலியின் தப்பும் வன்கண் வெஞ்சினத்து

உருமும், சூரும், இரைதேர் அரவமும்,

255

ஒடுங்கு இருங் குட்டத்து அருஞ்சுழி வழங்கும்

கொடுந்தாள் முதலையும், இடங்கரும், கராமும்,

நாழிலும், இழுக்கும், ஊழ்அடி முட்டமும்,

பழுவும், பாந்தளும், உளப்படப் பிறவும்

வழுவின் வழாஅ விழுமம், அவர்

குழுமலை விடரகம் உடையவால் எனவே

260

உரை :

இராக் காலத்தில், மலை முழைஞ்சுகளில் செறிந்து கிடக்கும் புலிகளும், யாளிகளும், கரடியும், உள்ளீடற்ற கொம்பினையுடைய

காட்டுப் பசுவின் ஆண் இனமும், யானையும், வலியினால் அழிக்கும் தறுகண்மையும் கொடிய சினமும் உடைய இடியேறும், அச்சத்தைத் தரும் கொடுந் தெய்வமும், இரை தேடித் திரியும் பாம்பும், புடைபட்ட கரிய ஆழமான இடத்தில் போதற்கரிய நீர்ச்சுழிகளில் திரியும் வளைந்த காலையுடைய முதலையும், இடங்கரும், கராமும், வழிபறிப்பார் கொன்று குவிக்கும் இடங்களும், வழக்கு நிலமும், முறையாக அடிவழியாய் அமைந்து தொடர்ச்சியற்றுப் போய் முட்டுப்படும் இடங்களும், பிசாசும், பெரும் பாம்பும் ஆகிய உழுவை முதலாக எண்ணப்பட்ட இவையெல்லாம் உட்படப்பிறவும், செயலில் தப்பாத இடும்பை தருவனவற்றைத் தலைவருடைய கிளைகளாய் விளங்கும் மலை முழைஞ்சுகள் உடையனவாய் விளங்கும், என்று நினைந்துநீதோறும் இவள் கலங்கா நிற்கும்.

விளக்கம் :

மலைப்பகுதியில் தலைவன் வரும் போது தோன்றக் கூடிய ஏதங்கள் பலவற்றைத் தலைவி எண்ணிக் கலங்கினள். புலி, யாளி, கரடி, ஆமாவின் ஏறு, களிறு, பாம்பு, முதலை, இடங்கர், கராம், பெரும்பாம்பு முதலிய விலங்குகளும் இடியேறு, சூர், பிசாசு போன்ற மீ இயற்கைப் பொருள்களும், கொலைத் தொழில் நிகழும் இடம், வழக்கு நிலம், முட்டுப் படும் நெறி ஆகிய இடங்களும் வழிச் செல்வோர்க்கு அச்சத்தை விளைத்து, உயிரைப் பறிப்பன. முல்லையிலும், குறிஞ்சியிலும் உறையும் விலங்குகள் ஈண்டு குறிக்கப்பட்டுள்ளன. முதலை, கராம், இடங்கர் ஆகியவை

முதலையின் வெவ்வேறு இனங்களாகும். காட்டுப் பசுவின் ஆண் இனம், 'ஆமான் புகல்வி' எனப்பட்டது. நூழில் என்பதற்குக் கொடிப் பிணக்கு என்றும் உரை கொள்ளப்படும்.

அருஞ்சொற்பொருள் :

அளை	-	முழைஞ்சு
உழுவை	-	புலி
உளியம்	-	கரடி
ஆமான் புகல்வி-		ஆமாவின் ஏறு
சூர்	-	தீண்டி அச்சுறுத்தும் தெய்வம்
குட்டம்	-	ஆழமான இடம்
வழங்கும்	-	திரியும்
முட்டம்	-	முட்டுப்படும் நெறி
பழு	-	பிசாசு
பாந்தள்	-	பெரும்பாம்பு
விழுமம்	-	இடும்பை (ஆகுபெயர்)

பொருள் முடிவு :

கங்குலில், உழுவை, யாளி, உளியம், ஆமான் ஏறு, களிறு, உருமேறு, சூர், அரவு, கராம், இடங்கர், முதலை, நூழில், வழக்கு நிலம், முட்டுப்படும் நெறி, பழு, பாந்தள் ஆகிய தப்பாமல் இடும்பை செய்வனவற்றை, அவர் விடரகம் உடைய எனக் கலுழும்.

ஆரிய அரசன் பிரகத்தனைத் தமிழ் அறிவித்தற்குக்

கபிலர் பாடியது

தனிப்பாடல்கள்

நின்குற்றம் இல்லை; நிரை தொடியும் பண்பு உடையள்,
என்குற்றம் யானும் உணர்கலேன்; பொன்குற்று
அருவி கொழிக்கும் அணிமலை நாடன்
தெரியுங்கால், தீயது இலன்.

1

உரை :

"நின்னுடைய தவறு ஏதும் இல்லை. நிரையாகிய தொடியணிந்த தலைவியும் பண்புடையவள். யான், எப்பிழை செய்தனன் என என்னாலும் உணர இயலவில்லை. பொன்னை அடித்துக் கொண்டுவரும் அருவிகள், தம் அலைகளாகிய கைகளால் அதனைக் கொழித்துப் போகும் அழகிய மலை நாட்டிற்கு உரிய தலைவன், ஆய்ந்து காணுங்கால் தீமையில்லாதவன்", என்று தோழி செவிலித்தாயிடம் கூறுவதாய் இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

ஆற்றல் சால் கேள்வி அறம் பொருள் இன்பத்தைப்
போற்றிப் புனைந்த பொருளிறறே - தேற்ற
மறையோர் மணம் எட்டின் ஐந்தாம் மணத்தின்
குறையாக் குறிஞ்சிக் குணம்.

2

உரை :

திறமை சான்ற தன் கேள்வியறிவினால், அறம் பொருள் இன்பங்களின் கூறுபாடுகளைக் கண்டறிந்து, சிறப்பித்துக் கூறிய பொருளின் இயல்பு இதுவாகும். தெளிந்த சிந்தனையையுடைய மறையோர் வகுத்த மணமுறை எட்டனுள், ஐந்தாவதாக விளங்குவது, குற்றமற்ற குறிஞ்சி மணமாகிய காந்தருவ மணமாகும்.

குறிஞ்சி - குறிஞ்சிப்பாட்டு

குணம் - களவு மணத்தில் புணர்தலும் புணர்தல் நிமித்தமும் ஆகிய உரிப்பொருள்.

நூலின் பொருள் முடிவு :

அன்னாய் வாழி, அன்னாய் வேண்டு, நீயும், மையலையாகி வருந்துதி, இவளும், ஏனை உலகத்தும் இயைவதால் எனக் கூறி மெலியும், யானும், சான்றோர் போல வருந்தா நின்றேன். எண்ணாது, எழியேம் துணிந்த அருவினை, நிகழ்ந்தவண்ணம், நீ உணரச் செப்புதலை அமைந்தேன். அது கேட்டுச் சினவற்க.

தினையில் படு புள் ஒப்பி வருதியிர் என நீ விடுத்தலால், யாங்களும் போய், இதணம் ஏறி, கிளி கடி மரபின வாங்கி ஒட்டினோம். கொண்மூ, பொழிந்தென, தெண்ணீர் அருவி ஆடி சுனை குடைவுழிப் பாயம் பாடிக் கூந்தலைப் பிழிந்து, துவரி, சிவந்த கண்ணேமாய், பரேரம் புழகுடன் காந்தள் முதலியவற்றையும் பிறவற்றையும் பறித்துப் பாரையில்

வைத்தோம். தெள்விளி இடையிடை பயிற்றியும், ஒப்பியும் தழை உடுத்துக் கோதையை முச்சியில் கட்டி, கண்ணி சூடி, செயலை மரத்தின் நிழலில் இருந்தோம். குன்று கெழு நாடனாகிய பெருவிறல், வந்து, இளையீர், கெடுத்தியுமுடையேன் என்றனன். எதிர் சொல்லேமாதலின் கலங்கி, சொல்லலும் பழியோ என, ஓச்சி, அவித்து எம் சொல்லல் பாணி நின்றனன். அப்பொழுது வேழம் ஒன்று, எதிர்தர, அவற் பொருந்தி, நடுங்கினோம். அவன் பகழி வாங்கி, அதன் முகத்து அழுத்த, அது புறம் கொடுத்துச் சென்றது. கலுழி பாய்தலால், வாழையின் நடுங்கினோம். அதுகண்டு, பெருந்தகை அஞ்சல் ஒம்பு என, நீவி, நினைந்து, முகம் நோக்கி நக்கனன். அவ்வழி, நாணும் உட்கும் அடை தர, இவள் நீங்கவும் விடானாய் முயங்கினன். இவள் உள்ளத் தன்மையை உள்ளி, விருந்துண்டு எஞ்சிய மிச்சிலை, நீ இடுகையால் யான் உண்டலும் புரைவது எனக் கூறித் தேற்றினன். பெருந்தகை, கடவுள் வாழ்த்திக் கை தொழுது, வஞ்சினம் தேற்றி, தெண்ணீர் குடித்தலால், நெஞ்சமர்ந்து, சோலையில் களிறு தரு புணர்ச்சியை அப்பகலில் கழித்தனன். மண்டிலம் மறைத்தலால், மாலை துன்னுதல் கண்டு, இலங்கிழையீர், கலங்கள் ஒம்புமின் என்று ஈர நன்மொழி கூறி, உண்துறை நிறுத்துப் பெயர்ந்தனன்.

அதற்கொண்டு, என்றும் இரவரல் மாலையன் வருதோறும், கடுகினும், குரைப்பினும், துயில் எழினும், வெளிப்படினும் இன்துயல் பெறாமல் நீங்குவன். பெயரினும் முனியல் உறான். இகந்தன்றும் இலன். என்றும் தீர்ந்தன்றும் இலன். மாய வரவின் இயல்பு நினைந்து,

தேற்றுதலால் இவள் கலுழும். அவர் வருகின்ற பெருமலை விடரகம் விழுமம் உடைய என நினையுந் தோறும் சாய் உறைப்பக் கலுழும் (இது காண் நல் வினை நிகழ்ந்த வண்ணம் எனத் தோழி, செவிலிக்கு அறத்தொடு நின்றனள்.)

ஆரிய அரசன் பிரகத்தனைத் தமிழ் அறிவித்தற்குக் கபிலர் பாடிய குறிஞ்சிப் பாட்டு.

மாதிரி வினாக்கள்

பின்வரும் வினாக்களுக்கு ஓரிரு வரிகளில் விடை தருக.

1. 'காரான்' - பொருள் தருக.
2. 'வெலிஇயோன் இவன்' எனக் குறிப்பிடப்படும் அரசன் யார்?
3. ஏறாண் முல்லை என்றால் என்ன?
4. சிறுபாணாற்றுப்படையில் பாடப்பட்ட அரசன் யார்?
5. 'தெவ்வர்' - பொருள் தருக.
6. சேர அரசர்களை மட்டுமே பாடிய நூல் எது?
7. குரவை நிலை என்றால் என்ன?
8. செவ்வேள் என அழைக்கப்படுபவர் யார்?
9. 'பெருந்தகை' எனச் சிறப்பிக்கப்பட்ட மன்னன் எந்நாட்டை சார்ந்தவன்?
10. 'ஓடியா உள்ளமொடு உருத்து' - யார்?

பின்வரும் வினாக்களுக்கு சுருக்கமாக விடை தருக.

11. புறநானூற்று மகளிர் பாடல்கள் உணர்த்தும் செய்திகளை எடுத்துரைக்க.
12. முருகப் பிரானின் பிறப்பை விளக்குக.
13. யானை சினத்துடன் புனத்திற்கு வர மகளிர் நடுங்கியமையை விளக்குக.

14. செவிலி கூற்று பாடல்கள் உணர்த்தும் தலைவியின் அன்புறு வாழ்வு குறித்து எழுதுக.
15. பொருள்வயிற் பிரிவில் தோழியின் பங்கை கலித்தொகை பாடல்கள் வழி விளக்குக.

பின்வரும் வினாக்களுக்கு விரிவான விடை தருக.

16. கடையெழு வள்ளல்களின் சிறப்புகளை விவரிக்க.
17. குறுந்தொகை, நற்றிணை பாடல்களின் வழியாக தலைமக்களின் ஆற்றாமை உணர்வைப் புலப்படுத்துக.
18. “விறல்மிகு விழுச்சீர் அந்தணர் காக்கும் அறனும், ஆர்வலர்க்கு அருளும் நீ” - யார்? விளக்குக.
19. அறுமுகப் பெருமானின் வெற்றியை விவரிக்க.
20. தோழி அறத்தொடு நின்றலை குறிஞ்சிப் பாட்டு வழி எடுத்துரைக்க.